XXV. évfolyam, 9. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. február 27.

Ludas Matyi

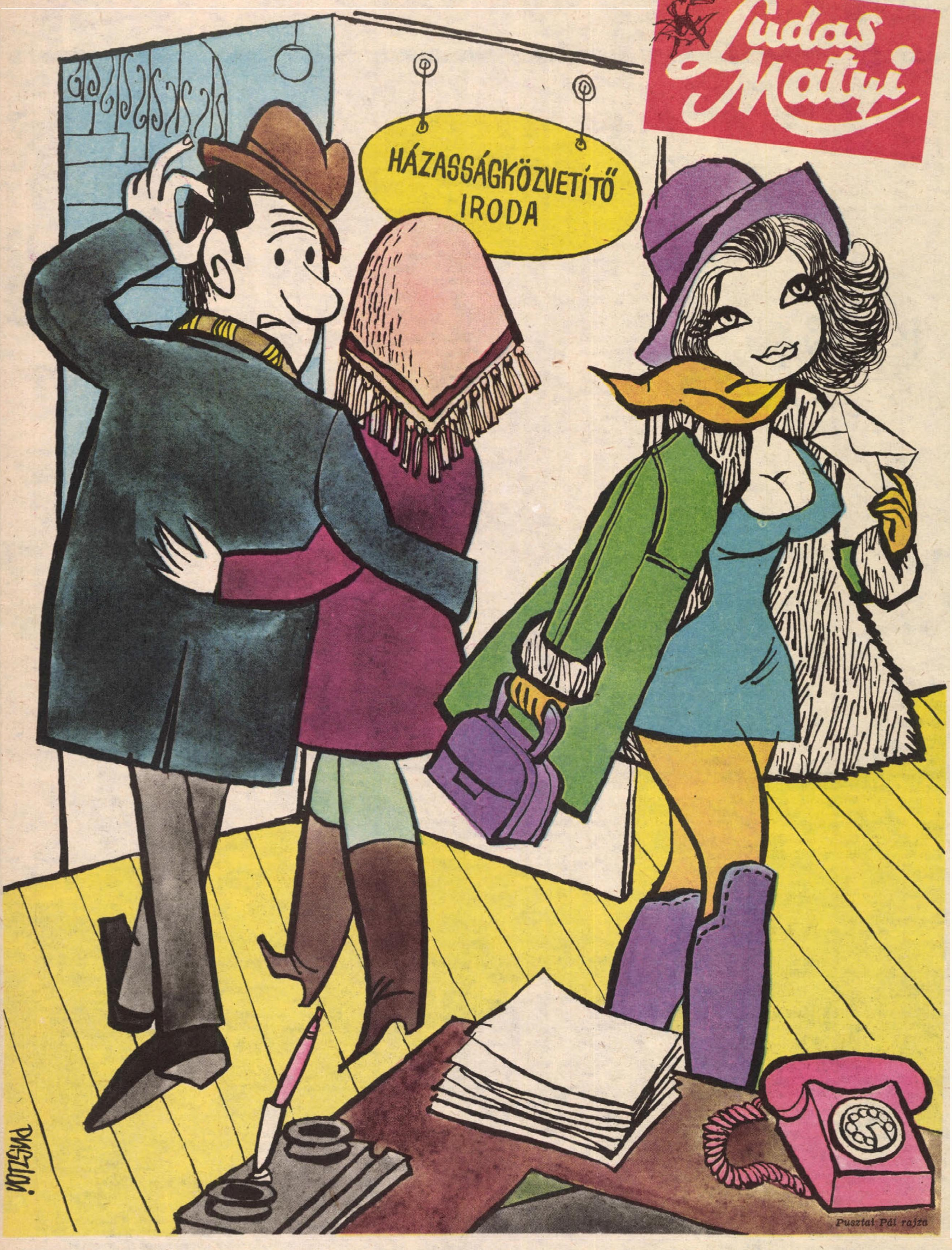
HÁZASSÁGKÖZVETÍTŐ
IRODA

Pusztai Pál rajza

— Az ördögbe is! Még tíz percig várhattam volna . . .

(Revünk a 8–9. oldalon)

KEDVES LUDAS!

ISMERD MEG HAZÁDAT — HA TUDOD

Építész hallgatók vagyunk, „országjárásra" indulunk, úticélunk Eger, Jászság, Szeged építészetének tanulmányozása lett volna.

Miután Egerbe értünk, szállást kerestünk. A pályaudvaron semmi információt nem tudtunk szerezni. mivel a . helybeli IBUSZ ilyesmire nem gondolt. Először betértünk a Park nevű, számunkra luxus hotelbe, ahonnan — miután a szoba árát megtudtuk — sietve távoztunk. Majd megkerestük a portás által említett turistaszállót: kiderült, hogy most építik. Végül az Egri Tanárképző portásának és KISZ-vezetőinek jóindulata hozzásegített bennünket ahhoz, hogy ne a pályaudvaron aludjunk, hanem a Líceum fiúkollégiumában.

A következő este megérkeztünk Szolnokra. Talán nem is kellene leírni: szállás itt sem volt. Két szállodája, a Tisza és a Nemzeti, zsúfolásig megtelt. Más szálláslehetőséget nem is találtunk, így a régi Ilkovicsra emlékeztető pályaudvaron töltöttük az éjszakát. És ez, sajnos, nem egyedi eset, kollégáink más városokban hasonlóképp jártak.

Összegezve tapasztalatainkat: sok fiatal szeretne utazni nemcsak külföldre, hanem itthon is, és enyhén szólva furcsa, hogy külföldön (például Lengyelországban) sokkal kedvezőbb feltételeket biztosítanak még az idegen diákok számára is, mint nálunk a hazaiaknak.

Felsőfokú Építőipari Technikum hallgatói
Budapest

REJTVÉNY

Múltkor, kedden, este hétkor
Fejeztem be munkám.
Volt otthon a fridzsiderben
Néhány szelet sonkám,
Vajam is volt annyi, hogy a
vacsorára tellett,
Csupán kenyér nem volt otthon,
Így azt venni kellett.

Kenyérvásár estefelé
Őrült hazárd játék,
Sose biztos, hogy az ember
Bárhol is talál még –
És, ha van is, tegnap óta
Hever már a polcon
S szegény vevők szentségelve
Osztoznak a koncon.

Ám, a tárgyra visszatérve,
Fentemlített kedden
Kenyérügyben meglepő új
Felfedezést tettem:
Aznap este kenyerekkel
Tele volt a fél bolt,
Csakhogy éppen minden kenyér
Szombati sütés volt.

Ugyanez a kép fogadott
Minden egyes boltban –
Be kell valljam, ezért már
Egy kicsit megorroltam,
De hát végül mit tehettem?
Fogtam magam s vettem...
Megfejtendő: Este kenyér
Mért szombati – **kedden?**

Brand István

FOTÓZZON A LUDASNAK

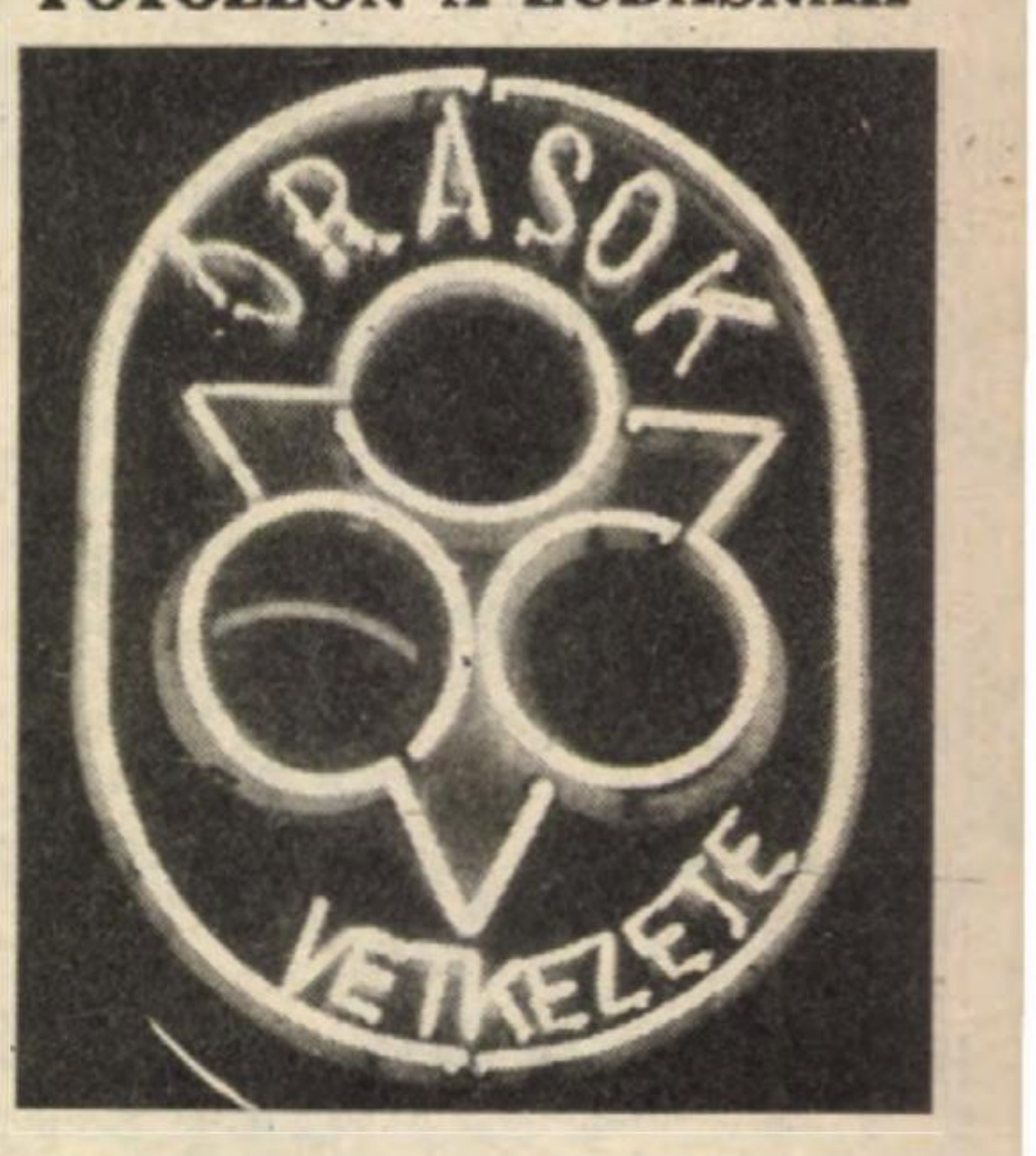

Szakmai sztriptiz

(Beküldte: Budaházi László Bp. XIII., Fóti út 48.)

EGY MONDATBAN

Már a hivatalos nyomtatványok között is akad hiánycikk: hónapok óta nem tudunk hagyatéki leltárt kapni a nyomtatványboltokban! *(Pusztai Imre vb-titkár, Lakócsa.)*

Több mint három hónapja beadtuk a receptet az ózdi Ofotértba, és még mindig nem készült el a szemüvegem, pedig anélkül tanulni sem tudok! *(Kátai Adélka IV. o. t., Putnok.)*

Nagyon örülnének az utasok, ha a fogaskerekű városmajori végállomásán felszerelnének egy órát! *(V. L., Budapest.)*

Régóta keresünk 60-as fehér horgolócérnát és zöld Temaforg-fonalat Szolnokon és a környéken, de sehol sem találunk, a sok hasztalan keresgélés miatt már egészen „kifogytunk a cérnából"! *(Bozók Józsefné, Kőtelek.)*

November óta nem égnek nálunk a közvilágítási lámpák, hiába teszünk panaszt a községi tanácsnál, nem orvosolják! *(M. Gyuláné, Kisbaráthegy, Győr m.)*

DIÁKKOCSI

Mióta világ a világ, vasút a vasút, ha volt egy szerelvényen diákszakasz, mindig az első kocsi volt az. Ezt jól megjegyezték a felnőttek és felszálláskor nagy ívben elkerülték. Tudták a diákok is, és ők is nagy ívben elkerülték: hiszen azért diák, azért kamasz az ember, hogy az előírásokat, ahol csak lehet, ne tartsa be.

Meglepő újításként a MÁV most egyes szerelvényeken néha az utolsó kocsit jelöli ki diákszakasznak. A gyanútlan utas, akinek az alatt a fél perc alatt, amíg a vonat az állomáson áll, nincs ideje elolvasni az összes táblákat, most is szokása szerint felszáll az utolsó kocsiba, leül, s miután már jól elhelyezkedett, kaján vigyorral közlik vele: kérem szépen, ez diákkocsi. Utasunk mit tehet? Felszedelőzködik, tovább megy.

Kitűnő mulatság! Ez úton tolmácsolom érte a szórakozni vágyó tanulóifjúság hálás köszönetét a MÁV-nak.

(r.)

„ILLETÉKTELEN" HOZZÁSZÓLÁS

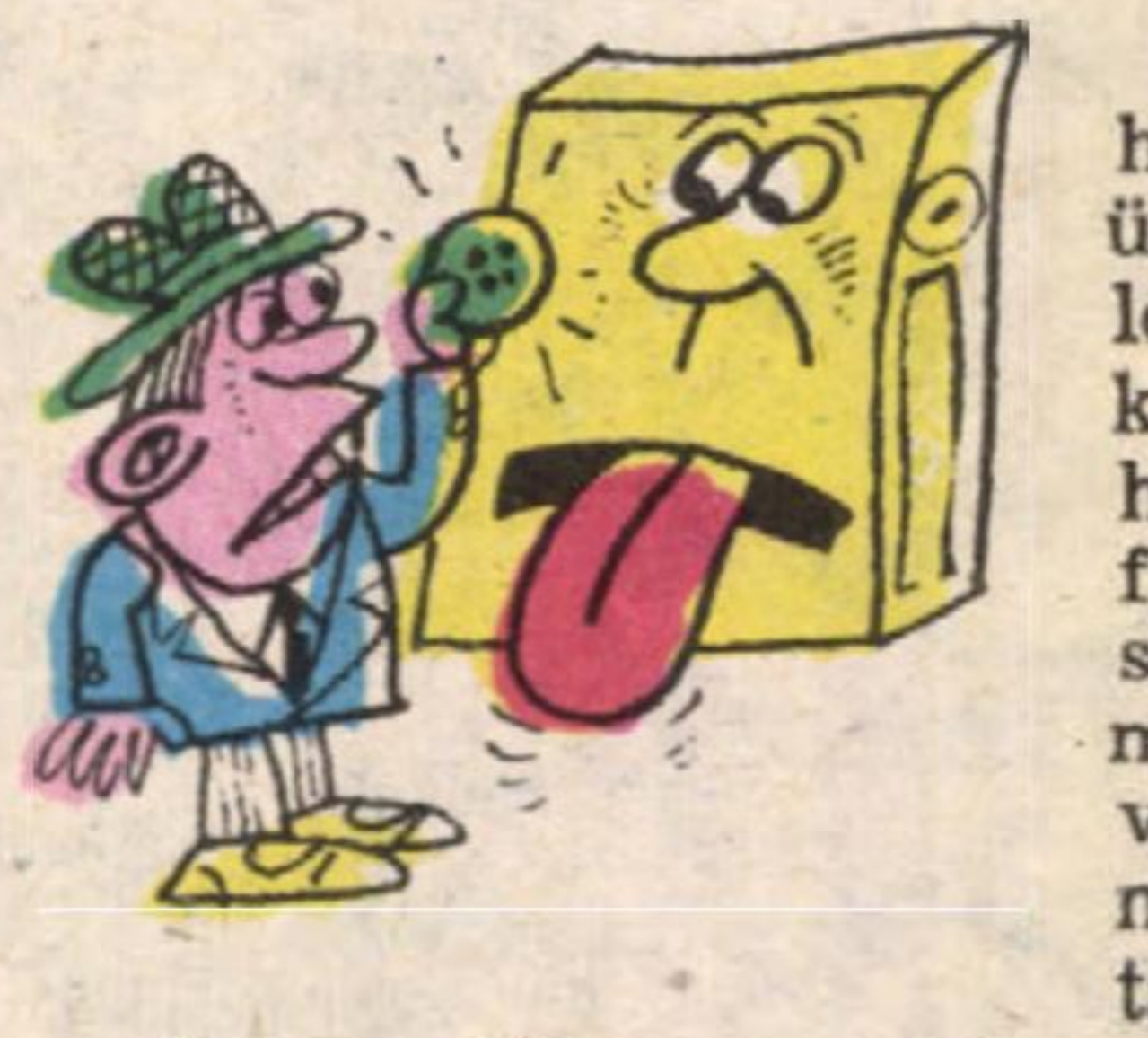

A Ludas nemrég kifogásolta a hírlapautomaták hosszabb-rövidebb üzemszüneteit. Erre szeretnék reflektálni, bár nem vagyok illetékes, kivéve azt a mellékes körülményt, hogy alkalmanként az öt és tízfilléreseket, tökmagot és más hasonló tárgyakat eltávolítom az automata rikkancsok torkából. A kedves újságvásárlók ezekkel kísérlik meg becsapni a tehetetlen automatákat.

Nagyon okos masinák ezek, az istennek sem hajlandók mást megenni, mint amit az étlapjukra kiírunk. Ha mégis beléjük tukmálnak valamit, nyomban visszaköpik, vagy megsértődnek és becsukják a boltot. A megtanult programhoz ragaszkodnak, a megvesztegetést nem ismerik! Jó lenne, ha ezt a pestiek is megtanulnák már végre. S akkor kevesebb bosszúságot, több örömet szereznének mindannyiunknak az automaták!

Á. R.
a KERIPAR Szerviz dolgozója

BEVÁSÁRLÁS

Feleségem elküldött a minap bevásárolni. Ötféle áru vásárlását bízta rám:

1. Tüker alágyújtós.
2. Hypó.
3. Zsebrádió elem.
4. Fehér csomagolópapír.
5. Szifonpatron.

Mit gondolnak, hányat sikerült ezek közül beszereznem? Eltalálták: egyet sem! Hja, ha nekem ilyen különleges kívánságaim vannak?

Lengvári Gyula
Budapest

ÖRÖKSÉGEM...

Először is szeretném elnyerni Postánk bocsánatát azért, hogy író mertem lenni. Ha nem tollforgató lennék, hanem harangöntő, vagy gesztenyesütő, bizonyára kevesebbet emlegetném Postánkat, mert harangot nagyon ritkán öntetnek, sültgesztenyét se szoktak telefonon kérni, csak staniclíba. Ámde nekem mintegy húsz szerkesztőséggel van sűrű kapcsolatom s mivel írásaimból élek, jó volna, ha munkára szánt időmből nem kellene sokat felhasználni levélírásra, villamosozásra.

Mérlegelvén a helyzetet, rájöttem, hogy életemet már aligha fogja vidámítani saját telefonom bájos csilingelése. Éppen ezért, költőhöz illőn, a következő versikét nyújtom át kedves Postánknak:

Édeskedves Posta,
Könnyem lábad mossa,
Telefonért könyörgöm én
Alázatoskodva.

Nem magamnak szánom,
A fiam is várhat,
De ígérd meg: beszereled
Az ükunokámnak.

Darázs Endre
VI. Népköztársaság útja 4.
4. III. 10/a.

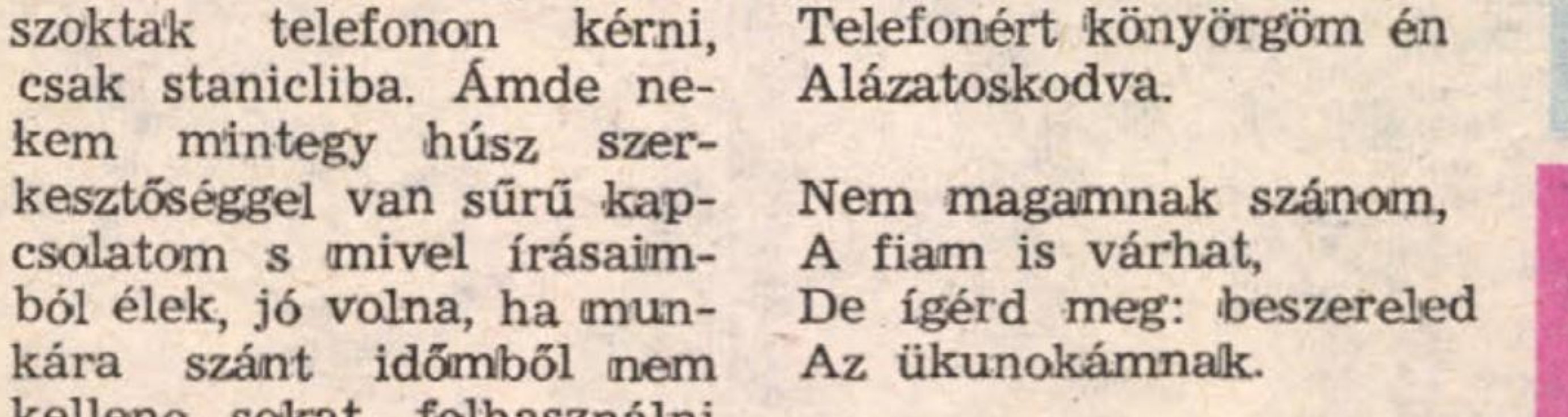

83 NAP

A biatorbágyi vasútállomás dolgozói vagyunk: hárman forgalmi szolgálattevők, hárman váltókezelők. Hatunknak összesen 83 nap visszamaradt szabadságunk van a múlt évről. Mindeddig még nem tudtuk kivenni, mert a „szolgálati érdek" nem tette lehetővé. Mi megértjük, hogy első a szolgálat, de nehéz, felelősségteljes munkánk elvégzéséhez nekünk is szükségünk van a törvényben biztosított pihenésre, kikapcsolódásra!

Szebeni Ferenc és társai
Biatorbágy

KÖSZÖNÖM!

Panaszkodtam a Ludasban, hogy a kis gyermekem részére sok mindent nem tudok beszerezni. Számos levél érkezett a lap olvasóitól: volt akitől ötletet kaptam, volt, akitől címeket, hogy mit, hol kaphatok. Sok hasznos tanácsukért köszönet a kedves levélíróknak!

Erdei Lászlóné
Budapest

TERASZ

Esős, havas időben az utasok nagy része ázni kénytelen a dunaharaszti HÉV-állomáson, mert a fedett teraszra csak nagyon kevesen tudnak bepréselődni. A terasz nagyobbik része ugyanakkor üres, ezt azonban elzárták az utasok elől.

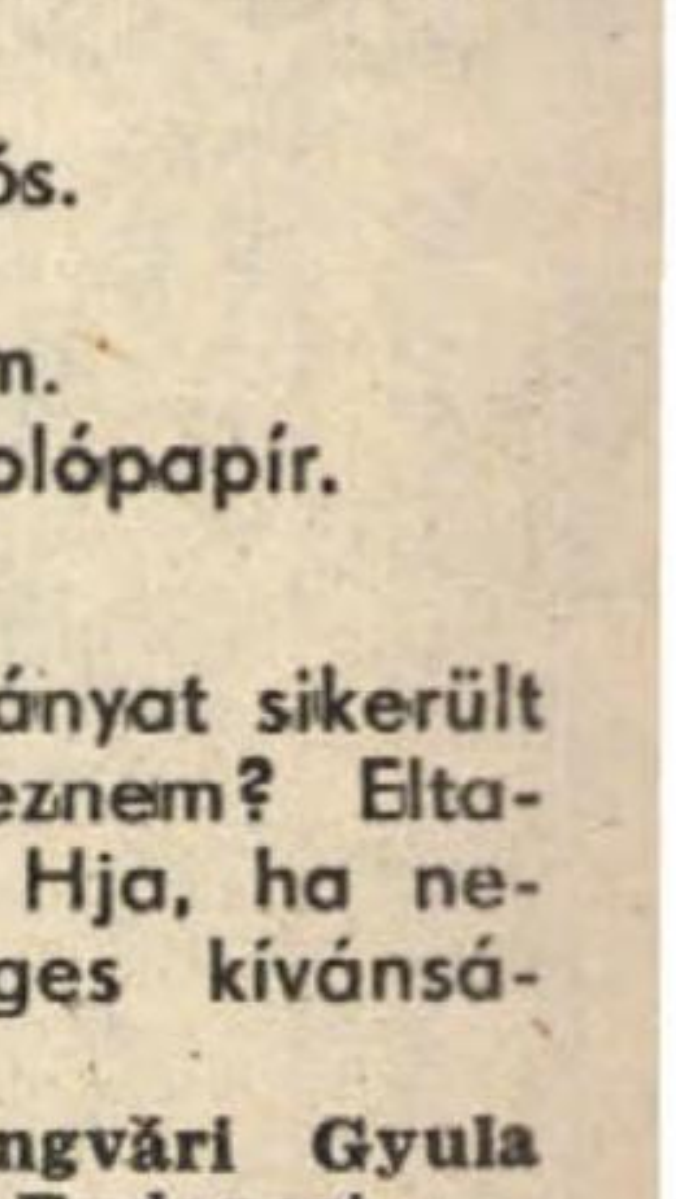

Krasznai Tibor
Dunaharaszti

Kedves Ismeretlen Olvasónk,

szeretnénk elbeszélgetni Önnel egy-két óra erejéig erről-arról, örömeiről és bosszúságairól, lapunkról alkotott véleményéről és általában mindenről, amiről beszélgetni érdemes. Nem volna kedve ebből a célból otthonába meghívni a Ludas Matyi munkatársát egy csésze feketére (vagy akár egy pohár borra, ha úgy tetszik) az Önnek leginkább megfelelő időpontban? Beszélgetésünk tárgyát persze nem rejtenők véka alá; beszámolnánk róla (mégpedig híven) lapunkban, olvasótáborunk szórakoztatására, esetleg okulására, de mindenképpen hasznára. Várjuk szíves meghívásukat, akár a fővárosból, akár az ország bármely részéből.

Ludas Matyi
szerkesztősége

MARSLAKÓK AZ NSZK-BAN

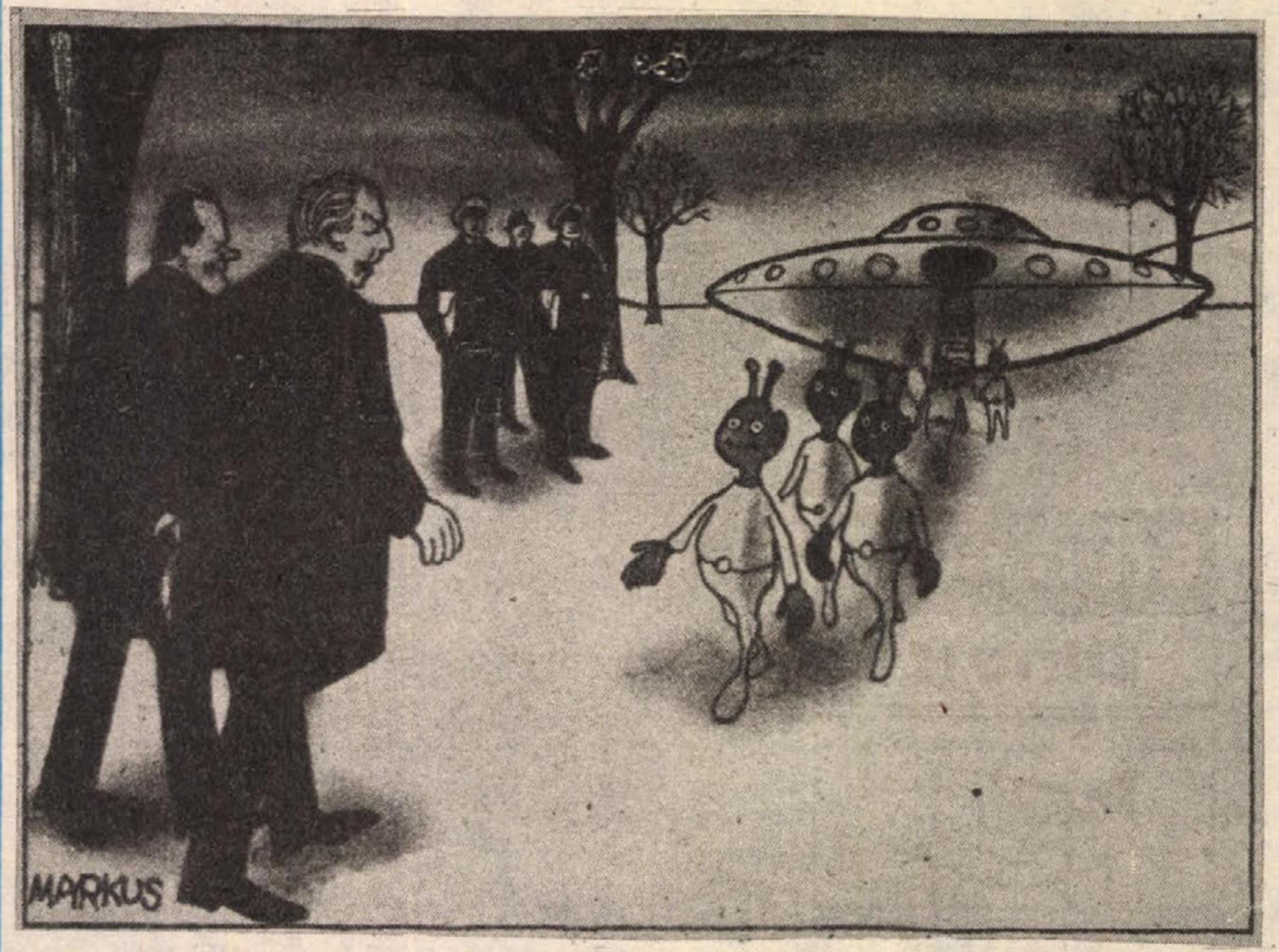

Kiesinger Brandthoz: Mindenekelőtt kérdezzük meg tőlük, elismerik-e az NDK-t?

(A hamburgi „Stern"-ből)

IGÉNYES FELESÉG

— Édesem, ne tévedj, én csak részesedést kapok a vállalat nyereségéből ..

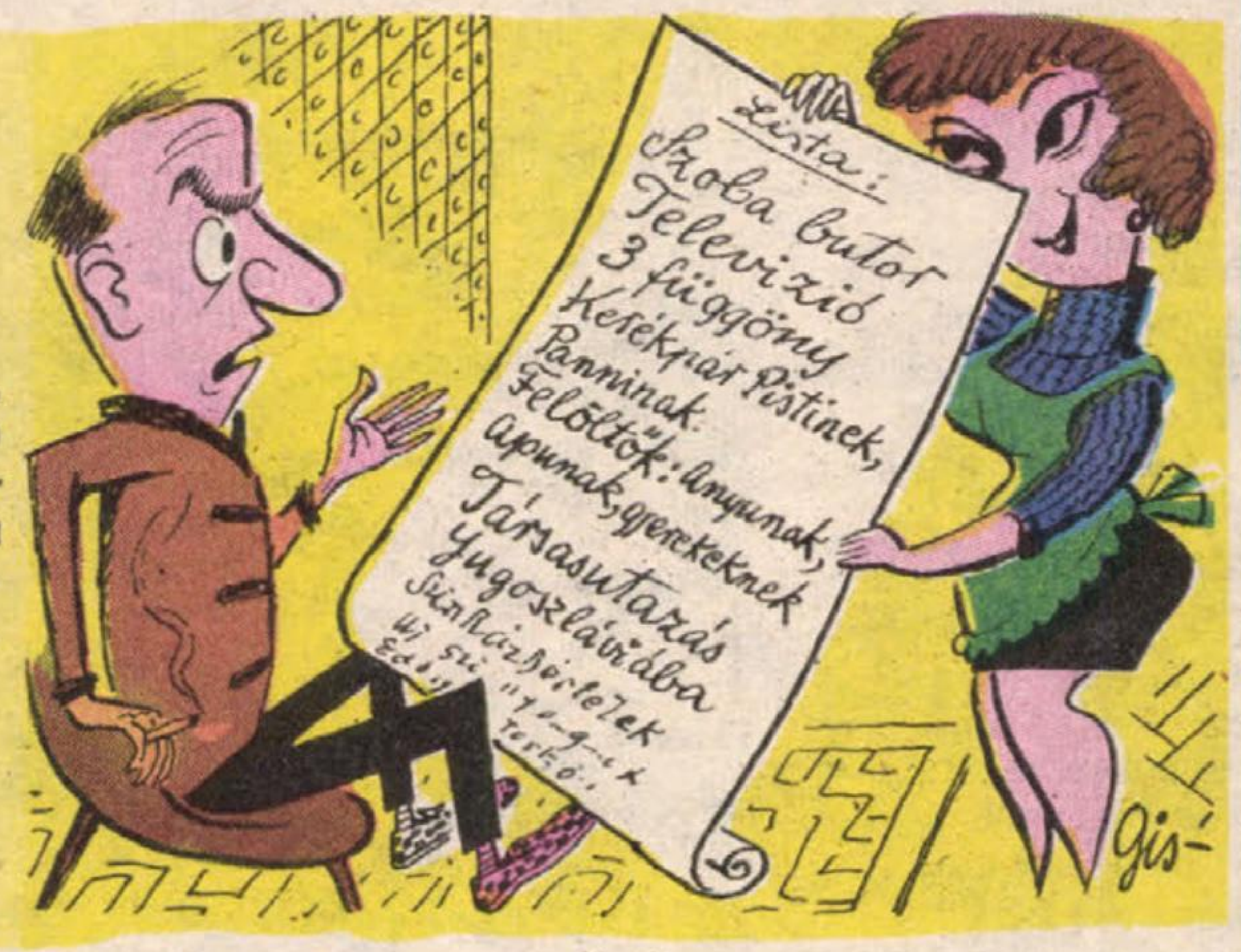

ORSZÁGÚTI KALAND

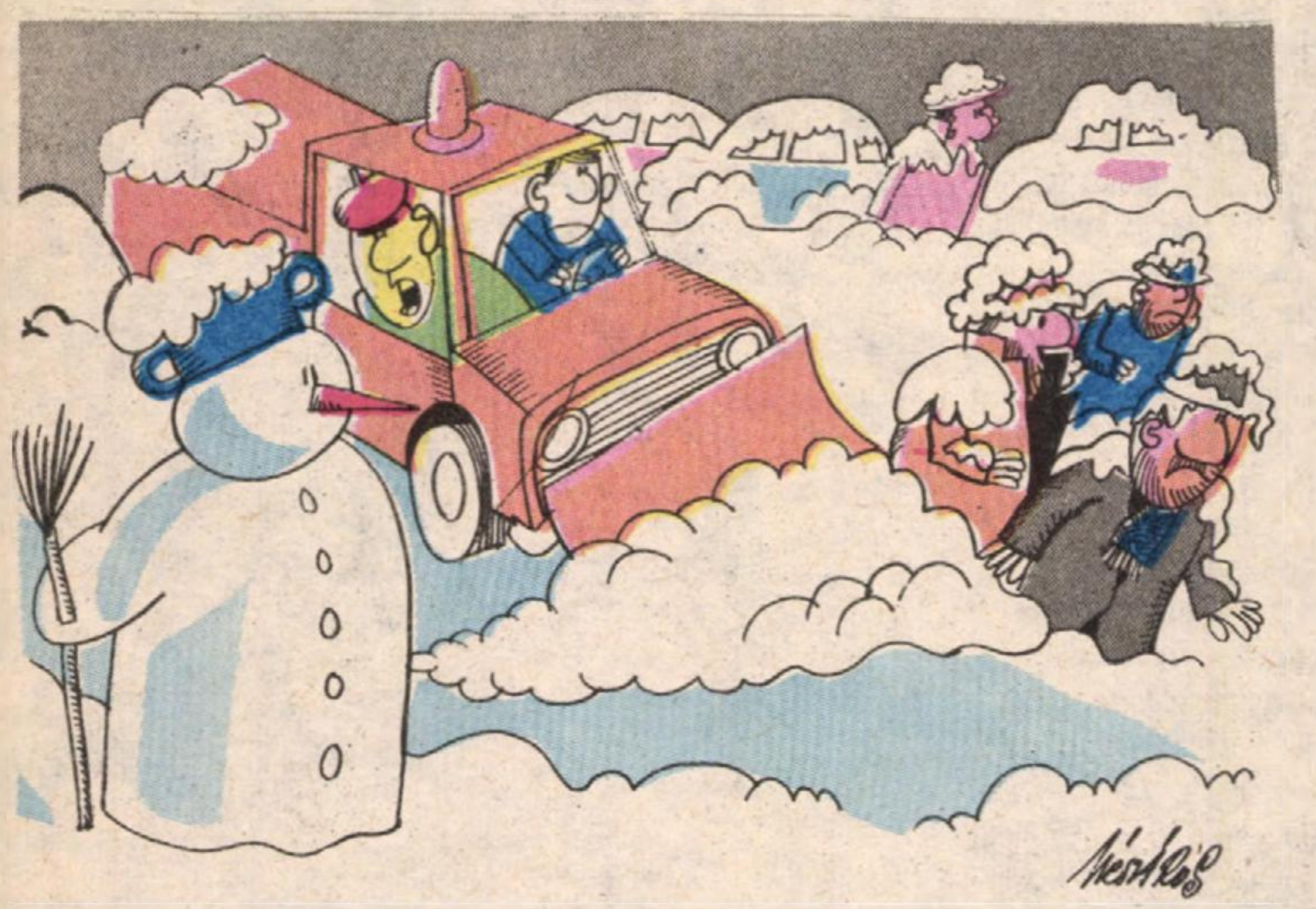

— Uram, jöjjön már, szabad az út!

HIVATALI VÍZIÓ

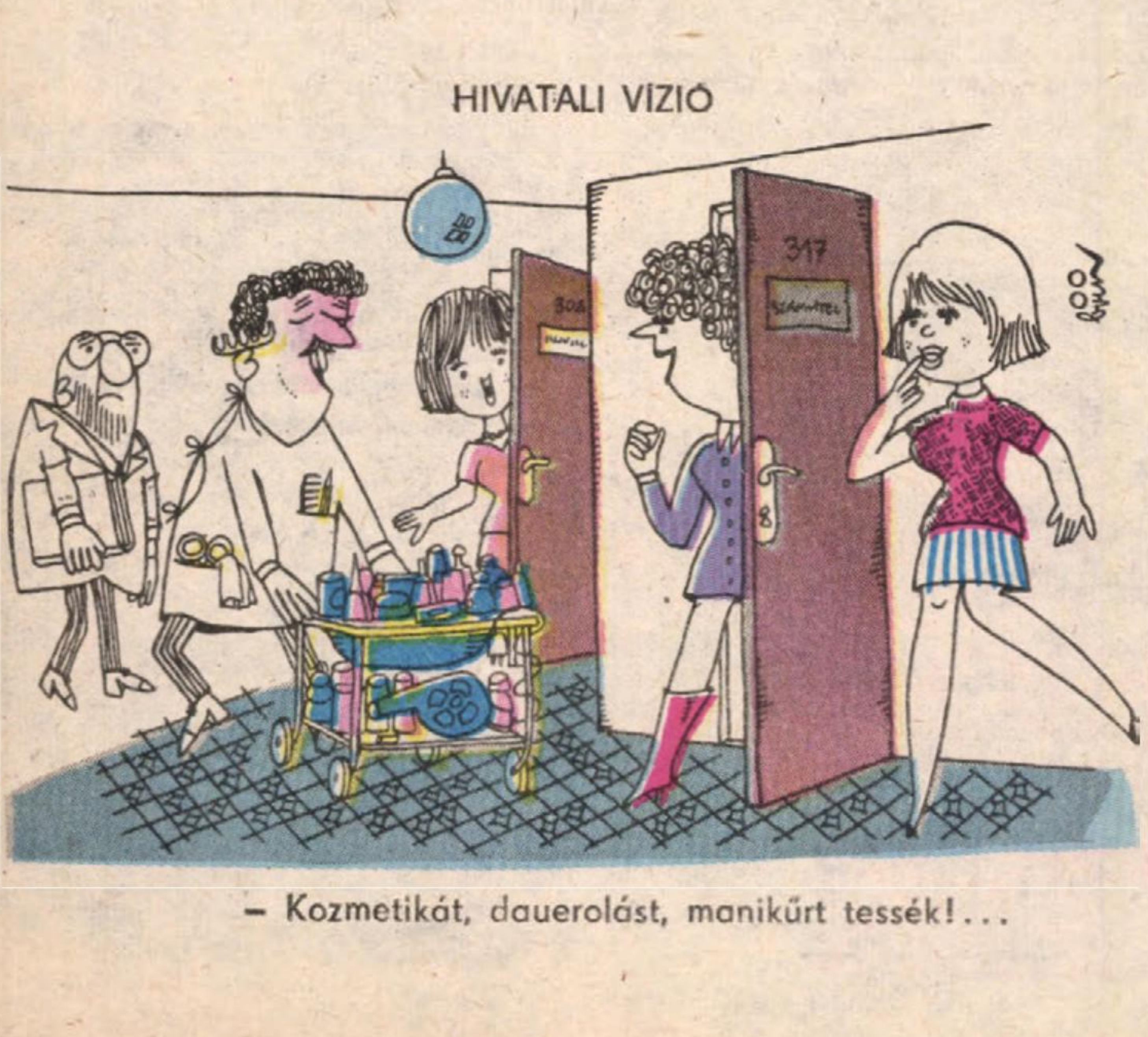

— Kozmetikát, dauerolást, manikűrt tessék! . . .

EMELKEDETTEN

Már régóta mondogatom magamnak: az a baj, édes fiam, hogy a te stílusod nem elég emelkedett!

De hát mit csináljak, ha képtelen vagyok emelkedni? Én még mindig meccset, mérkőzést írok, és nem labdarúgó-találkozót. Nyáron, Szegedre utazom a szabadtéri ünnepi játékokra és nem a Tisza-parti metropolisba, pedig az újságok ez idő tájt mindig Tisza-parti metropolisként emlegetik Szegedet.

Nemrégiben Kalocsán jártam és ott a Piros Arany vendéglőben költöttem el szerény ebédemet. Jellemző reám, hogy csak később jutott eszembe: a Piros Arany tulajdonképpen paprikát jelent, de úgy sokkal emelkedettebb. A fehér aranyról viszont már régóta tudom, hogy alumíniumot jelent, és a fekete arany olajat.

Egyszer irigykedve hallgattam egy előadast, amelyben valakiről azt mondták: „Amíg ő a hadak útját járta, a felesége Thália papnőjeként tevékenykedett." Vagyis, amíg a férj katonáskodott, odavolt a háborúban, addig az asszony színésznőként kereste meg a kenyerét.

A gyepszőnyeg is előkelőbb, mint a fű, vagy a füves talaj. Legutóbb pedig azt jegyeztem fel a noteszembe: „A repülő szó nyomában." Mit tetszenek gondolni, mi ez? Úgysem fogják kitalálni. Gyorsírás. Ezek szerint az Országházban repülő szó nyomában járó emberek a parlamenti gyorsírók.

Nemrégiben elhatároztam, hogy új életet kezdek és emelkedett leszek. Ha belegebedek, akkor is. Ezentúl senki sem mondja rám, hogy humorista vagyok. Nem. A humor legyen ezentúl: nevető arany és a humorista legyen a nevető arany bányásza.

Mindjárt más, nem?

És nem írok ezentúl. Hogyisne! Toll- és papírtalálkozón veszek részt. És nem a lakásomban fogok írni, dolgozni, mert az olyan snassz, hanem a tusculanumomban. Megfigyeltem ugyanis, hogy csak a költőknek van tusculanumuk, a humoristáknak lakásuk van. Ha minden jól megy, „Lakásán kerestük fel X. Y.-t, a kitűnő humoristát és konferansziét . . ." — olvastam az egyik napilapunkban. Az írót viszont hajlékában kereste fel az újságíró.

Tetszik érezni a különbséget? Lakás, hajlék, tusculanum. Ha zongorázni tudnám a különbséget! Apropo, zongora! A zongorista legtöbbször a billentyűk mestere, vagy a fekete-fehér billentyűk varázslója.

Ha egy újságíró — emelkedetten: a sajtó munkása — emelkedni kezd írás közben, akkor az íróból feltétlenül a toll mestere, a festőből az ecset mestere és a sebészből a gyógyító kés művésze vagy mestere lesz. Érdekes, hogy a fogorvosokkal milyen mostohán bánnak. Vajon miért? Fogalmam sincs. Pedig mennyivel szebb, emelkedettebb lenne az, ha a fogsor mestereiként, vagy mit tudom én, a fogak napszámosaiként emlegetnék őket.

No persze, azért nem kell eltúlozni a dolgot. Ezt előre megmondtam a feleségemnek, amikor bejelentettem, hogy ezentúl emelkedett leszek. Mindjárt mondtam is — oktató jelleggel — egy példát. Ha én, a sajtó munkása, a nevető arany bányásza, hazatérek tusculanumomba, az nem egy nagy esemény. Nem. Nem kell túlzásba vinni az emelkedettséget. Ha én hazatérek, az maximum az erő és szépség ünnepe.

De semmi több.

Mikes György

SZÜLŐTARTÁS

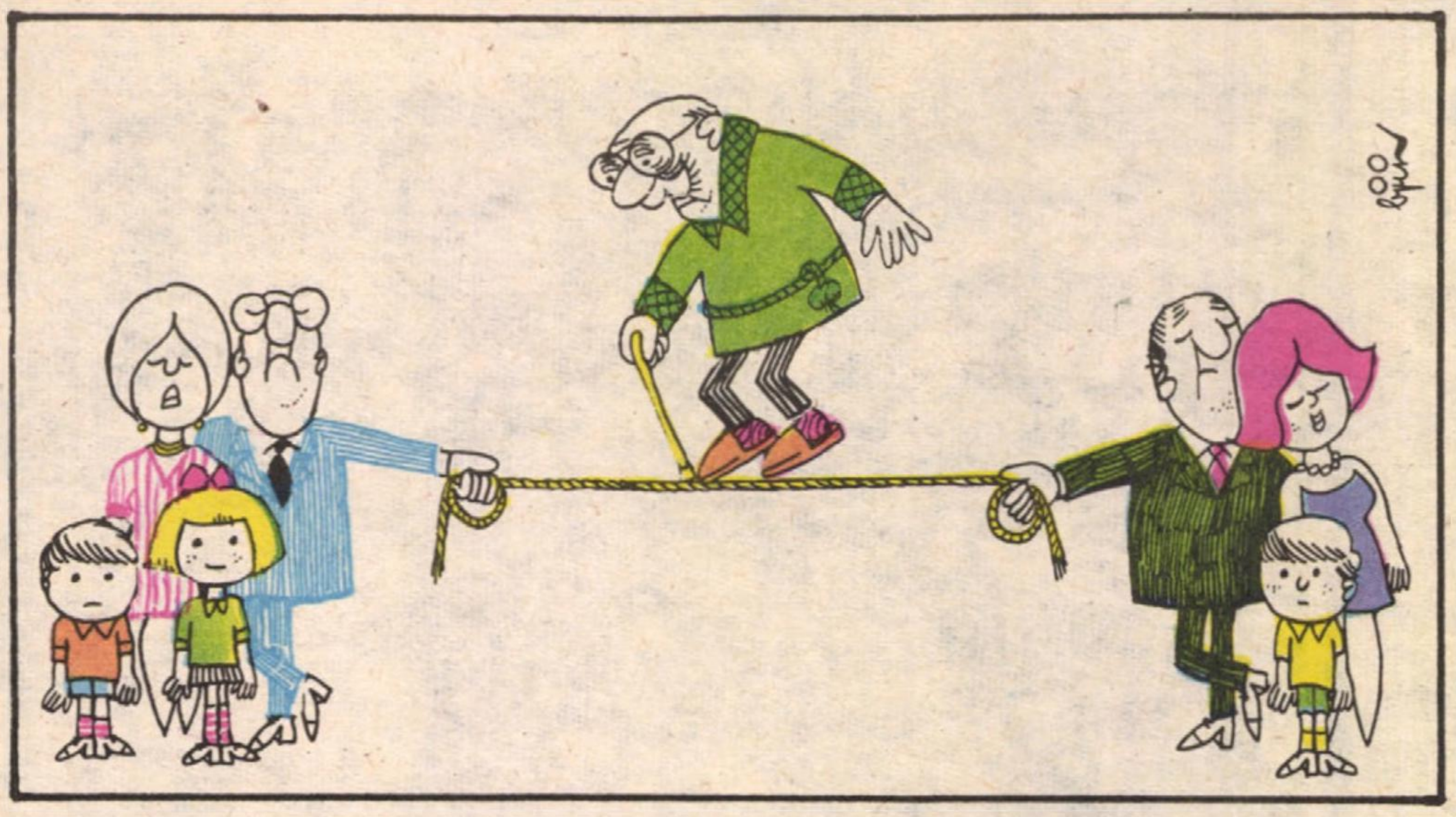

TELEFONHÍVÁS

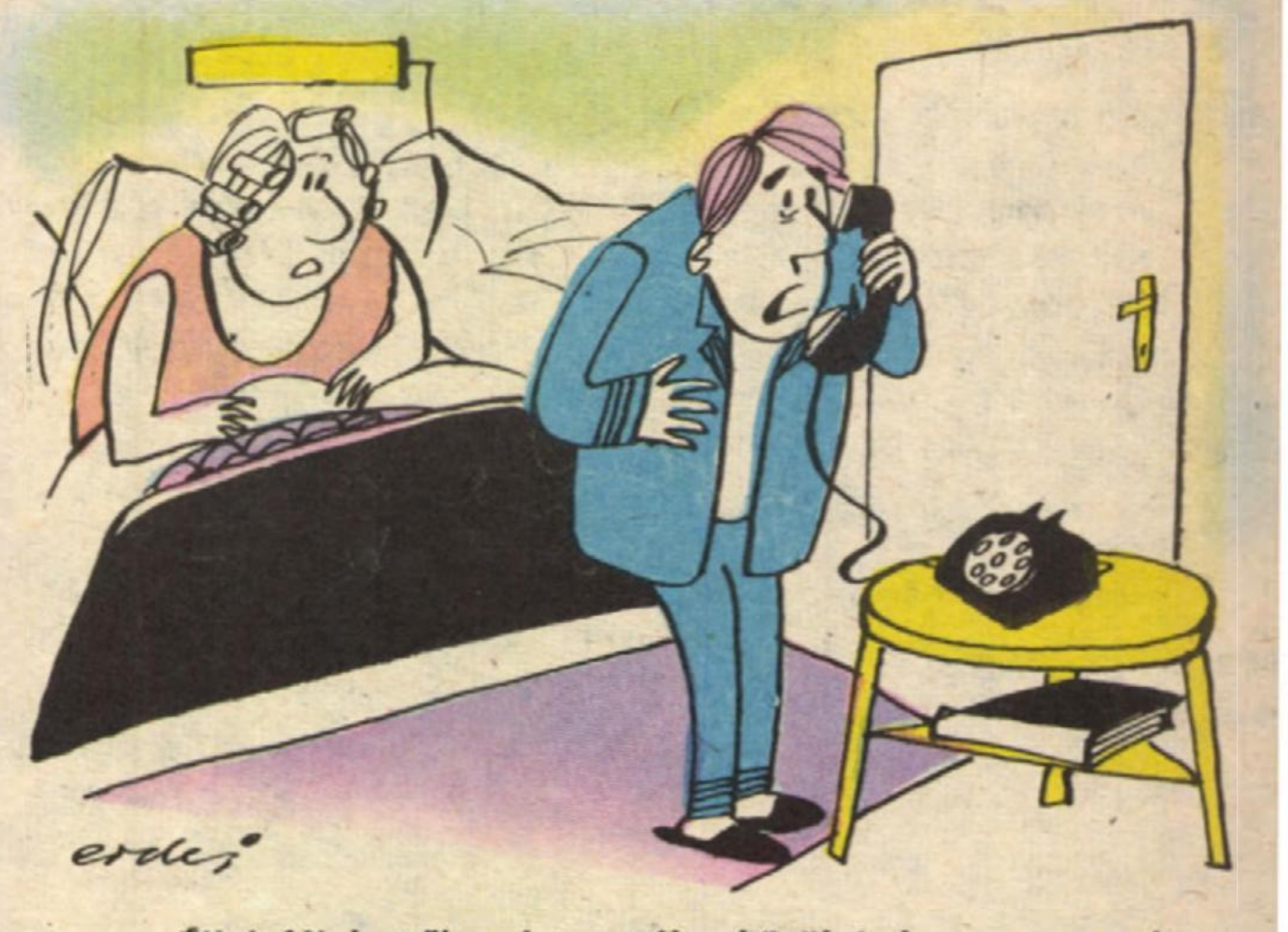

– Éjjel fél kettőkor jut eszébe közölni, hogy nem velem akart beszélni?!

PIRULA

Sajátos pirulákat hoztak forgalomba Nagy-Britanniában. Azok a nők, akik a pirulákat szedik, nagy kedvet kapnak a takarításhoz, a főzéshez és más egyéb házimunkához. Egyes nők a pirulák hatására nyomban felajzódtak, kiporolták a szőnyegeket, lemosták a falakat és sok más olyan munkába kezdtek, amelyek iránt korábban semmiféle hajlamot nem mutattak.

Ezt a pirula-dolgot nem én találtam ki, szó szerint így olvastam a Magyar Hírlapban.

Én bizony ezeket a sajátságos pirulákat nagy mennyiségben megvásárolnám az angliai külkereskedőktől és importálnám Magyarországra. Gyárakban, üzemekben, téeszekben, hivatalokban, kereskedésekben és mindenféle intézményünkben kiosztanám ezeket a sajátságos pirulákat, hogy mindenütt felajzódjanak a dolgozók, és olyan munkába kezdjenek, amelyek iránt korábban nem mutattak megfelelő érdeklődést. A pirulák hatására már a munkaidő kezdetén dologhoz látnának és lazsálás nélkül serénykednének egyfolytában délig. Már ezzel is megnyerném azt a félórát, amelyet eddig reggelenként az előző nap élménybeszámolói kötöttek le, ideértve a futballt és a tévé esti szórakoztató műsorait. Becslésem szerint ezzel országos méretekben, több százezer (esetleg millió!) félórát nyernék, ami látszólag nem sok, de évi háromszáz munkanapot számítva, népgazdasági szempontból jelentősnek mondható.

Ebéd után a dolgozók az ismételten beszedett piruláktól felajzódva, minden huzavona nélkül serényen hozzákezdenének a munkához, tevékenységüket zavartalanul folytatnák fejrantig. Ha nem folytatnák, akkor jönne a pirula napközben is. Így nyernék ugyancsak országos méretekben ugyanannyi félórát. Legalább! (Lásd mint fent.)

Nem részletezem tovább, hogy mit jelentene összességében ez a sajátságos pirula nálunk. Külön beruházás és technikai fejlesztés nélkül megnőne a termelékenység, magasabb lenne a nemzeti jövedelem, nagyobb lenne a nyereségrészesedés, ami a pirulák mellett újabb hajtóerővé válna, és lassan elérnénk, hogy a pirulaadagokat már csökkenteni lehetne. Ezzel jelentős importmegtakarítást érhetnénk el!

Mindezen kívül a pirulák bevezetésére csábít engem az is, hogy a dolgozók a pirulák hatására — mint a hírből kitűnik — nagy kedvvel végeznék munkájukat. Nem látnánk tehát többé sem kedvetlen munkásokat, sem depressziós tisztviselőket, sem érdektelen kicsi-, közép és nagyobb kádereket; nem lenne a munkahelyeken pesszimizmus, sem kókadt fej, sem lagymatag járás-kelés. Nem látnánk egyetlen olyan eladót sem az üzletekben, akik azt mondanák, hogy „olyan nincs kérem”, pedig olyan van, csak éppen a raktárba kellene bemennie érte, vagy a létrára felmásznia, és a polcról levennie azt, amit éppen a vevő keres.

Mindenkivel megétetném én ezt a sajátságos pirulát, akinek nincs kedve szorgalmasan dolgozni. Csak — az angolokkal ellentétben — éppen a magyar háziasszonyoktól vonnám meg. Mert isten óvjon meg attól, hogy ők még többet dolgozzanak, főzzenek és takarítsanak. Ügyködnek ők éppen eleget pirula nélkül is!

Földes György

MAI GYEREK

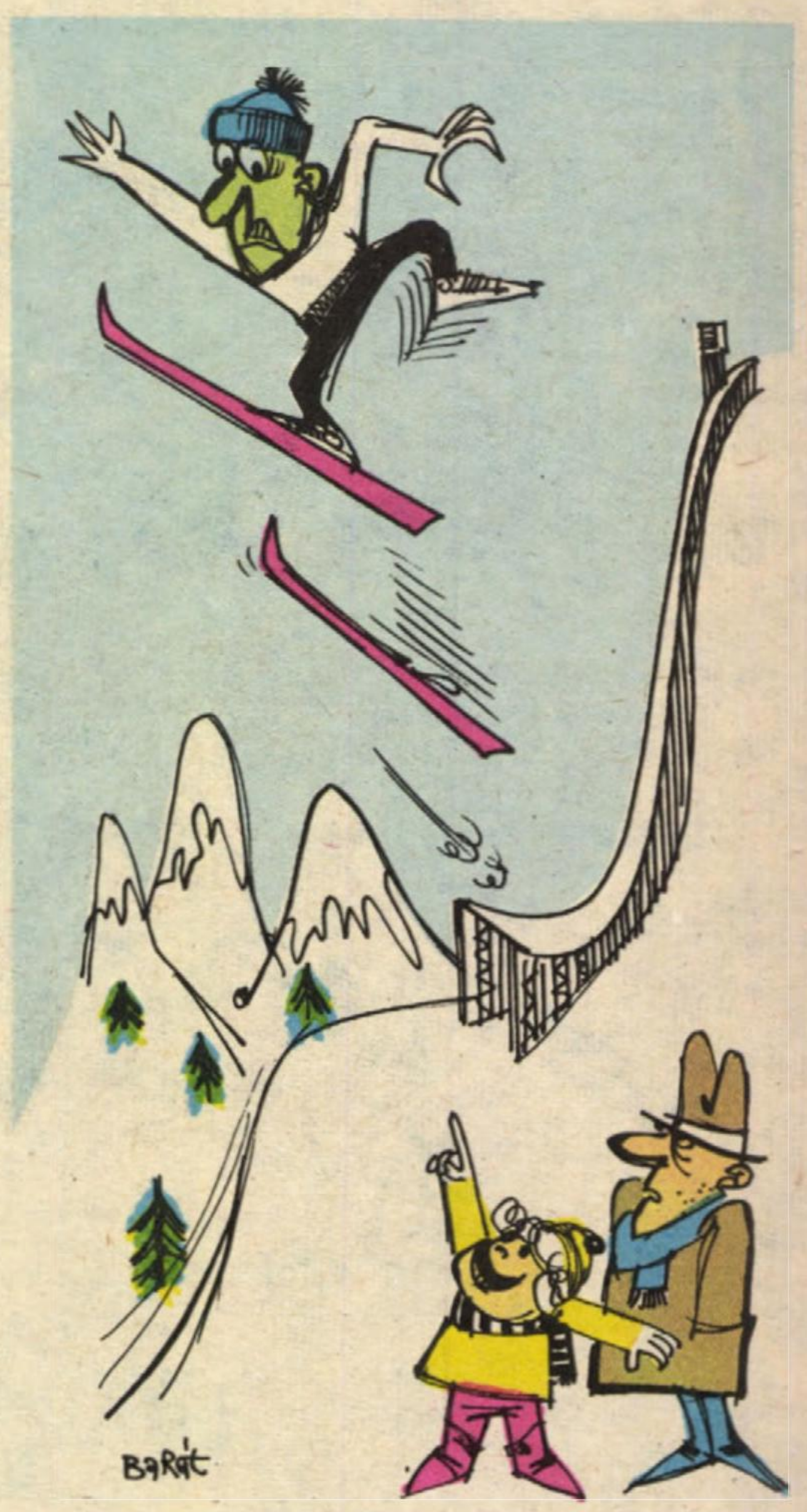

– Odanézz, apu! Levált az első fokozat…

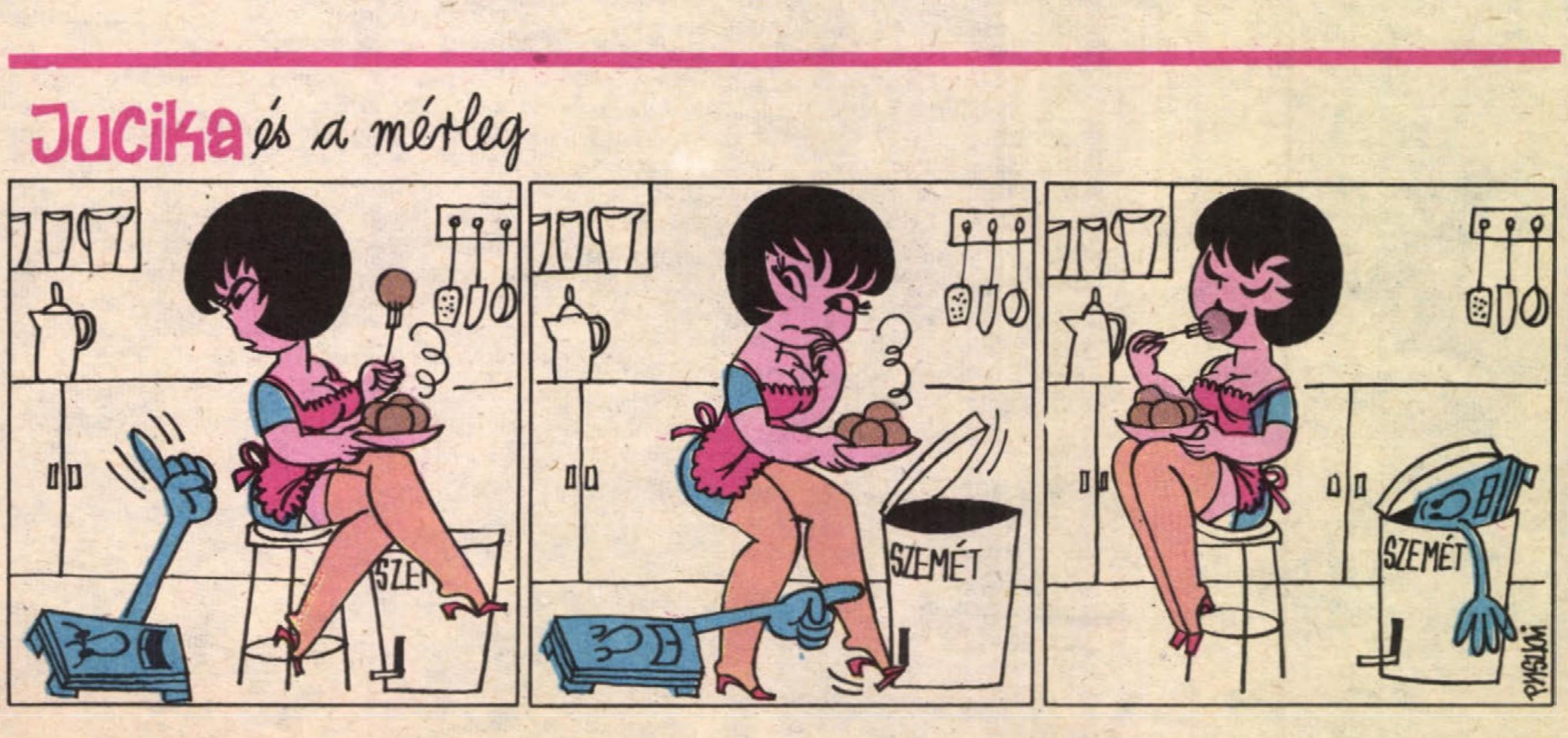

ÉLJEN A PARLAMENTARIZMUS!

A csendes-óceáni Mikronézia lakóit már nem kell meggyőzni a parlamentarizmus előnyeiről. Amikor a Phyllis nevű tajfun közeledett a szigetek felé, a mikronéziai szenátusban felállt Isaac Lanwi szenátor és határozati javaslatot terjesztett be. A javaslat szerint William Norwood, Mikronézia főbiztosa köteles távoltartani a szigetcsoporttól a fenyegető tajfunt. Ha nem – felelősségre fogják vonni!

A szenátus a határozati javaslatot a főbiztos kétségbeesett ellenkezése dacára megszavazta.

És a tajfun Saipantól 400 kilométerre megállt…

ÚJ EGYENRUHÁT KAPNAK A POSTÁSOK

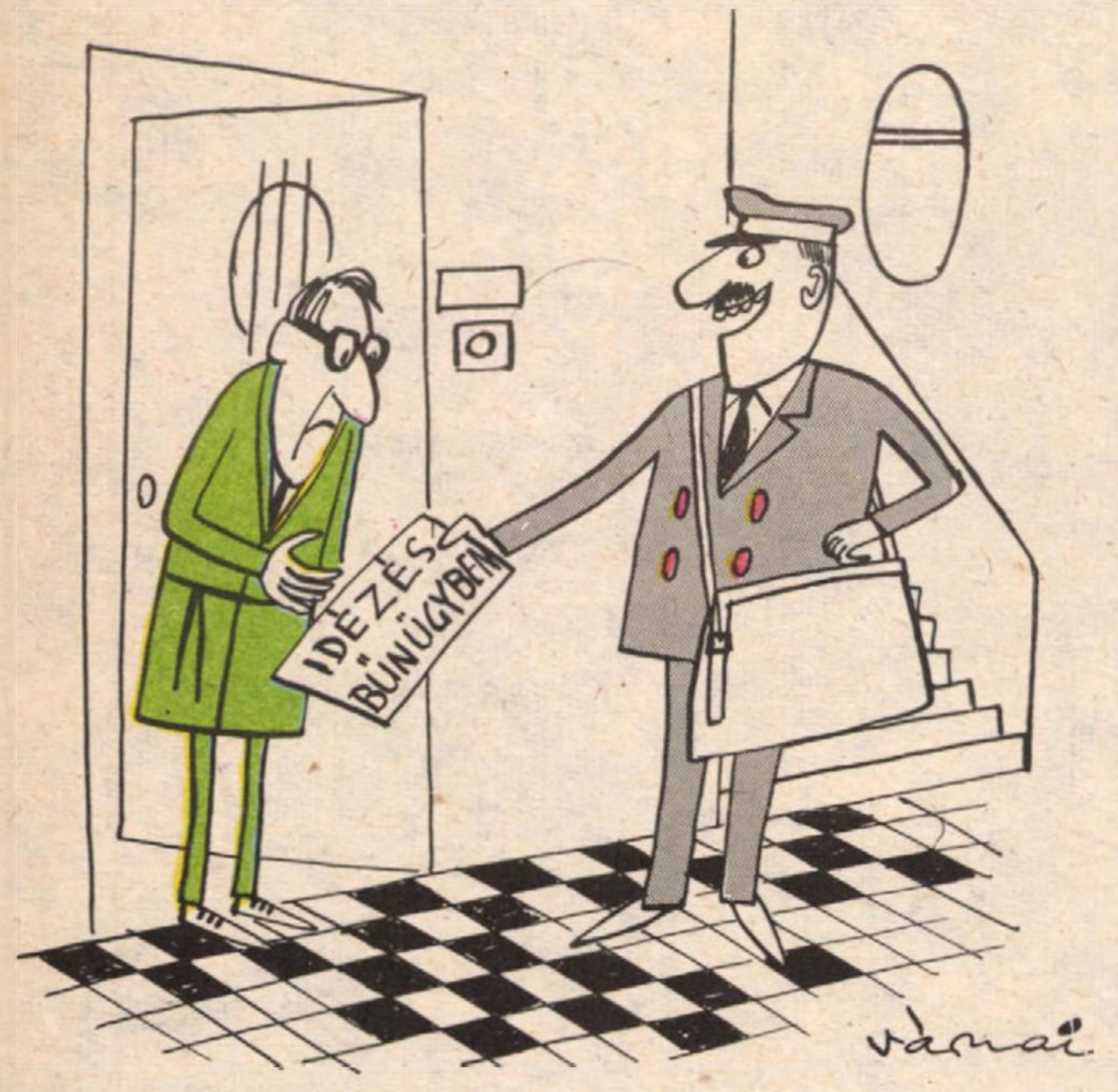

– Na, hogy tetszem ...?

Barát József rajza

TÁRGYALÁS PÁRIZSBAN

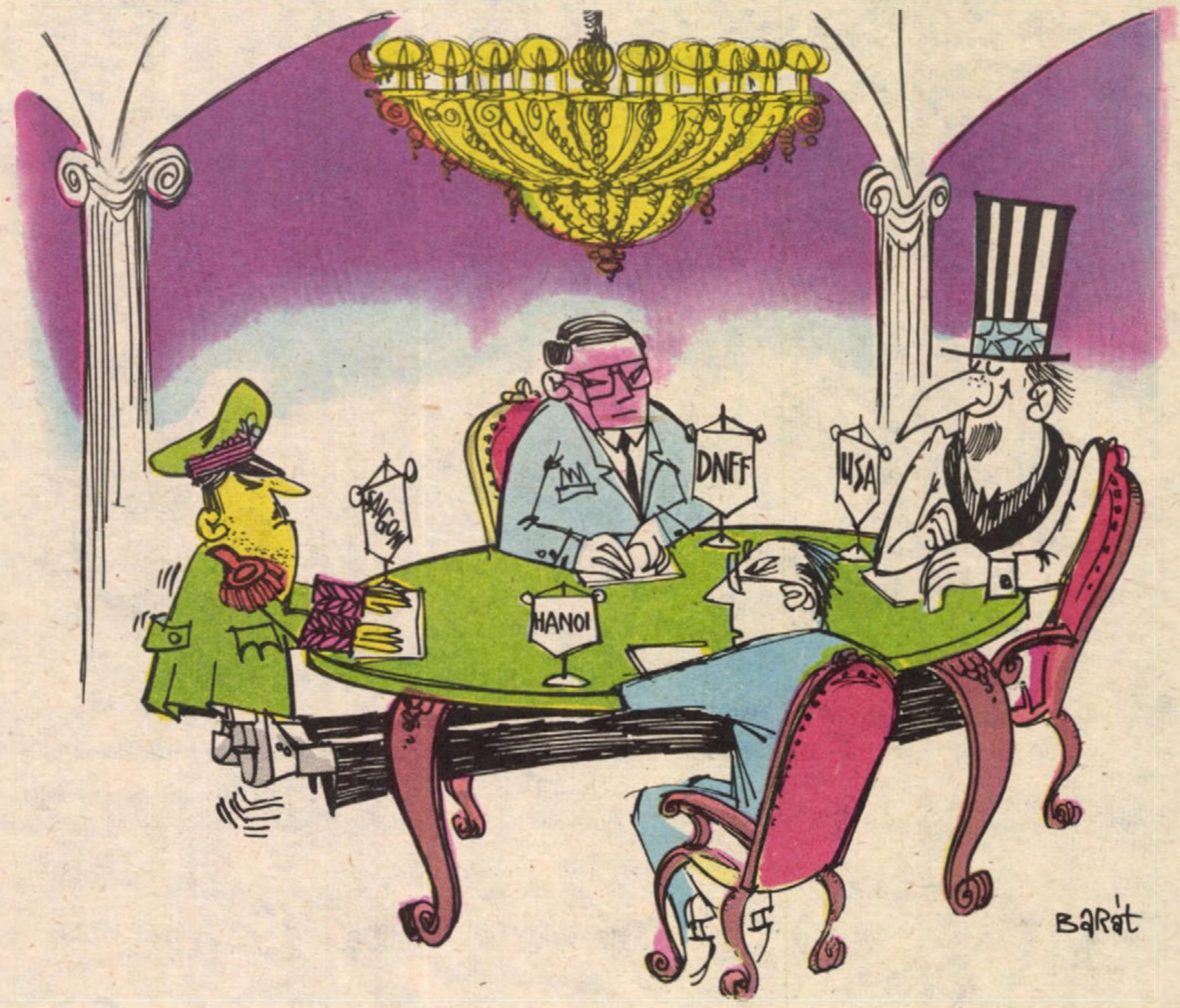

ahhoz képest...

Ez kérem új műfaj, egy új lehetőség, új mozgalom. Lényege az, hogy valaki csinál valamit, amit nem tud csinálni, de ahhoz képest, hogy nem tudja csinálni, egészen jól csinálja.

A neves lóhajtó hősi eposzt ír, amely csapnivaló, de ahhoz képest, hogy egy lóhajtó írta, meglepően jó. A kitűnő író, mint kötéltáncos szerepel. Persze többször leesik a kötélről, mely rá való tekintettel a földtől húsz centire van kifeszítve. A néző azonban remekül szórakozik, mert ahhoz képest, hogy író: ragyogóan kötéltáncol. Folytathatnám a sort az éneklő, táncoló riporterekkel, a slágert éneklő drámai szendékkel és a drámát játszó slágerénekesekkel. De gondolom felesleges, a jelenség ismert.

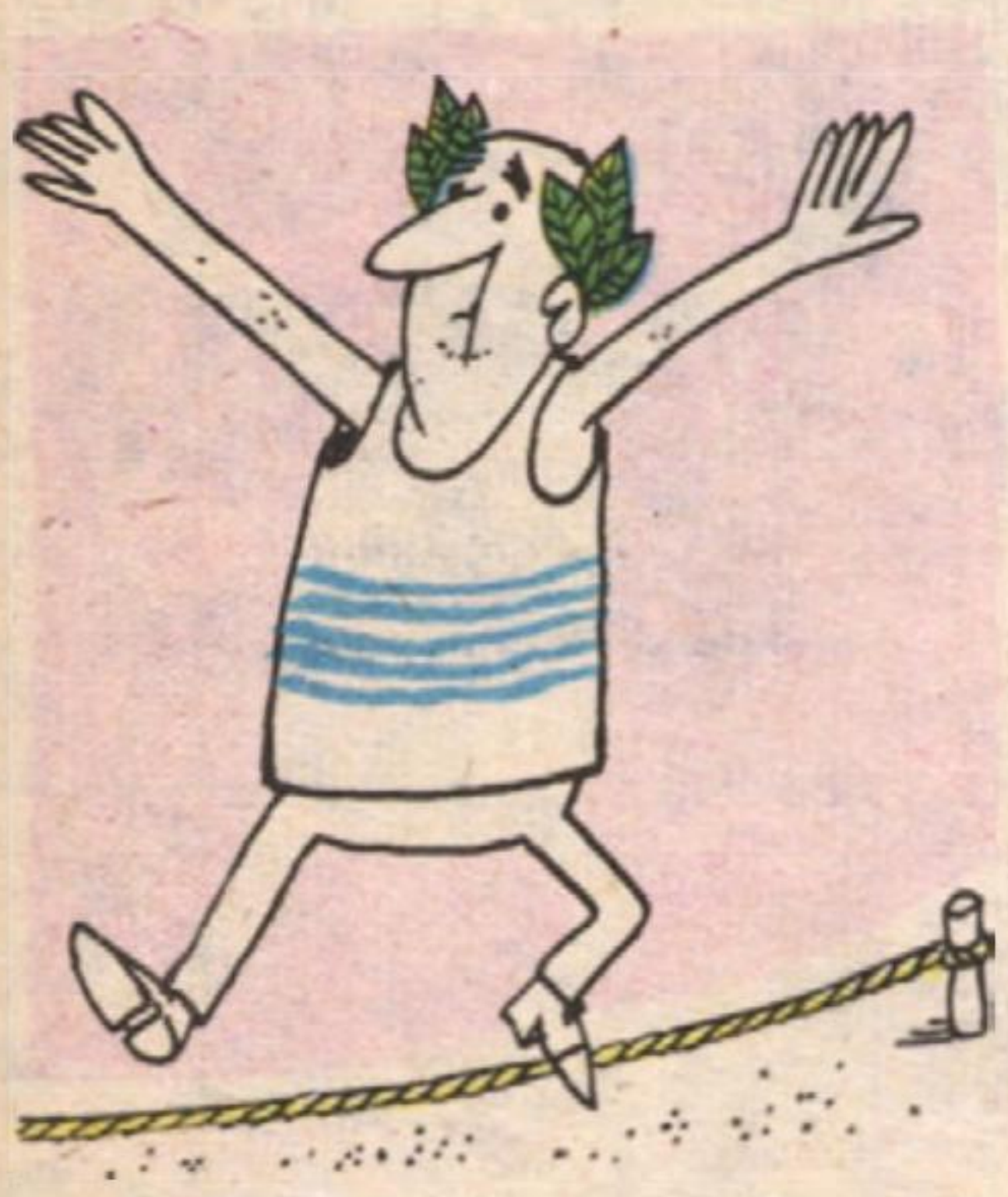

Izgalmas lenne felderíteni, hogyan született a műfaj? Ha rosszmájú lennék, azt mondanám, hogy még mindig jobb eset, ha valaki ahhoz képest, hogy nem a szakmája, egészen jól csinálja, mint az, hogy valaki ahhoz képest, hogy a szakmája, csapnivalóan rosszul műveli. De miért legyek rosszmájú? Azt akarom bizonyítani, hogy a mozgalom rúgója: az emberi jóság. Hogy a gyengét, az esetlent pártfogolják, felkarolják, szurkolnak érte.

Persze — biztos ezt is sokan észrevették — az utóbbi időben, mintha sokan visszaélnének a jóságunkkal. A költő egyszer kötéltáncol és sikere van. Ez megrészegíti és másnap is kötéltáncol. Aztán vidéki turnéra megy. Aztán a televízióban önálló kötéltáncos show-ban szerepel. Aztán ő lesz a „kötéltáncos", a szakma kiválósága, a tekintély, a sikerember. És már régen elfelejtettük, hogy a nevezett, ahhoz képest, hogy költő, egészen jól mászik a kötélen, mert már kötéltáncos és ehhez képest rettenetesen idétlenül billeg a szédítő húszcentis mélység felett. De már nem lehet tőle szabadulni.

Eddigi példáimat a művészetekből merítettem. Persze ez az „ahhozképest" játék az élet egyéb területein sem ismeretlen. Hány olyan ember van, aki ahhoz képest, hogy a vasiparból jött, egészen jól beletanult a tej-pasztörizálásba?

Úgy vélem, itt az ideje, hogy korlátozzuk ezt az „ahhozképest" műfajt. Szeretnék inkább több olyan filmszínészt látni, aki ahhoz képest is kiváló, hogy filmszínész. Énekeseink ahhoz képest is magas színvonalú produkciókat nyújtsanak, hogy énekesek. Az már ugyanis tökéletes bizonyítást nyert, hogy sok mérnök tud festegetni és nem egy festő képes megoldani egy másodfokú egyenletet. (És csak zárójelben jegyzem meg: én tulajdonképpen alanyi költő vagyok, de tegyék a szívükre a kezüket, ahhoz képest időnként elég jópofa marhaságokat firkálok, sőt a televízió felkérésére hajlandó vagyok elénekelni a kislányt a zongoránál ...)

Ősz Ferenc

ŐSZINTESÉG

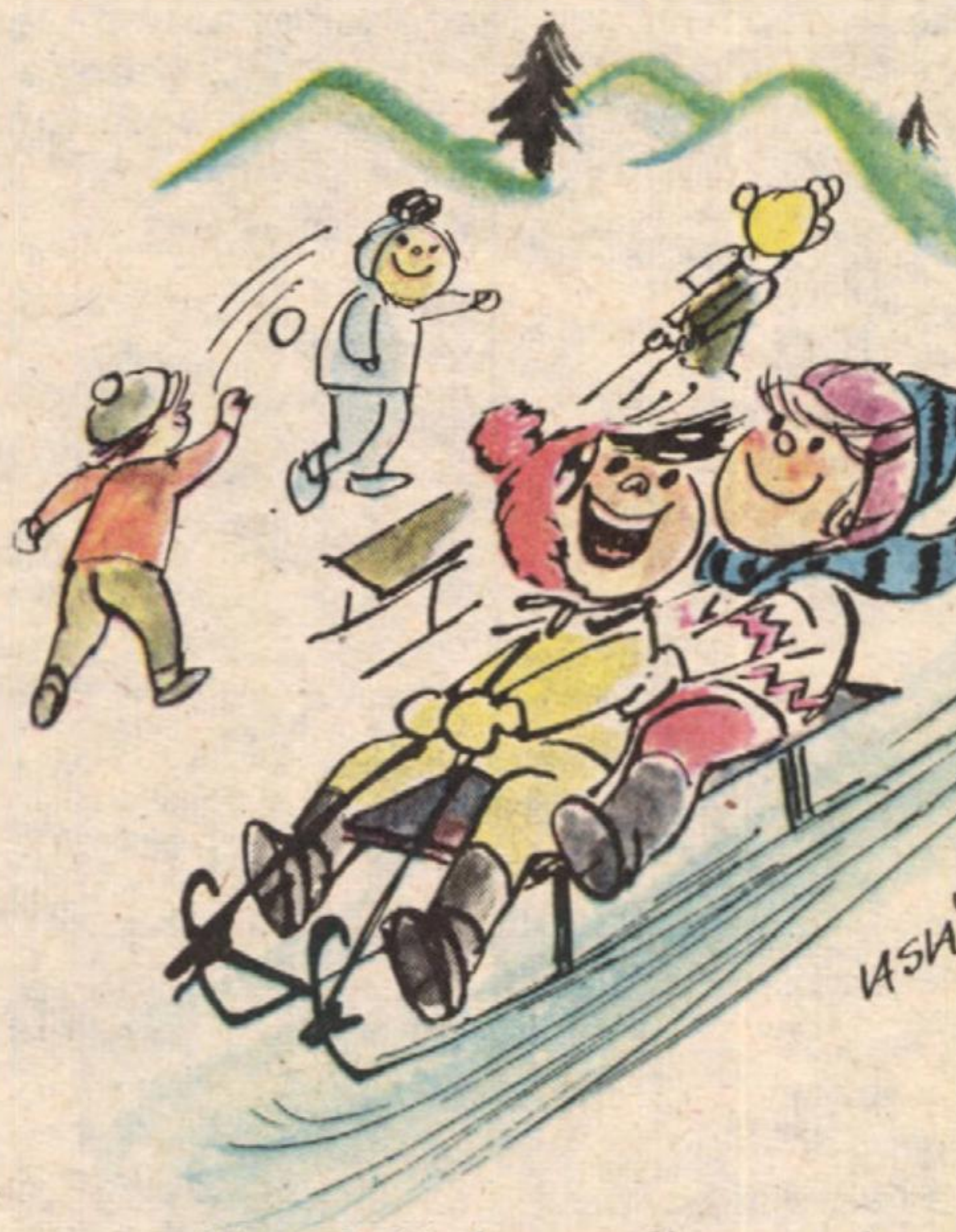

– Ha tudnád, hogy utálom a telet ...

BOSSZANTÓ!

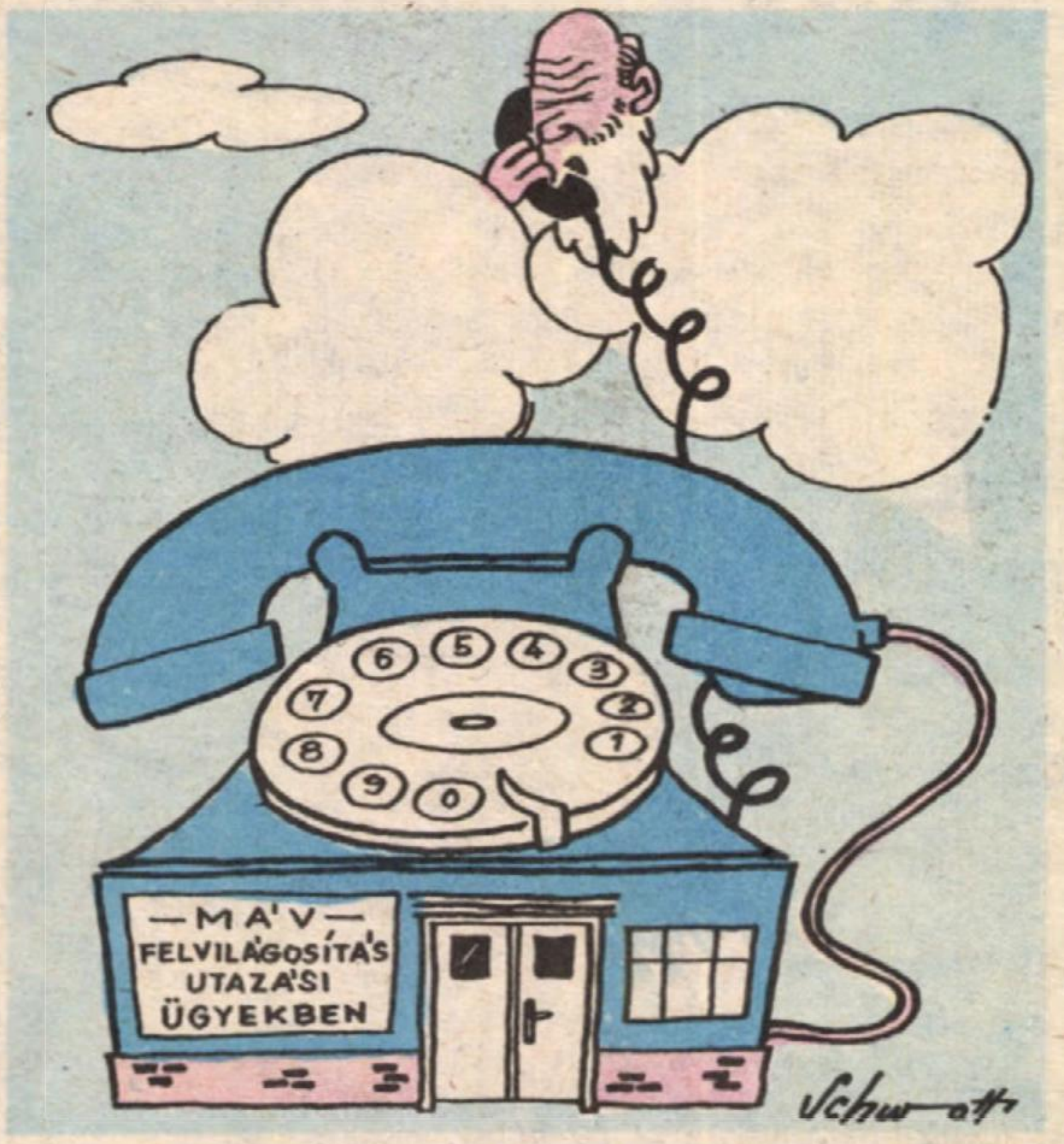

– Az istennek sem veszik fel!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Tessék megvenni ezt a kardigánt! Garantált, tiszta gyapjú.

— De hiszen az van ráírva, hogy pamut!

— Pszt! Csak a molyokat akarjuk félrevezetni!

Bandi sírva szalad a papájához, hogy bátyja, Laci, nem engedi használni a közös ródlit. Az apa megy igazságot tenni.

— Laci, miért nem engedeed a Bandit is ródlizni?

— Hiszen engedem — mondja a gyerek —, ő húzza föl a ródlit a dombra és én csúszok le vele.

— Mikor indul a legközelebbi vonat észak felé?

— Egy óra múlva.

— És ellenkező irányban?

— Két óra múlva.

— Köszönöm. Akkor gyere, asszony, nyugodtan átmehetünk a síneken.

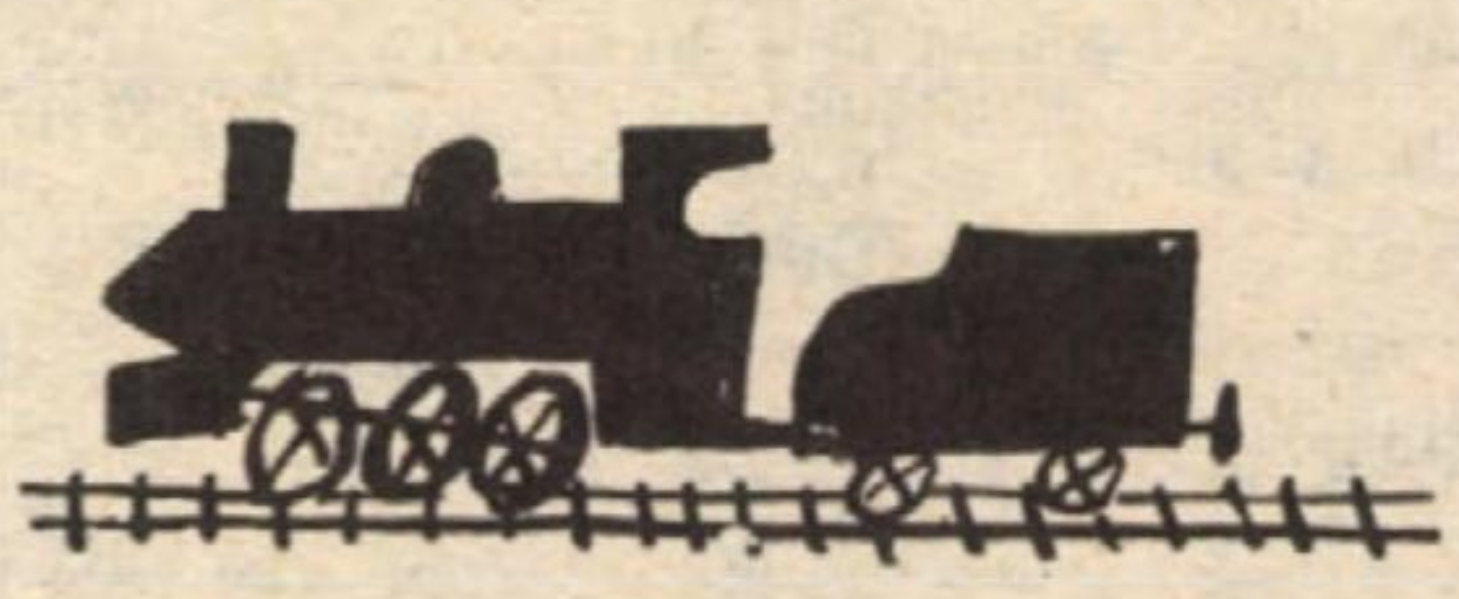

— Rémes, hogy bepiszkítják magukat a gyerekek az utcai játékban ...

— Bizony. Tegnap is nyolc gyereket kellett megmosdatnom, amíg végre megtaláltam a magamét.

EGY NYUGATNÉMET VONAT ÉTKEZŐKOCSIJÁBAN

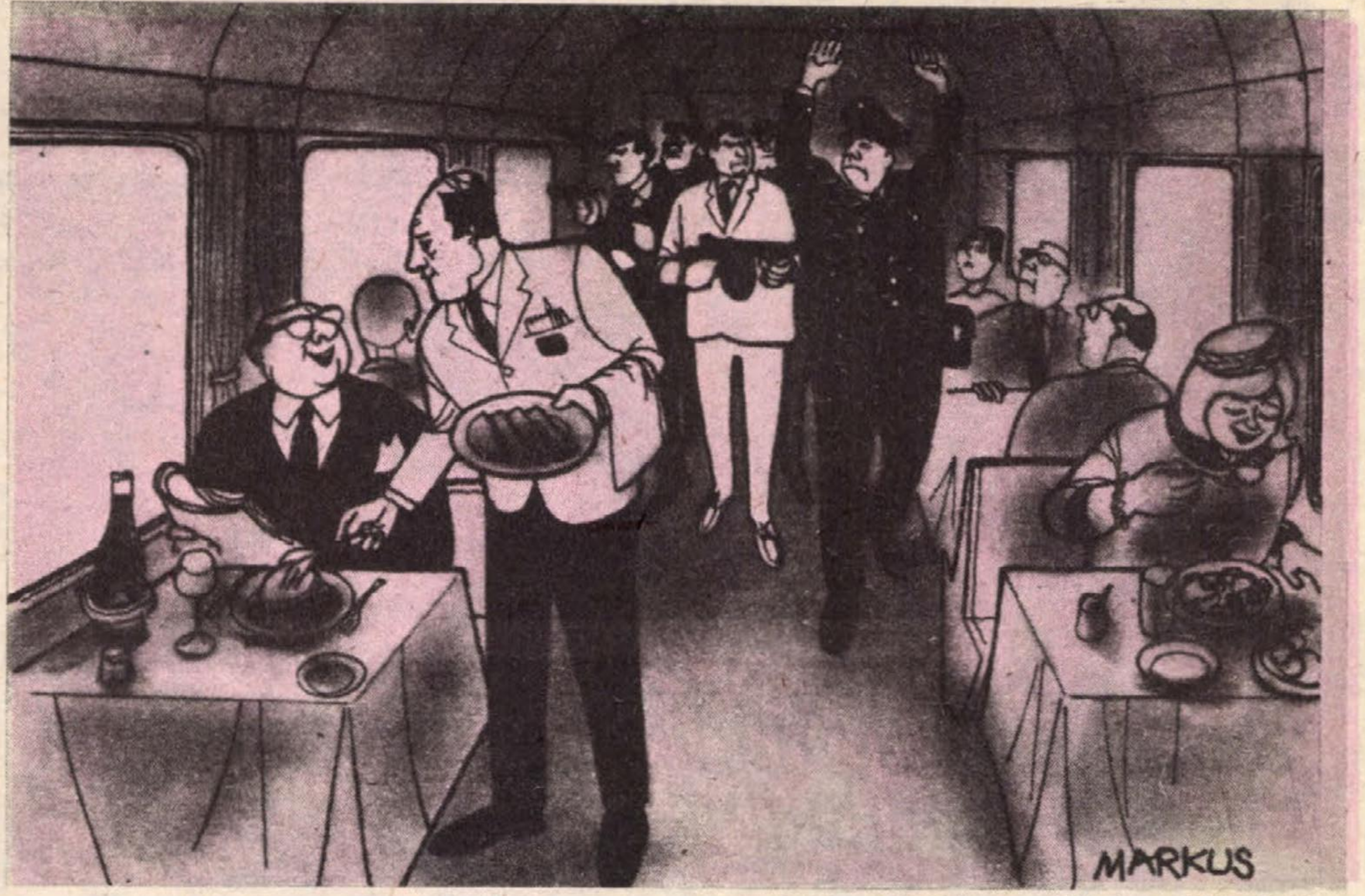

– Az ember olyan jól érzi magát itt, amikor ezekről az örökös repülőgép-rablásokról olvas...

(A hamburgi „Stern”-ből)

BABASZOBA

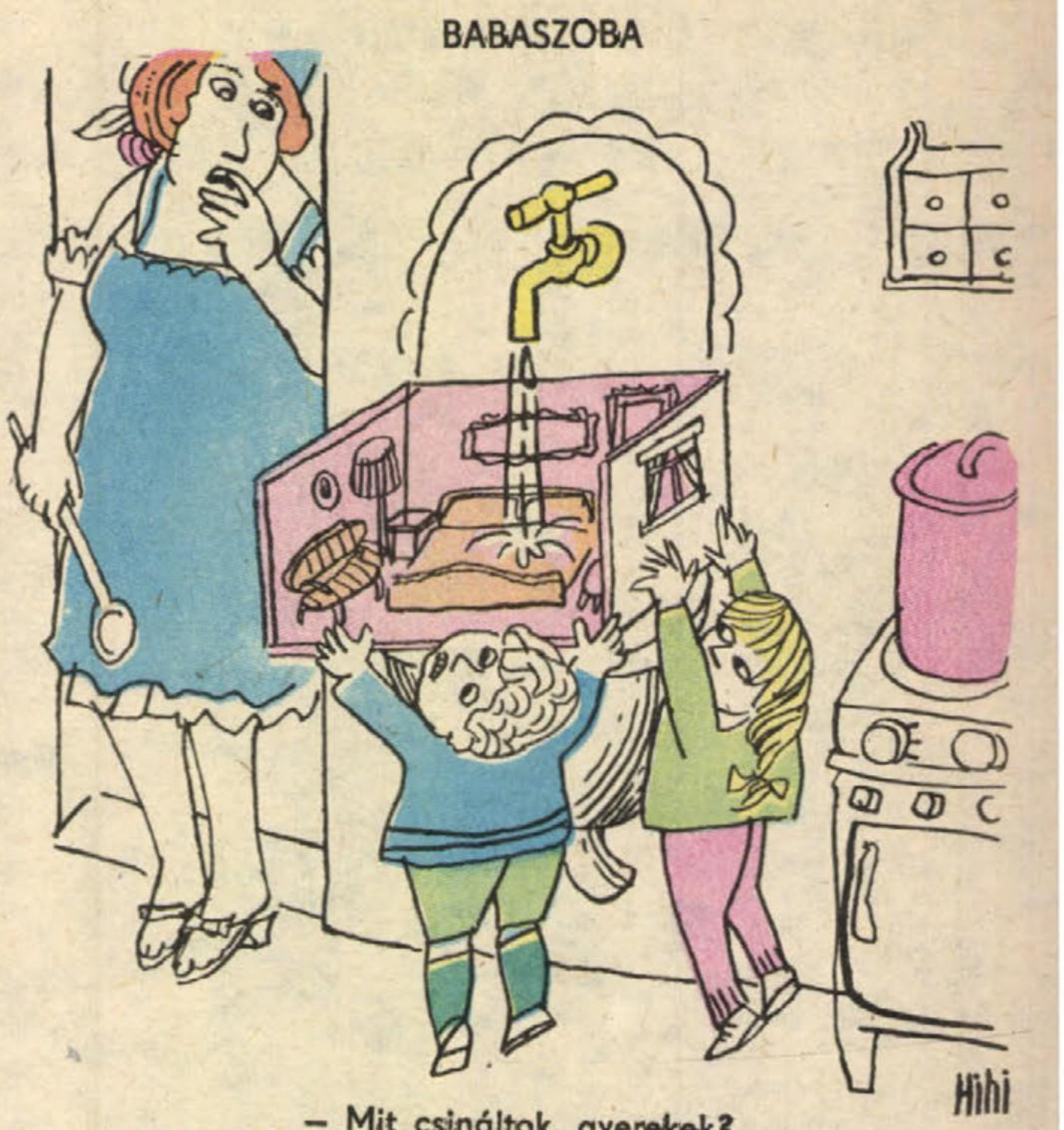

– Mit csináltok, gyerekek?
– Beázást játszunk.

Egy műfaj születése

1

Már nyolc esztendeje, hogy elkezdtem írni a regényemet. Barátaim szerint túl hosszúra sikerült az expozíció. Hősöm, mielőtt elkezdené napját, végiggondolja életét. Hatszáz oldalig csupán odajutottam, hogy Zsigmond — róla szól ugyanis a regény —, tízéves korában egy pillanatra elengedi anyja kezét a népes pályaudvaron, s felrémlik előtte, mi lenne, ha magára maradna egy idegen nagyvárosban? Milyen gazdag a gyermeki képzelőerő! Még háromszáz oldalra van szükségem e jelenet alapos ábrázolásához. Azt hiszem, lesz hozzá erőm...

2

Bogarat ültettek a fülembe. A nagy epikának már vége. A pszichológusok szerint ebben a rohanó korban az emberek havonta alig egy-két órát fordítanak olvasásra. Tolsztoj Háború és béké-je is ott fekszik a raktárak polcain eladatlanul. Tegnap három mondatot kihúztam a kézirataimból. Attól félek, hogy ez kevés lesz.

3

Újabb baj van. A könyvkiadóknál új munkarendet vezettek be. A lektoroknak ezentúl hetenként csak háromszor kell megjelenniök hivatalukban. A kéziratokat hazavihetik elolvasni. Regényem súlyát tegnap lemértem a közeli fáspincében. Huszonkét kiló volt. Az üzletvezető mondta is, hogy átveszi alágyújtósnak. De nem adtam. Félek azonban, hogy egy rosszul táplált lektor esetleg kiejti a kezéből, amikor átszáll a hatos villamosról. Micsoda problémákkal kezdődik irodalmi pályafutásom.

4

Végre elszántam magam. Kisregényt csináltam a nagy regényből. A tömörítést úgy végeztem el, hogy minden hetvenharmadik lapot kiemeltem, s aztán összefüggően elolvastam őket. Káprázatos! Rájöttem, hogy így is van értelme. De hát akkor miért dolgoztam nyolc évig mint a megszállott?!

5

Úgy hírlik, hogy az emberek az elmúlt napokban még modernebbek lettek. Már a kisregényeket sem kedvelik. Valaki tegnap a kávéházban azt mondta, hogy Hemingway csak az ívszám miatt nyújtotta el annyira az Öreg halászt. Voltaképpen az egy elbeszélés, s a „papának” sikerült volna tíz flekkben megírnia, ha a tengert egy kicsit megrövidíti. Azt hiszem én is elvégzem azt a korrekciót.

6

A napilapok csak vasárnap közölnek novellákat. Beszéltem egy szerkesztővel, aki rezignáltan mondta, hogy az átlagos újságolvasó nem kedveli a „tömött” oldalakat. Tehát rajzot is kell csináltatni elbeszélésemhez. Ahhoz viszont hely kell. Mármint az újságban. Nagy gondban vagyok a rövidítéssel.

7

Végre minden megoldódott. Eleinte el voltam keseredve, hogy hosszú évek munkájának zsenge gyümölcse az a tíz sor, ami regényemből végül is megmaradt. Hát érdemes volt annyit írni? Aztán kipattant fejemből az isteni szikra. Uramisten, én közben egy műfajt teremtettem...

8

Egyperces regény. Írta: Hodlucsák Elek.

Katkó István

BOSSZÚS TSZ-ELNÖK

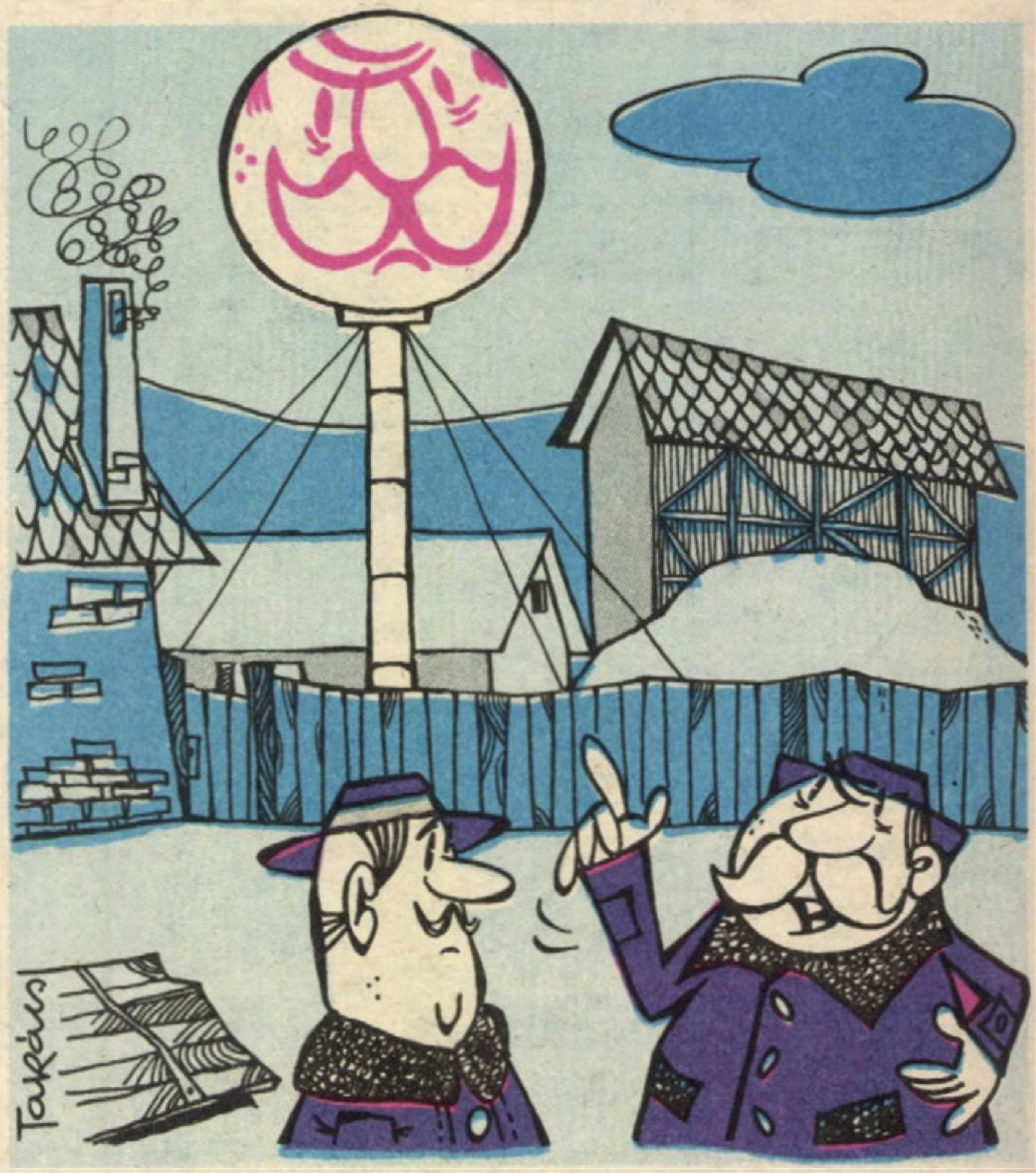

– Te, jani, nem tudod, hogy ki festette rá a karikatúrámat a hidroglóbuszra?!

SOKSZÍNŰ HAJ A DIVAT

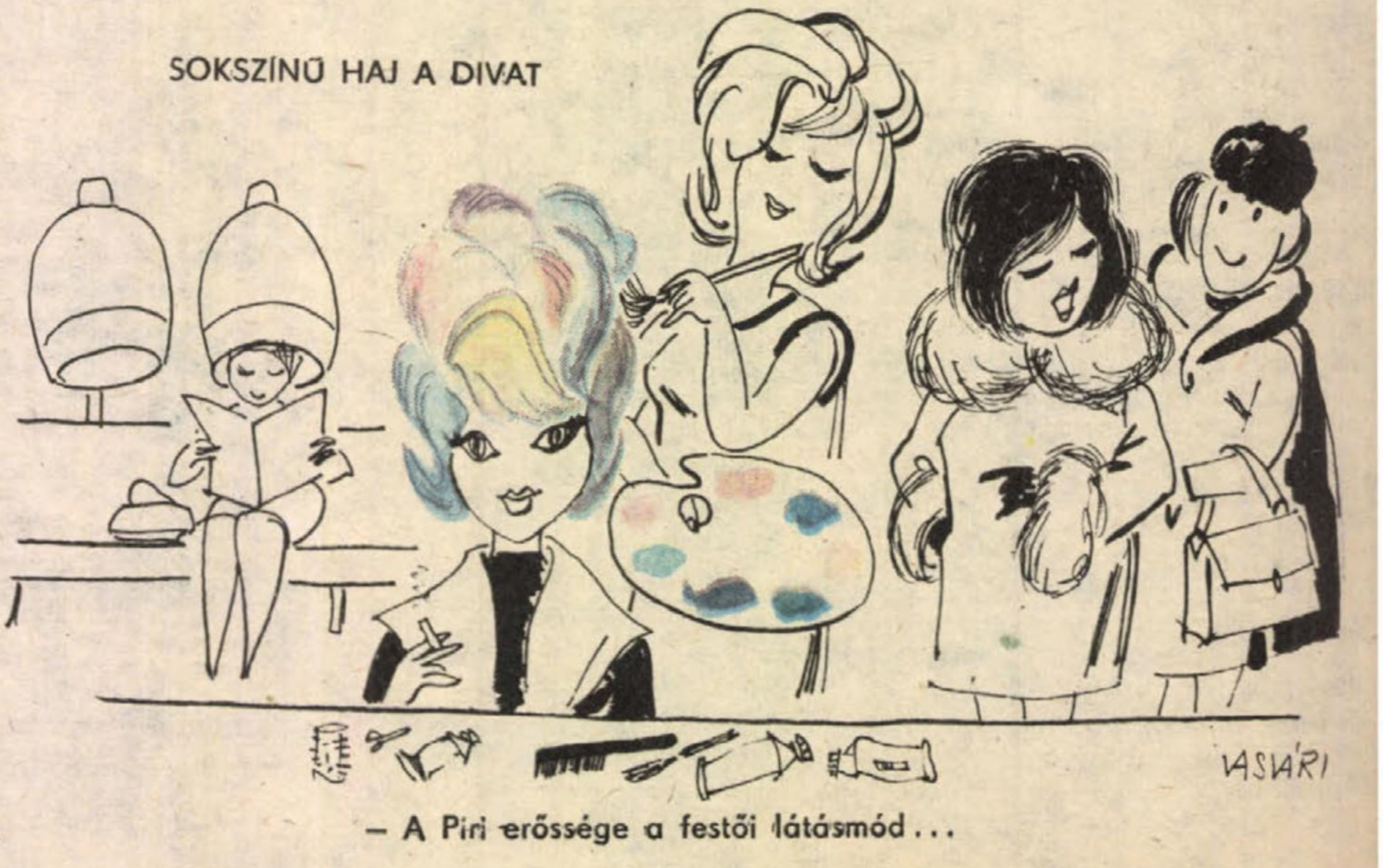

– A Piri erőssége a festői látásmód...

FRANKENSTEIN HALÁLÁRA

Kedvenc rémem volt... Több grand guignolban
ő volt a végzet ostora,
míg végül rajta csattant az ostor,
e vers legyen hát most tora...

A daliás szörny, kinek emléke
sápadtra sosem fakul át:
Frankenstein fia itthagyott minket,
(nem élte túl a Drakulát...)

Fess rém volt nagyon és rém elegáns,
torz testén hercig prémbekecs.
(Tagadhatatlan, mégha furcsa is,
hogy bőven volt e rémbe kecs...)

Rémképe most is rámnehezedik,
mint egy bibliai átok,
egy-egy absztrakt kiállításon
ma is rémképeket látok...

Szilágyi György

AGGODALOM

Erdei Sándor rajza

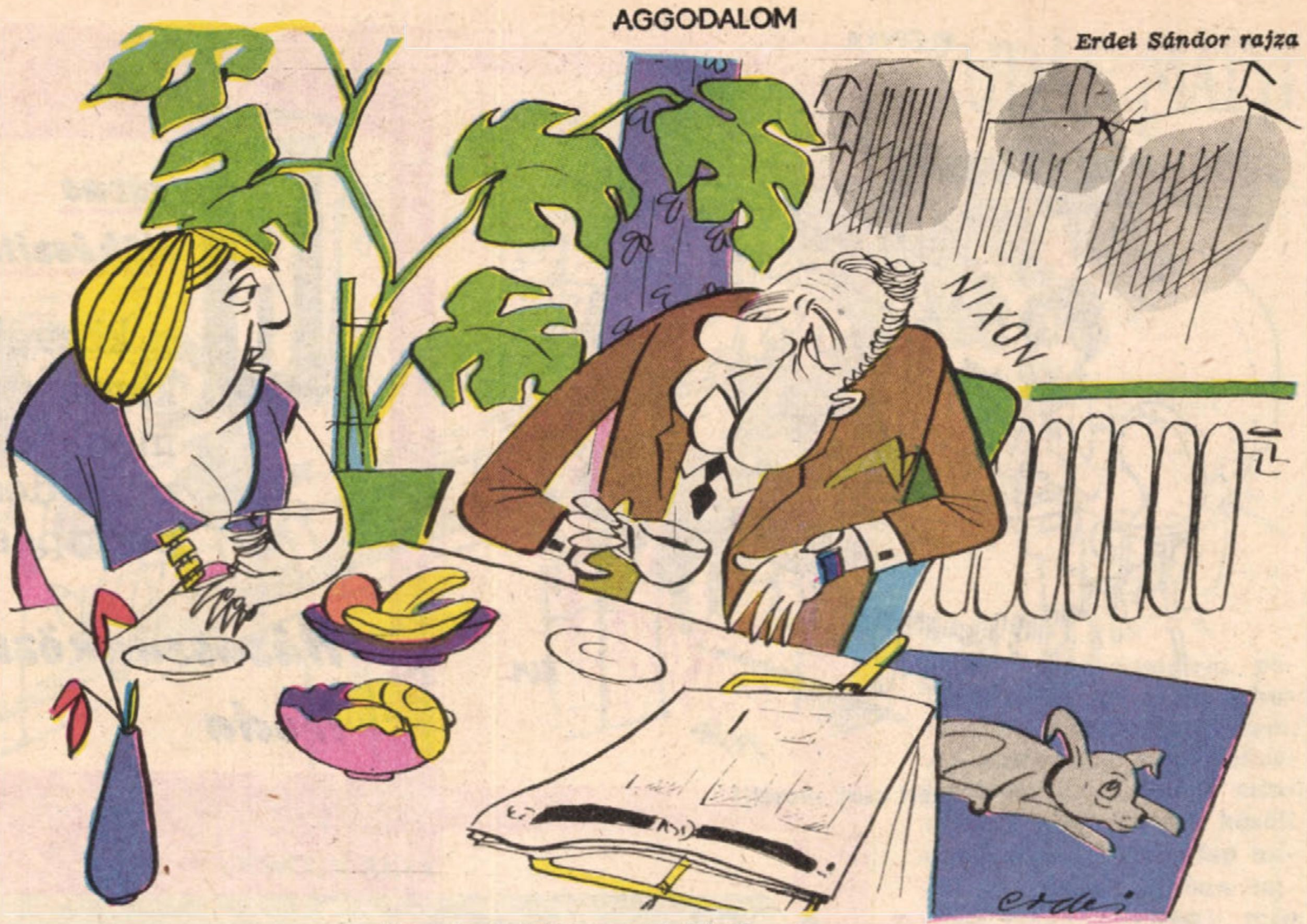

– Mit nézed folyton az órádat?
– Nézem, hogy mikor ér véget a népszerűségem...

POTYANÉZŐ

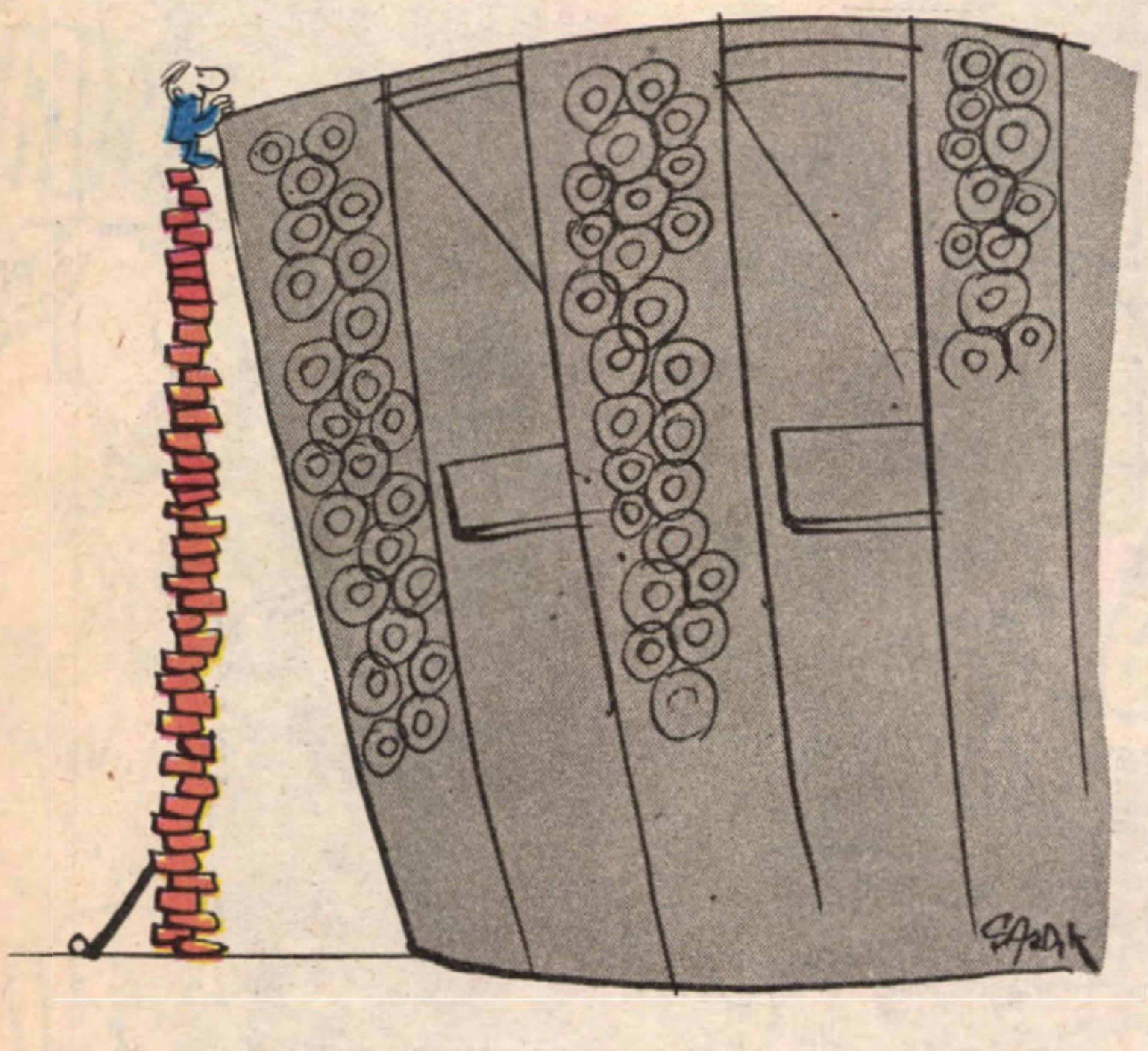

A NAGY UGRÁS

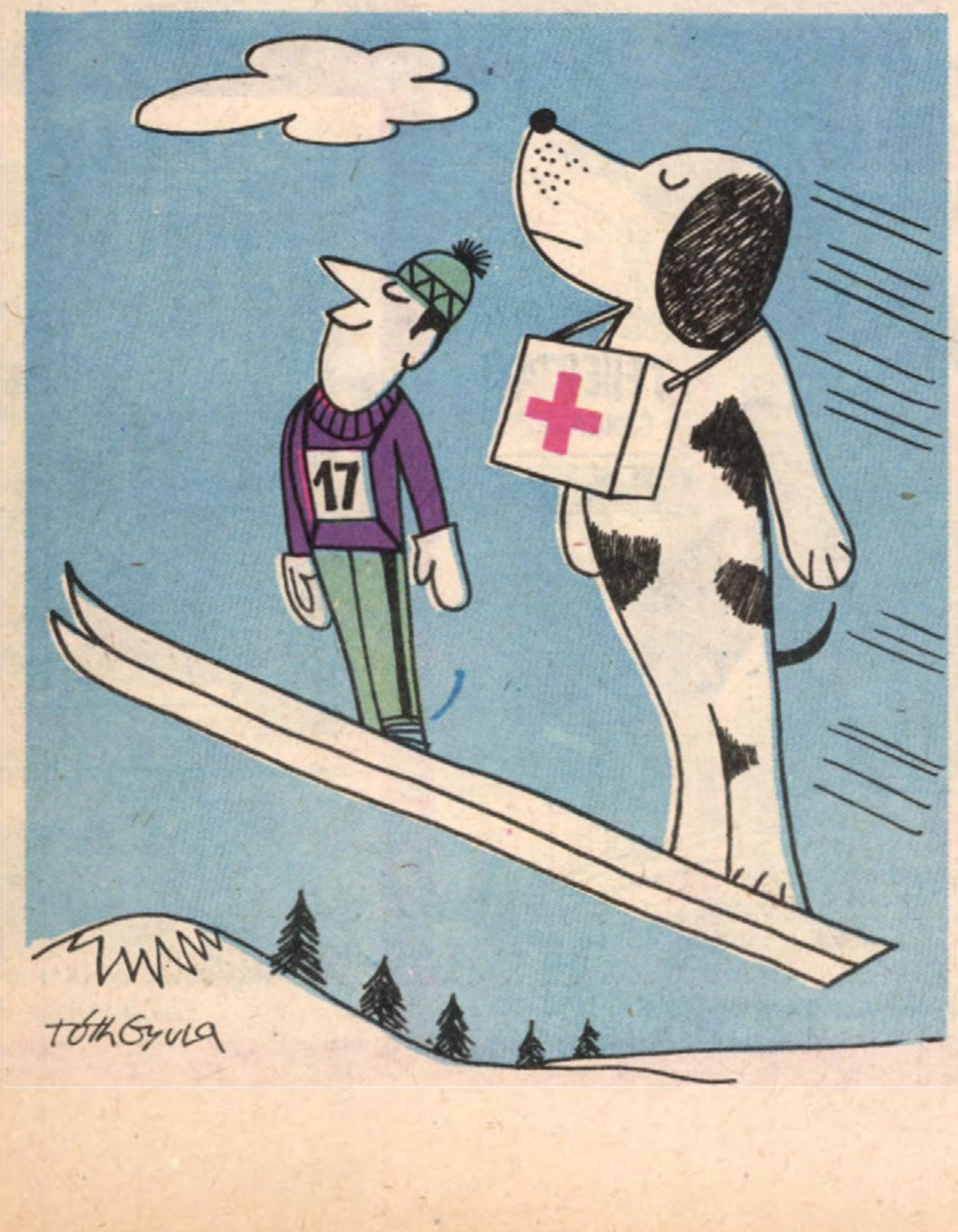

Egy és más...

①

Még nem ismertem olyan nőt, aki ne irigyelte volna a férfiakat azért, mert férfiaknak születtek. Alighanem joggal; a férfi-élet könnyebb. A bölcs természet azonban gondoskodott arról, hogy ez utóbbi se legyen zavartalan gyönyörűség: reggelenkint borotválkozni kell. Ez tíz kidobott perc, ez az a tíz perc a nap huszonnégy órájából, amikor a nőknek könnyebb. Nincs olyan férfi, aki szeret borotválkozni; csakugyan undok piszmogás ez. Természetes, hogy ilyen körülmények között mohón olvastam el a reggeli lap „Hadakozás a sörtével” című cikkét, abban a feltevésben, hogy a borotválkozás legújabb módszereiről tájékoztat, esetleg öt percre csökkenti a tízet. Fokozta izgalmamat, hogy az oktató célzatú cikket nő írta. Azt reméltem, hogy mivel a szerzőnek saját tapasztalata a borotválkozásban bizonyára nincs, elméleti értékű, sőt, tudományos felfedezésekkel lepi meg a szenvedő férfinemet.

Csalódnom kellett. Néhány kétségtelenül okos (de senki által be nem tartott), higiéniai szabályon kívül semmit sem kaptam, ami sorsomat könnyíthetné. Két jótanácsot azonban erősen az emlékezetembe véstem: 1. Éles pengével borotválkozzunk. 2. A szappanhabot töröljük ki a fülünkből.

Hiába no, jó pap holtig tanul.

②

„Élt Pesten egy idős asszony, sokáig egyedül, szomorú magányban. Már ötvenedik életéve felé járt...” — így kezdi riportját az Esti Hírlap munkatársa.

Hány éves a hajóskapitány, akarom mondani a riporter, akinek az ötvenedik életéve felé járó asszony „idős”? Nyilván ifjú ember, 20—22 évesnél több nem lehet, s azért nevezi idősnek a még nem egészen ötvenéves asszonyt, mert az ő saját édesanyja is fiatalabb annál. Már régen mondom, hogy hasonló esetekben a nagyközönség pontosabb tájékoztatására fel kellene tüntetni a cikkíró életkorát. Hadd szolgáljak néhány egyszerű illusztrációval:

„Élt Pesten egy idős asszony, sokáig egyedül, szomorú magányban. Már ötvenedik életéve felé járt...” (A riporter 21 éves).

„Élt Pesten egy asszony, élete virágjában, szomorú magányban stb.” (A riporter 52 éves).

„Élt Pesten egy tűzről pattant menyecske, szomorú magányban stb.” (A riporter 76 éves).

„Élt Pesten egy matróna, egyedül, szomorú magányban stb.” (A riporter 7 éves).

③

Nemcsak kenyérrel él az ember, pontosabban: nemcsak halételekkel, frissensültekkel és II. osztályú árakkal. A szellemi táplálék se kutya! Szép példája e régi igazságnak az a meglepő hirdetés, melyet a Vígszínház közelében megnyílt étterem tett közzé, s amelyben bejelenti, hogy „100 forinton felüli ételfogyasztás esetén” kedves vendégeinek két színházjegyet ad a Vígszínház valamelyik előadására. Hogy a Vígszínház ettől a kéretlen propagandától nem esett hanyatt örömében, abban bizonyos vagyok, csak azt nem tudom, hogy milyen kalkulációval dolgozhat egy olyan étterem, amelyik a 101 forintos vacsorát kb. 50 forintért vásárolt színházjegyekkel tudja jutalmazni? De ha lúd, legyen kövér! Javaslom, tegyen ki egy táblát a Vígszínház: „Ha már most előjegyzi bérletét a következő szezonra, a szomszéd étteremben fizetünk egy adag pirított májat, céklával!”

(t.)

PLETYKA

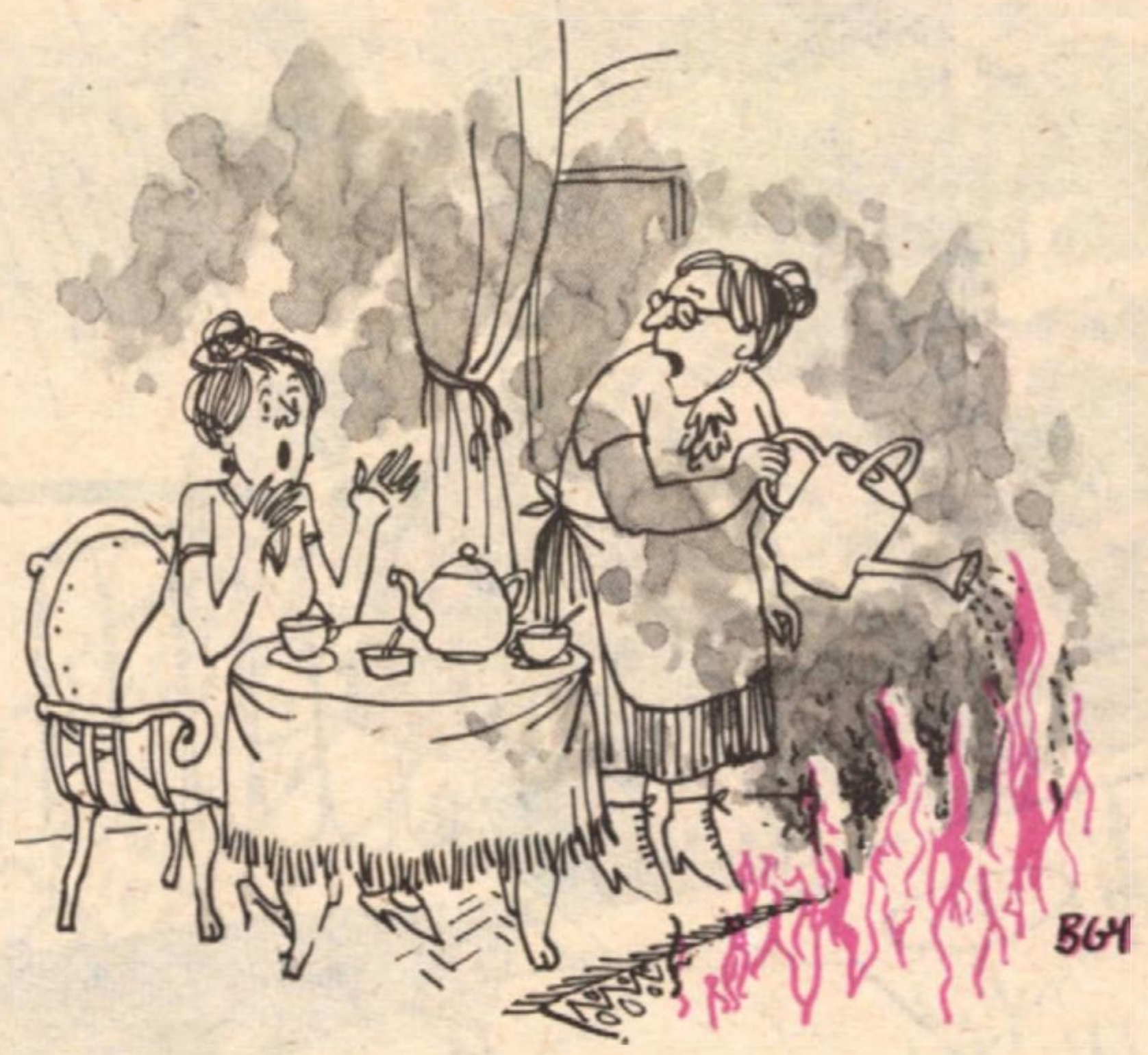

– Azért csak mesélj!

EZT OLVASTAM

PONTY-FÁRASZTÁS

Képaláírás a Tükör című hetilapban: „Naponta lékelik a jeget és *merítik ki* a kövér pontyok százait."

A képen a teljesen kimerült pontyok láthatók, a parton. Úgy is mondhatnám, hogy *kidöglöttek*.

IDŐBEN KORLÁTOZOTT ELEGANCIA

Házassági hirdetés: „31 éves barna nő keresi 47 *éves korig jó megjelenésű* férfi ismeretségét."

Egy szóval, ha az illető a negyvenhetet betöltötte, akár már slampos is lehet.

MI KELL A HALADÁSHOZ?

Olvasom, hogy „filmjeink nem azért aratnak világsikert, mert ugyanazt mondják, mint a nyugati világ jó haladó filmjei, hanem mert *többet adnak ezeknél: válaszolnak a kor kérdéseire*".

Most már csak azt kéne megtudni, hogy ha egy jó nyugati film nem válaszol a kor kérdéseire, mi az ördögtől haladó.

FANTASZTIKUS HISTÓRIÁK

A Hétfői Hírekben olvasom, hogy valaha a mai Buda területén cápák éltek. *„Ha az állatok beszélni tudnának"* — teszi hozzá a cikk —, „sok fantasztikus históriát mondhatnának el..."

Ehhez aligha lenne elegendő, ha mondjuk Kópé kutyánk beszélni tudna. Ehhez az *egymillió éve megkövült* állatoknak kellene *most* beszélniök. Ám attól tartok, hogy ennél fantasztikusabb históriáról még ők sem számolhatnának be.

SZABADEGYHÁZI SKÓTOK

Olvasom, hogy *„skót* whiskyt készítő üzemrész lesz Szabadegyházán."

Lehet, hogy a kecskeméti barackpálinkát ezentúl Glasgow-ban gyártják?

Timár György

A SZAKEMBER ELISMERESE

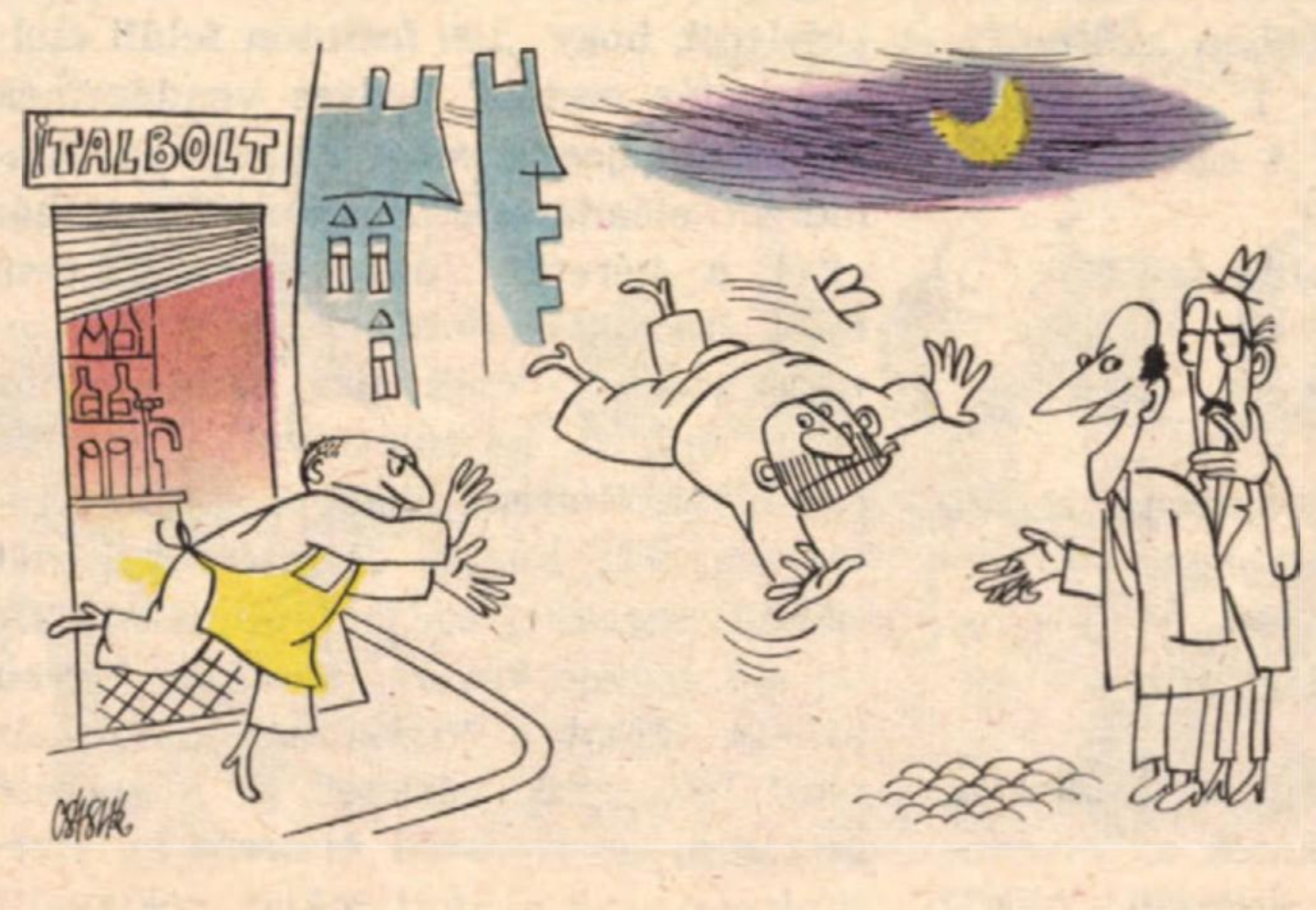

– Ez kidobós libelle volt!

Hosszas előkészítés után,

a közvélemény kívánságára, megkezdte működését Budapesten a

Házasságközvetítő Iroda

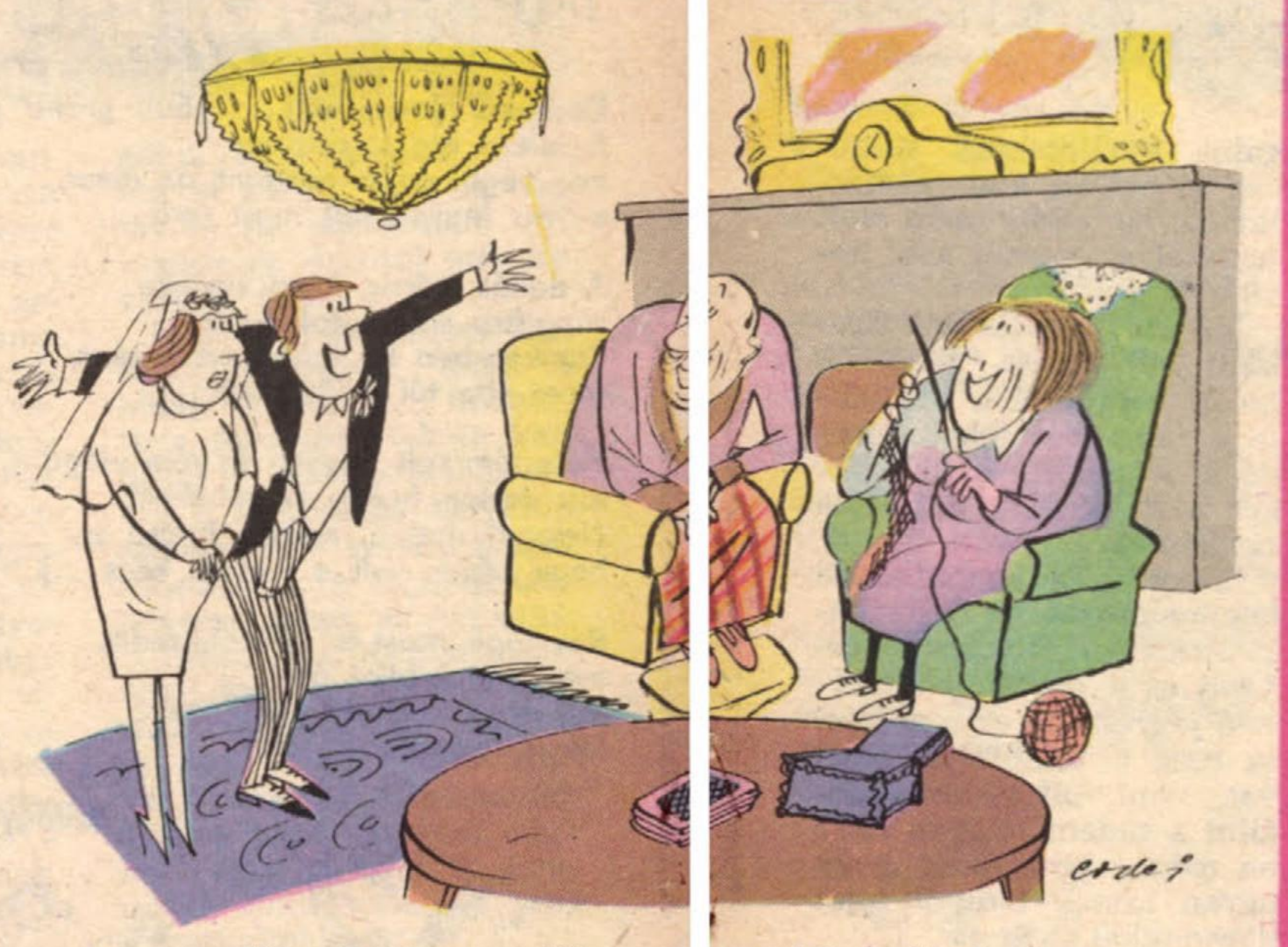

– Képzeljétek, megtaláltam az igazit! Tud ultizni...

– Halló! Az a feleségem! A házasságközvetítő egy emelettel lejjebb van!...

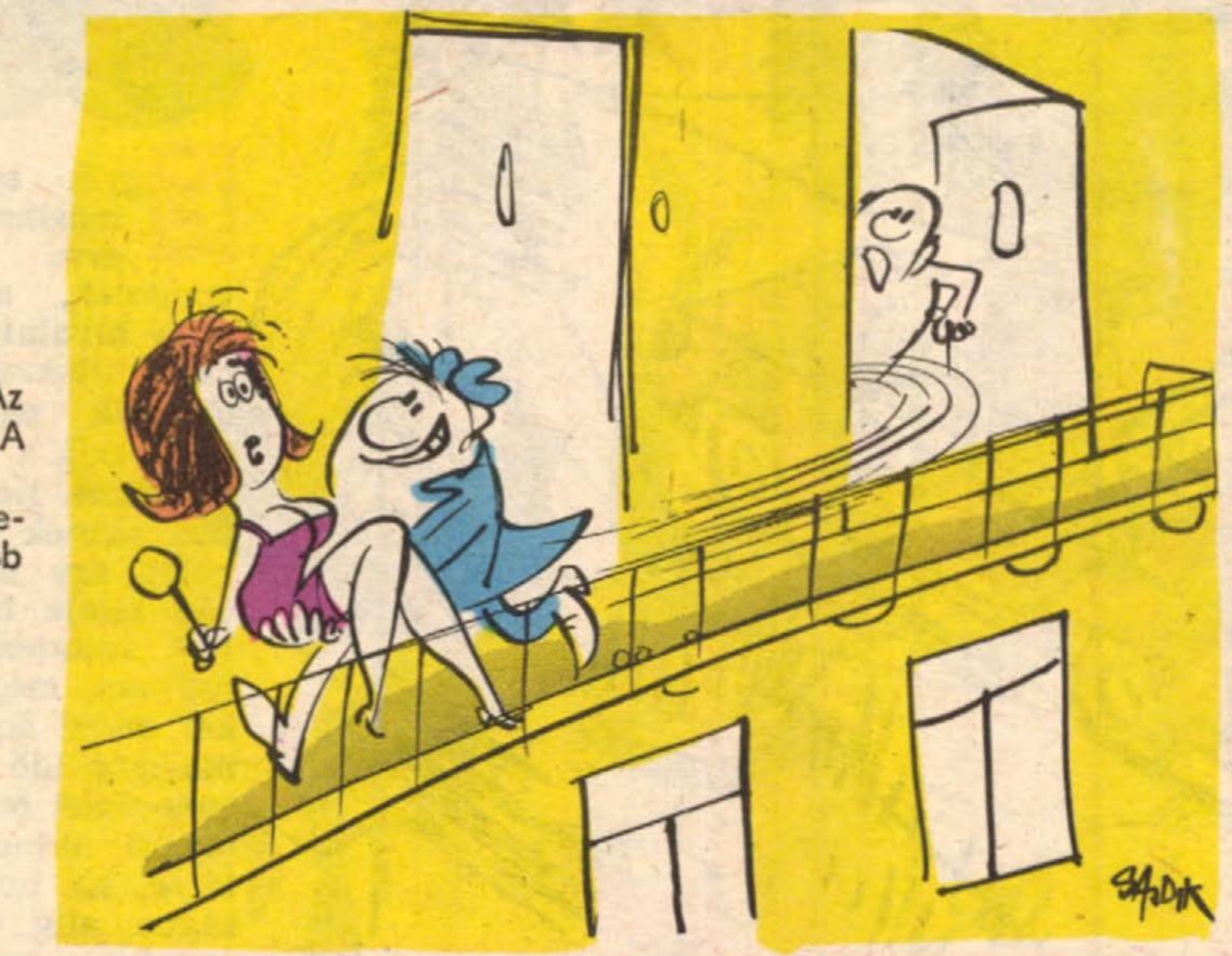

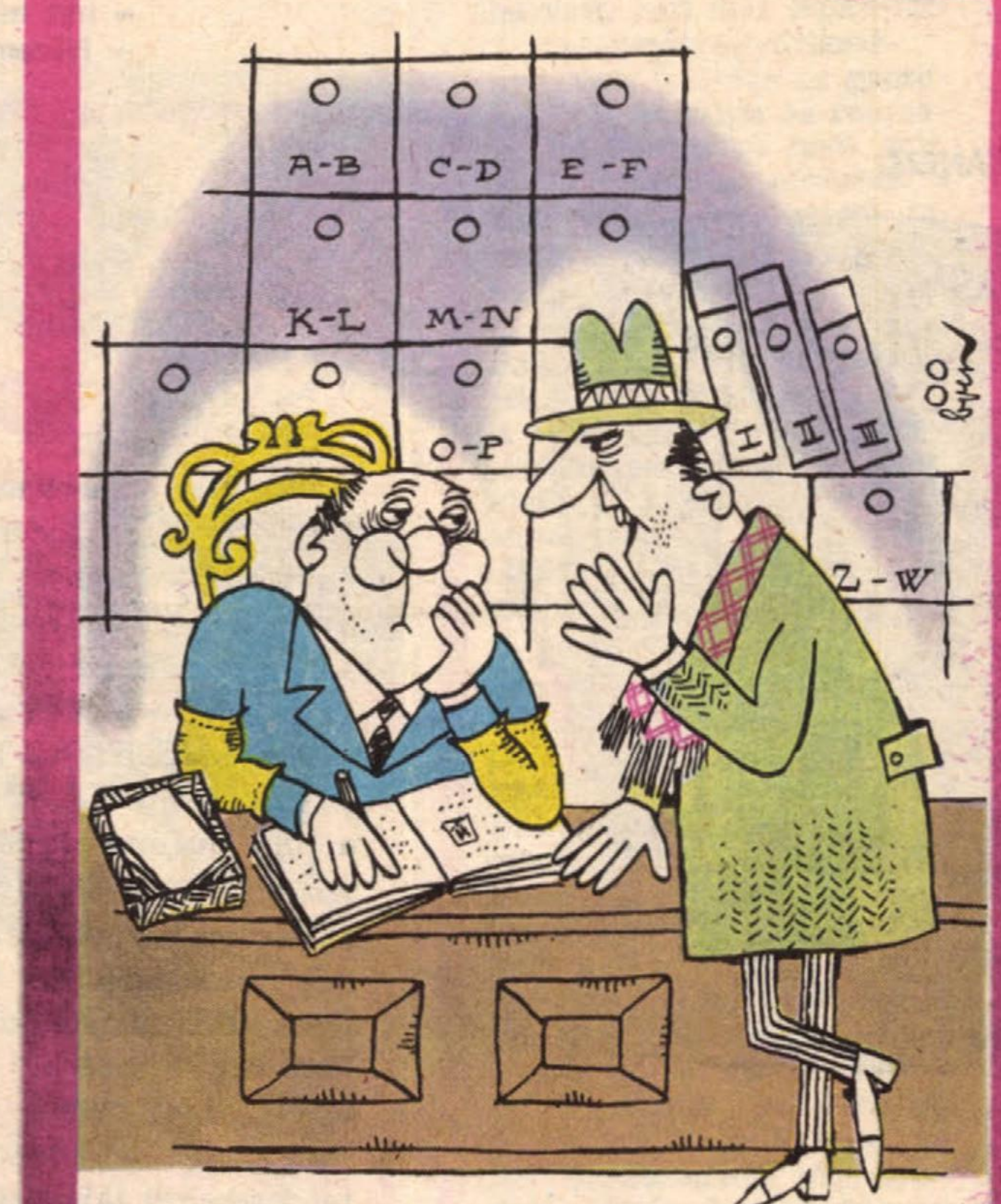

– A pult alatt sincs semmi megfelelő?...

SKÜVŐI KÉP

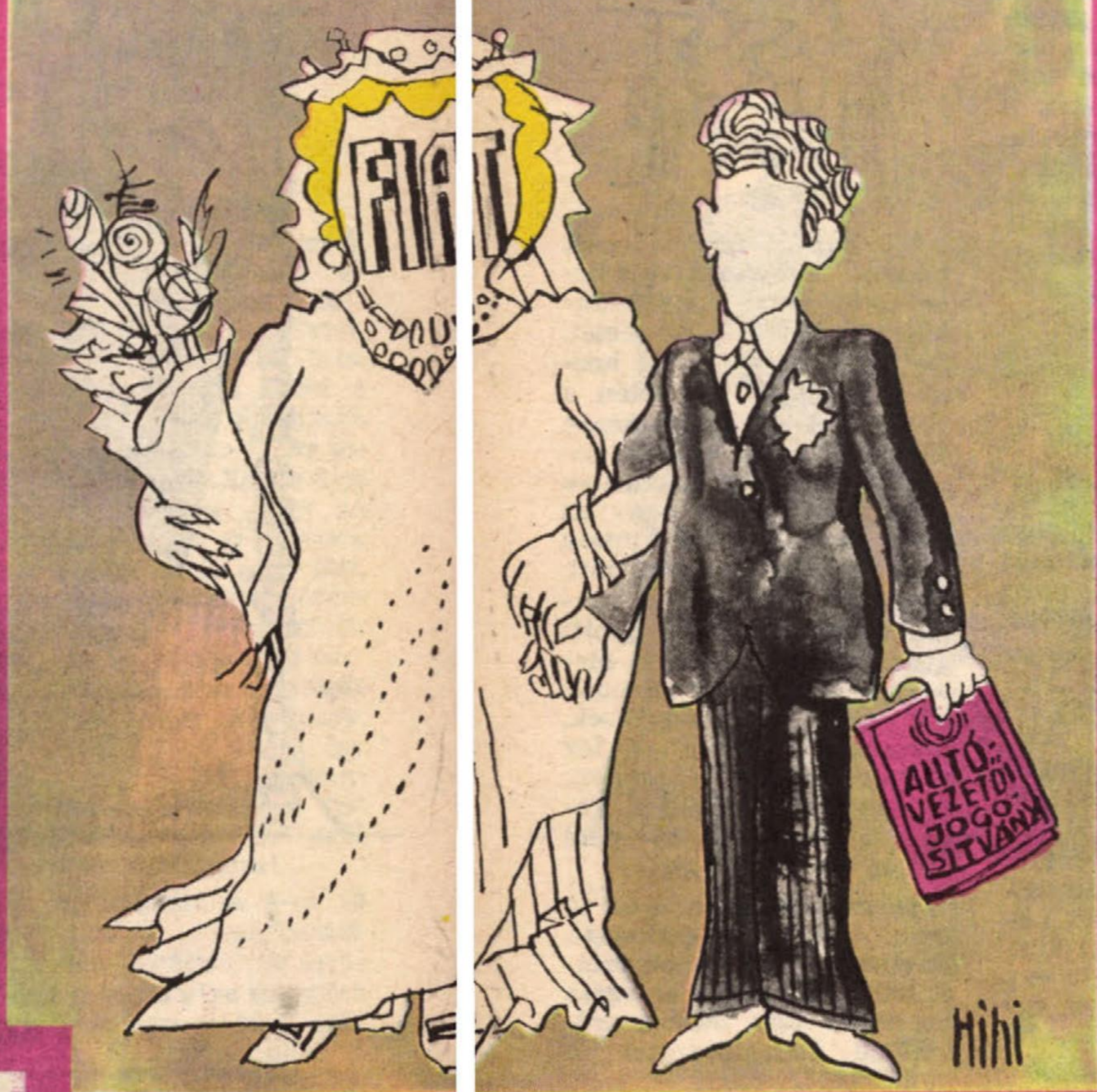

GONDOS ANYA

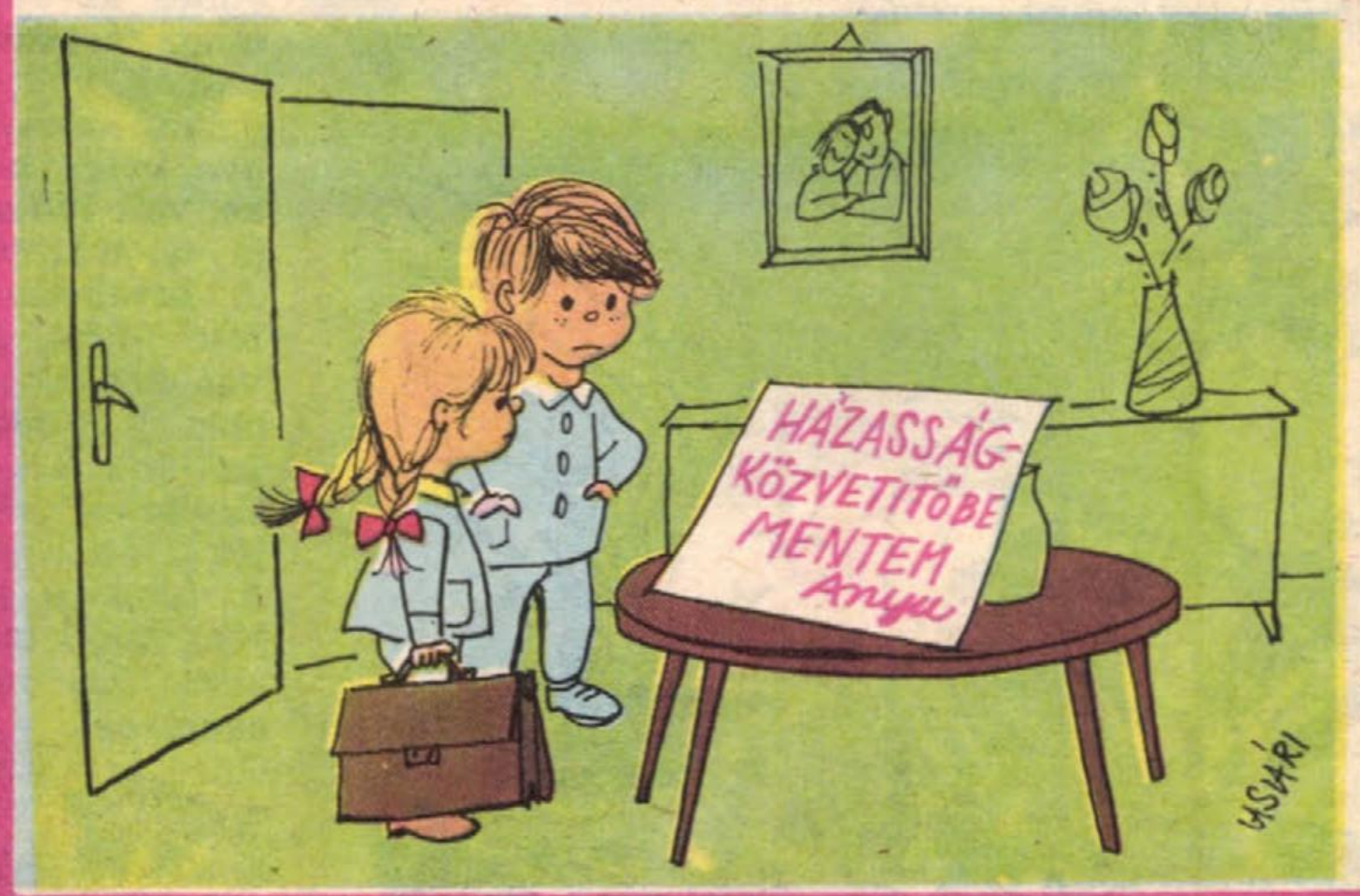

– Mit gondolsz, öregem, itt is lesz szezonvégi kiárusítás?

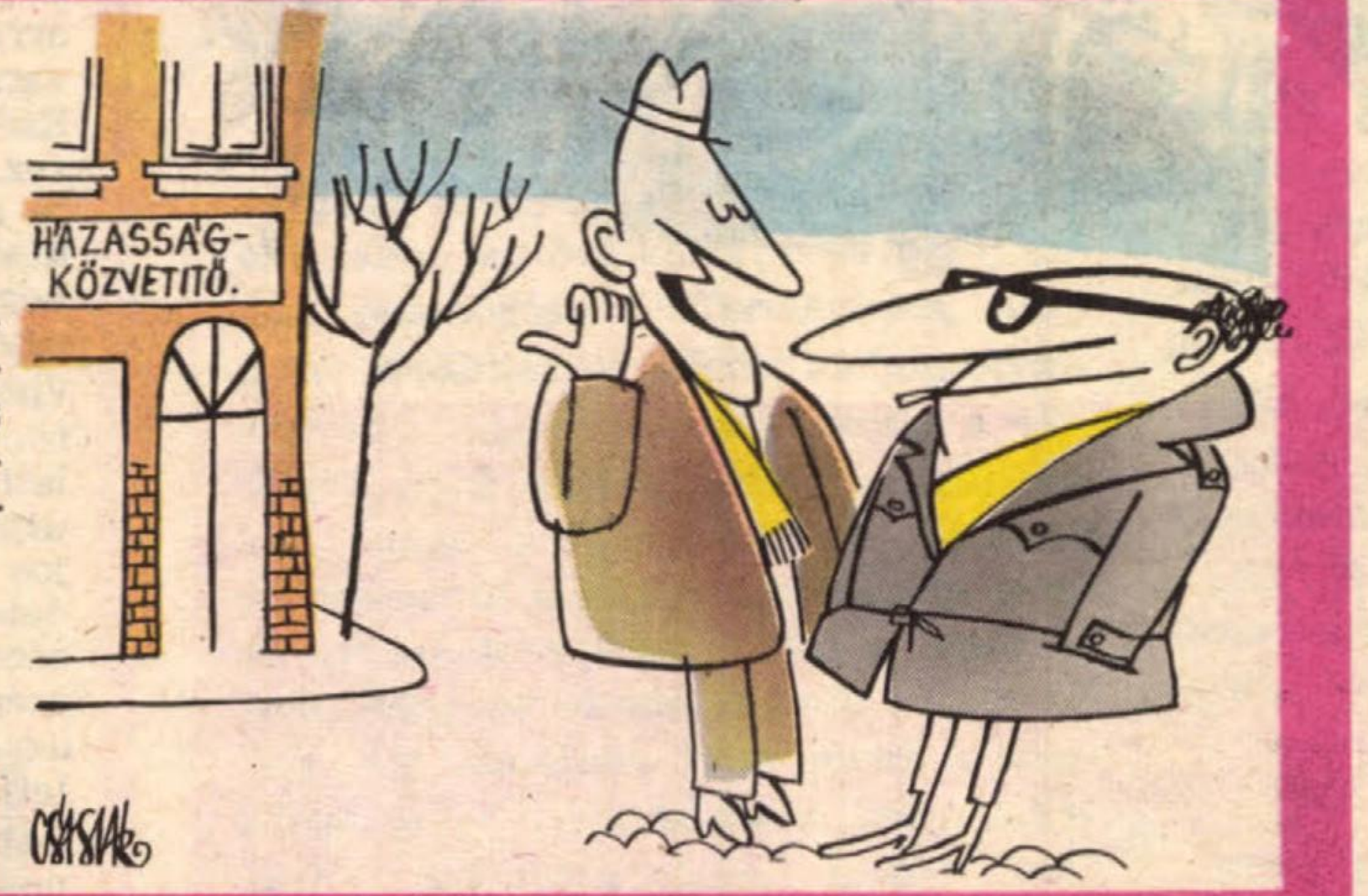
HÁZASSÁG-KÖZVETITŐ.

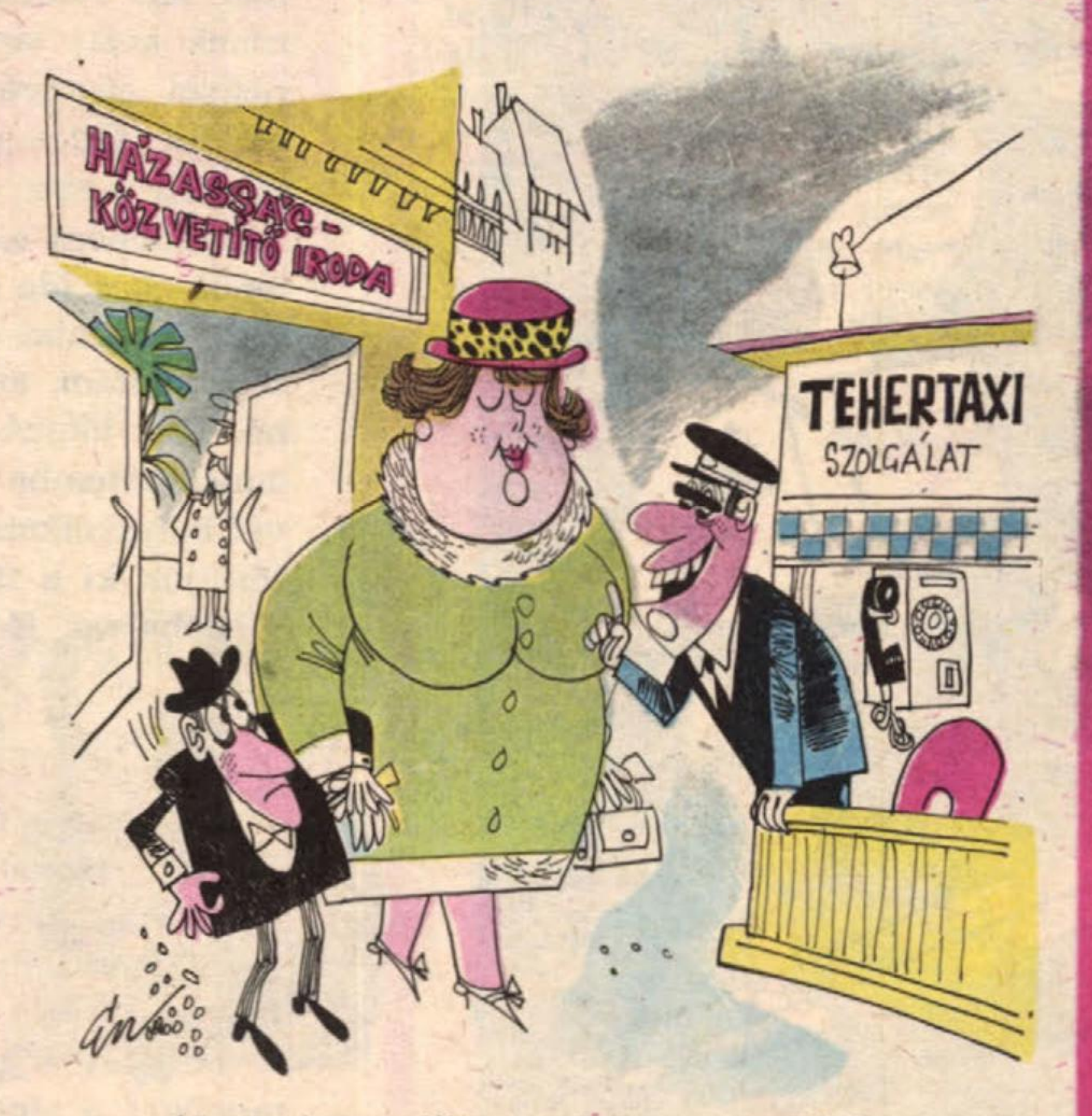

–Uram, hazaszállítsuk a menyasszonyát?

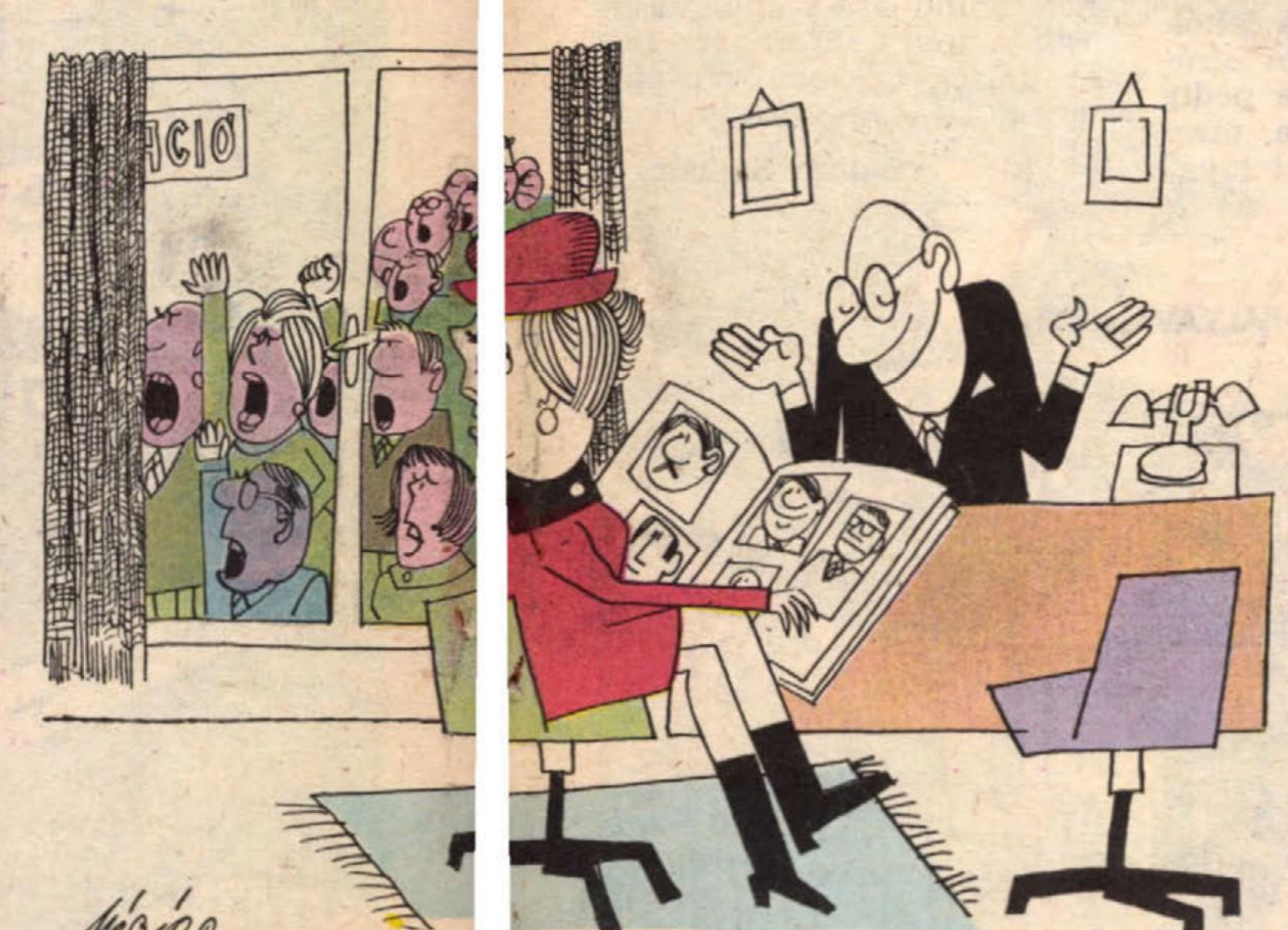

– Az melyik részleg?
– A reklamáció!

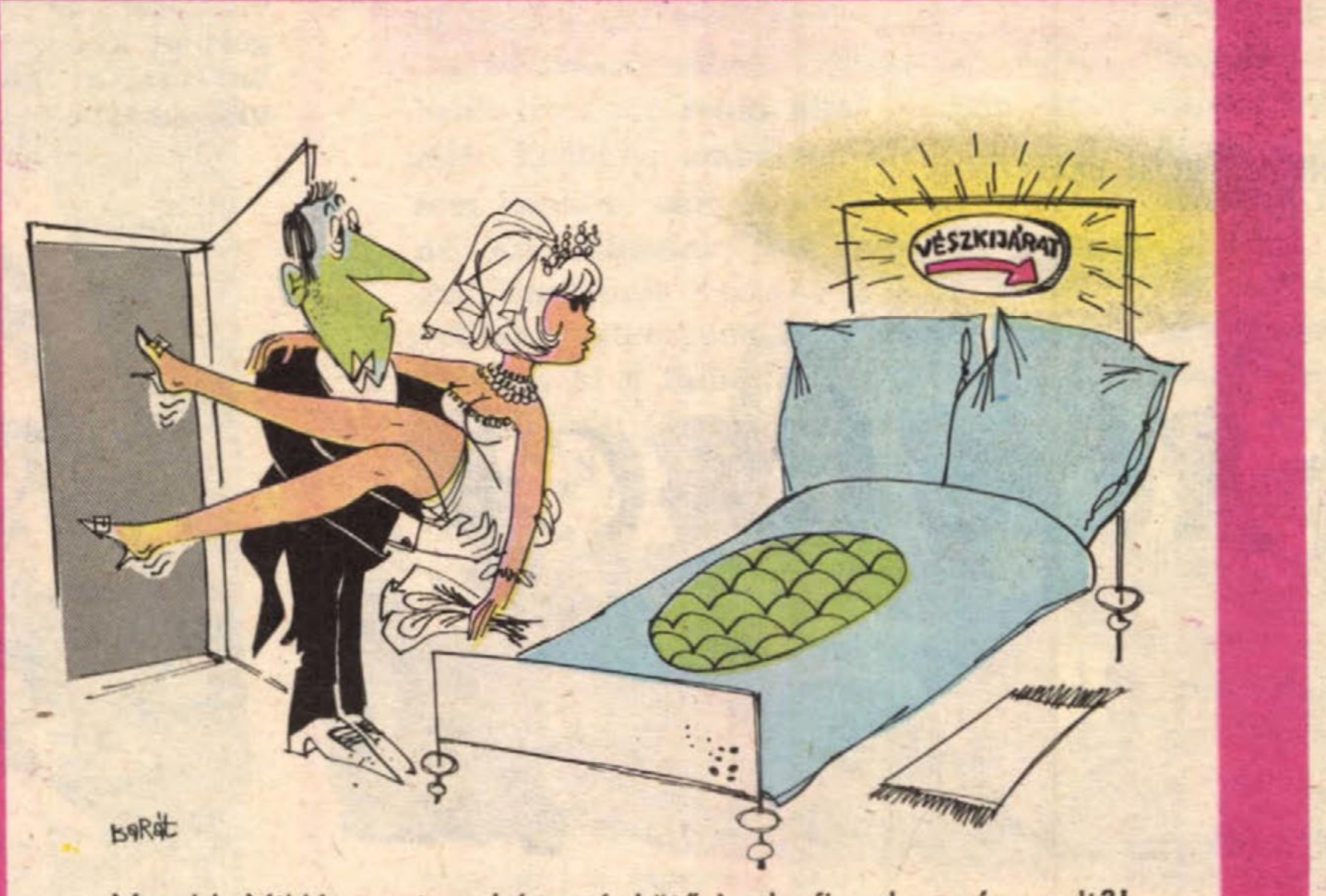

– Mondd, Miklós, ez is a házasságkötő iroda figyelmessége volt?!

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

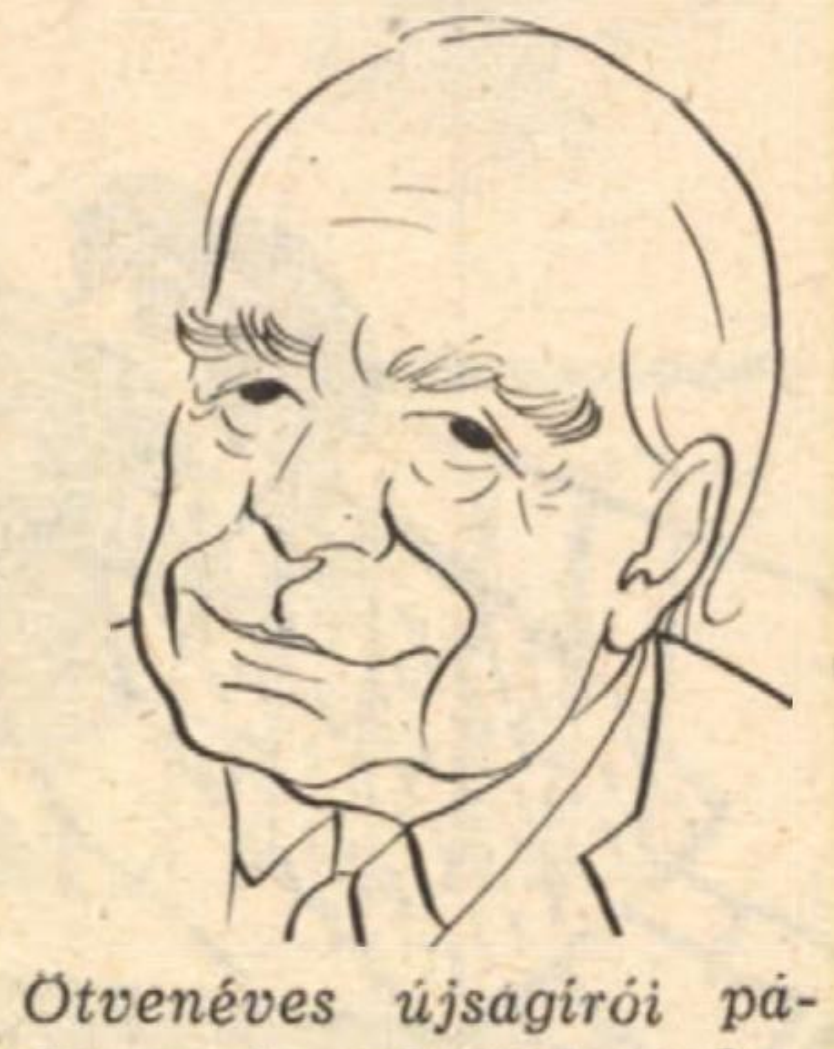

Ötvenéves újságírói pályám során sok kedves, humoros esetre emlékezem. Az egyik egy sajtóhibával kapcsolatos. Lapom mindennap összeállítást közölt arról, hogy a többi lap miről ír, melyik lapban milyen cikkek jelentek meg aznap. Voltak akkoriban obskurus lapok is, amelyeknek útszéli hangja megbotránkozást keltett. E lapok cikkeiről is beszámoltunk. Az egyik ilyen összeállításban ez a mondat szerepelt: „Hasonló bárgyú cikket írt a..." („Hasonló tárgyú" helyett). Nem nevezem meg az illető lapot, mert arra sem érdemes, hogy a nevét leírjam. Ez az újság másnap heves cikkben támadta lapunkat. Sajtóhibára nem is gondolt, olyan rossz volt a lelkiismerete.

A másik eset még csehszlovákiai újságírói működésemmel kapcsolatos. A Reggel című magyar napilap Érsekújváron jelent meg. Mint egészen fiatal ember, én voltam a lap gyorsírója, telefonon vettem fel Bécsből, Pozsonyból a híreket. Pozsonyi tudósítónk lusta ember volt, nem járt utána a híreknek és nagy kényelmesen szóról szóra leadta a pozsonyi délutáni lap híranyagát. Ez persze, nem nyerte meg pozsonyi laptársunk tetszését. Az egyik nap arról kaptam telefonjelentést, hogy egy Zollo Leggera nevű dalmát cukorkaárust Pozsonyban tolvajlás miatt elfogtak. A hírt leírtam és jóhiszeműen leadtam. Másnap a pozsonyi délutáni lap örömujjongva közölte, hogy beleestünk a csapdába. Ők a hírt csak azért adták le, hogy ország-világ lássa, mi hogyan orozzuk el lapjuk eredeti híreit, mert mit is mond a dalmát cukorkaárus, Zollo Leggera neve visszafelé olvasva? Azt, hogy „A Reggel ollóz". Persze, én, a gyorsíró voltam a hibás a hír megjelenéséért, hagytam, hogy becsapjanak. Hogy ez még egyszer meg ne történhessen, évtizedeken át minden nevet, amit gyorsírással felvettem, visszafelé is elolvastam.

Bihari Mihály

FEJLŐDÉS

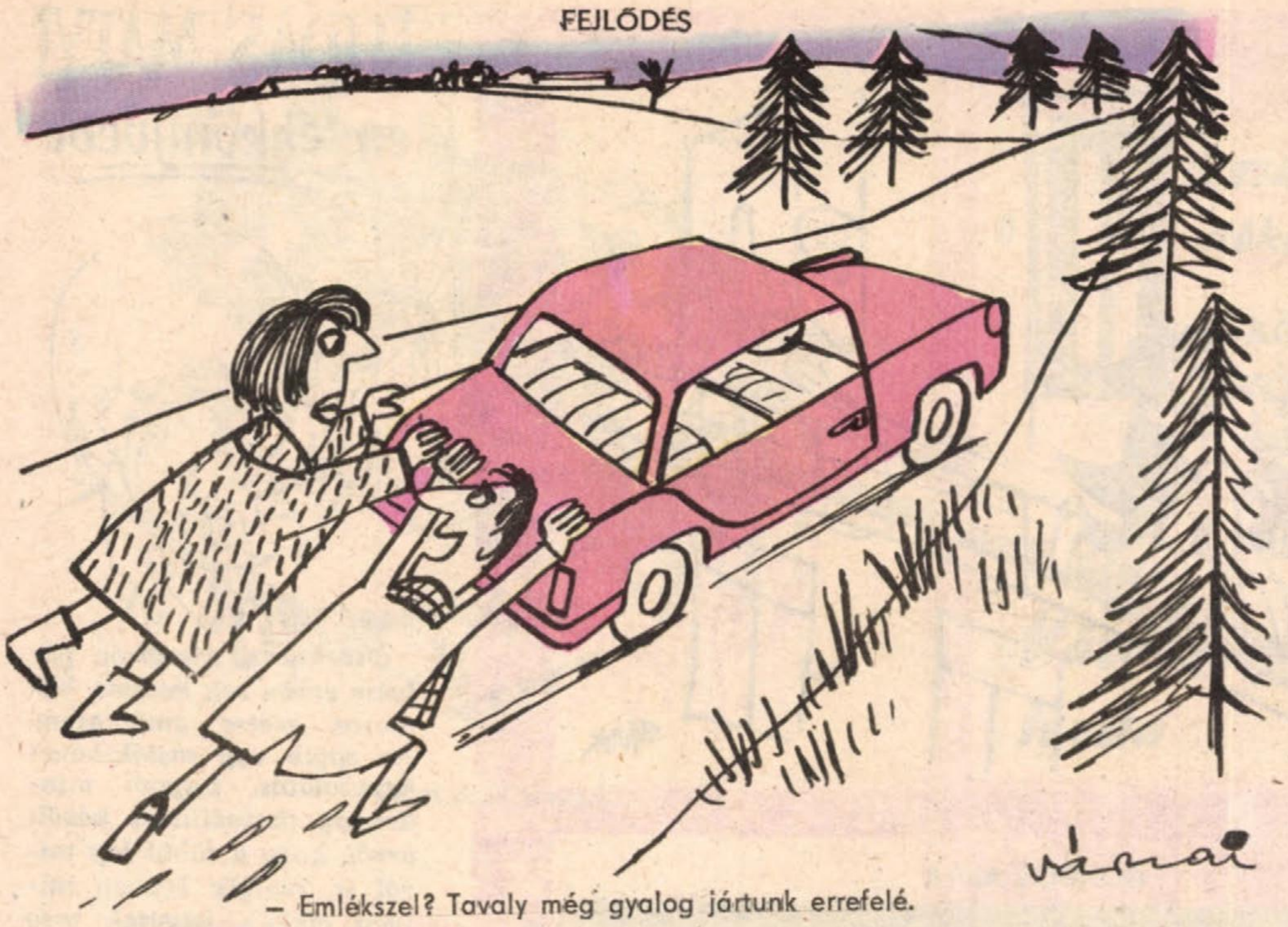

– Emlékszel? Tavaly még gyalog jártunk errefelé.

BOSSZÚ

– Elnézést, uram! De én csak háztartási szenet kaptam, ő meg pécsi brikettet.

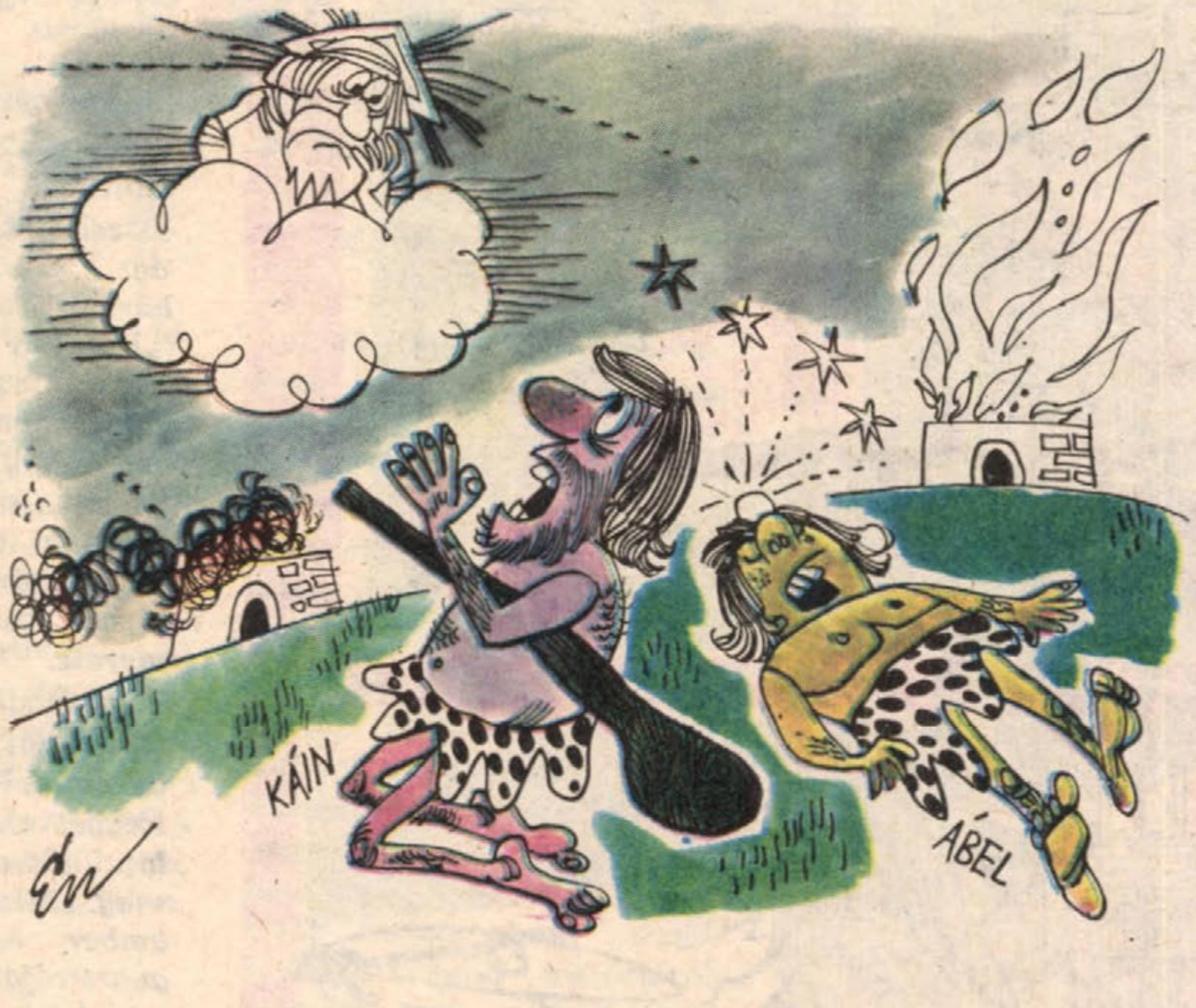

PEDAGOGIA

A kanadai Torontóban, W. V. Trott, pszichológia professzor, nagy sikerü előadást tartott a gyermekek neveléséről. Az előadó hangsúlyozta, hogy a gyermekeket verni sohasem szabad, ész-érvekkel kell rájuk hatni. „Gyermekkoromban sohasem kaptam ki, én magam sem nyúltam még soha egy ujjal sem gyermekeimhez!" – jelentette ki Trott professzor.

Felesége ezzel egészítette ki:

„Amit mond, annyival is inkább igaz, mert nálunk én vagyok az, aki meg megverem a gyerekeket!"

TEKINTÉLY

Egyik embernek van, másiknak nincs. Nem arra a tekintélyre gondolok, amit a pénz, vagy hivatal ad, hanem arra a titokzatos fluidumra, amelyik egyik emberből árad, míg a másikban nyoma sincs. Ha az olyan ember, akinek tekintélye van, belép egy társaságba, rögtön feléje fordul a figyelem, minden szavának súlya van, még ha közhelyeket mond is, például, hogy ma szép idő van, azt is elismeréssel fogadják, míg az olyant, akinek nincs tekintélye, ha belép egy társaságba, alig veszik észre, a szavára nem figyelnek, mintha ott se lenne.

Pavlicsek Lajos barátom ehhez az utóbbi emberfajtához tartozott. Sok mindene volt, volt már lepke-szivar-kesztyűgyűjteménye, volt felesége és gyereke, volt lúdtalpa és reumája, de tekintélye nem volt. A hivatalában elnézték a feje fölött, ha valami javaslatot tett az igazgatónak, jójó mondta az, maga csak végezze a dolgát, Pavlicsek, mással ne törődjék. Otthon is csak így volt. A felesége leintette, hogy jójó, majd meglátjuk, sőt a kisfia is, mikor segíteni akart neki egy példa megoldásában, azt mondta, te ezt nem érted.

Így jójóztak vele az egész vonalon, mígnem Pavlicsek Lajos barátom ráeszmélt arra, hogy mindez azért van, mert nincs tekintélye. Ezért elhatározta, hogy szerez. De hogyan? Megfigyelte azokat, akiknek volt tekintélyük. Egyszer látta, hogy a Keleti pályaudvaron egy ember zsemlyeszínű vizslával járt fel-alá a peronon és az utasok tisztelettel nézték és kitértek útjából. Több se kellett Lajos barátomnak! Apróhirdetés útján beszerzett egy zsemlyeszínű vízslát és egy szép napon azzal állított be az Almafa utca 17-be. No lett erre nagy ribillió! A házmester ordított, hogy ez nem olyan ház, itt nem lehet kutyát tartani, a lakók visítottak, a felesége sírógörcsöt kapott, a fia pedig harapást a vádlijába, mert meg akarta a vízslát lovagolni. Pavlicseknek sürgősen el kellett adni a vízslát és ha eddig nem volt tekintélye, ezentúl még kevesebb volt.

Mással próbálkozott. Szakállt növesztett, télen is kalap nélkül járt, bekötötte a félszemét fekete kendővel — mindez hiába. Akkor a külsőségek helyett a szellemiekre vetette magát, megtanulta a legmagasabb hegycsúcsokat, az Árpádházi királyokat, Kepler törvényeit és a bronzkor ismertető jegyeit. De ez sem hozta meg a tekintélyt. Mert vagy nem volt alkalma előállni a tudományával, vagy ha mégis, kinevették, hogy ugyan minek tömi a fejét ilyesmikkel.

Így hát az én Pavlicsek barátom kénytelen volt beletörődni abba, hogy tekintély nélkül éli le az életét. De a sors kegyes volt hozzá. Egy hideg téli estén a Petőfi híd budai állomásán Pavlicsek barátom is ott toporgott a többiek közt a 4-es villamosra várva, hogy az majd hazavigye az Almafa utcába. De a 4-es nem jött. Az utasok fáztak, mérgelődtek és már felhangzott: gyerünk, mire várunk, biztosan elment már az utolsó kocsi, mire Pavlicsek, megnézte az óráját és így kiáltott fel: — Nyugalom! A 4-es már elindult a Török utcából és 10 perc múlva itt kell lenni!

És csakugyan, a 4-es 10 perc múlva megérkezett. Pavlicsek barátomnak óriási lett a tekintélye az egész kocsiban. Egy útitárs erőszakkal átengedte neki a helyét.

Azóta az én Pavlicsek barátom esős, hideg időben mindig elmegy késő este a budai hídfőhöz. De az utasok békésen várnak, míg a 4-es megérkezik.

Balázs Sándor

NEMZETKÖZI ÉRTEKEZLET

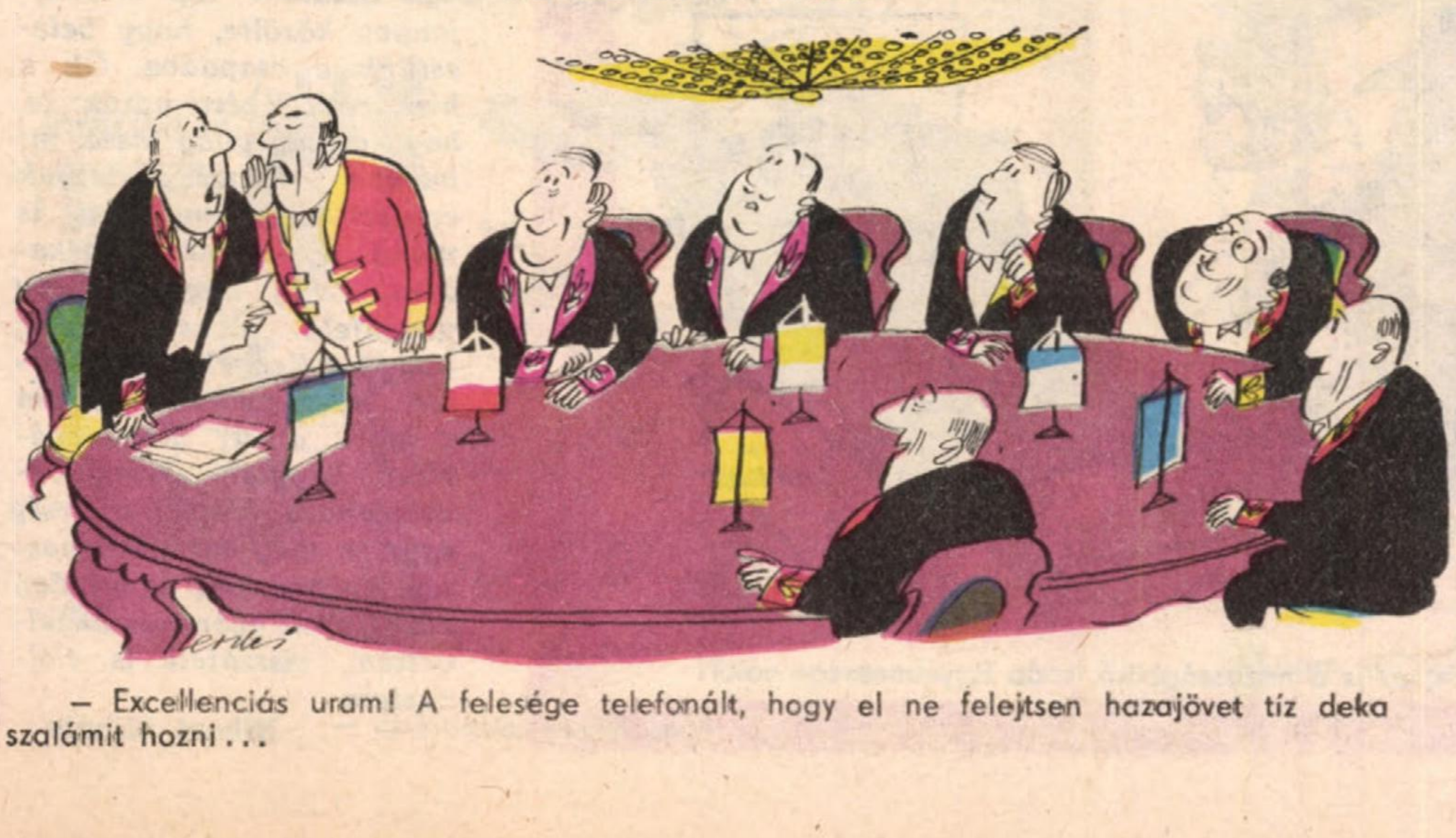

– Excellenciás uram! A felesége telefonált, hogy el ne felejtsen hazajövet tíz deka szalámit hozni . . .

PÁLYAVÁLASZTÁS

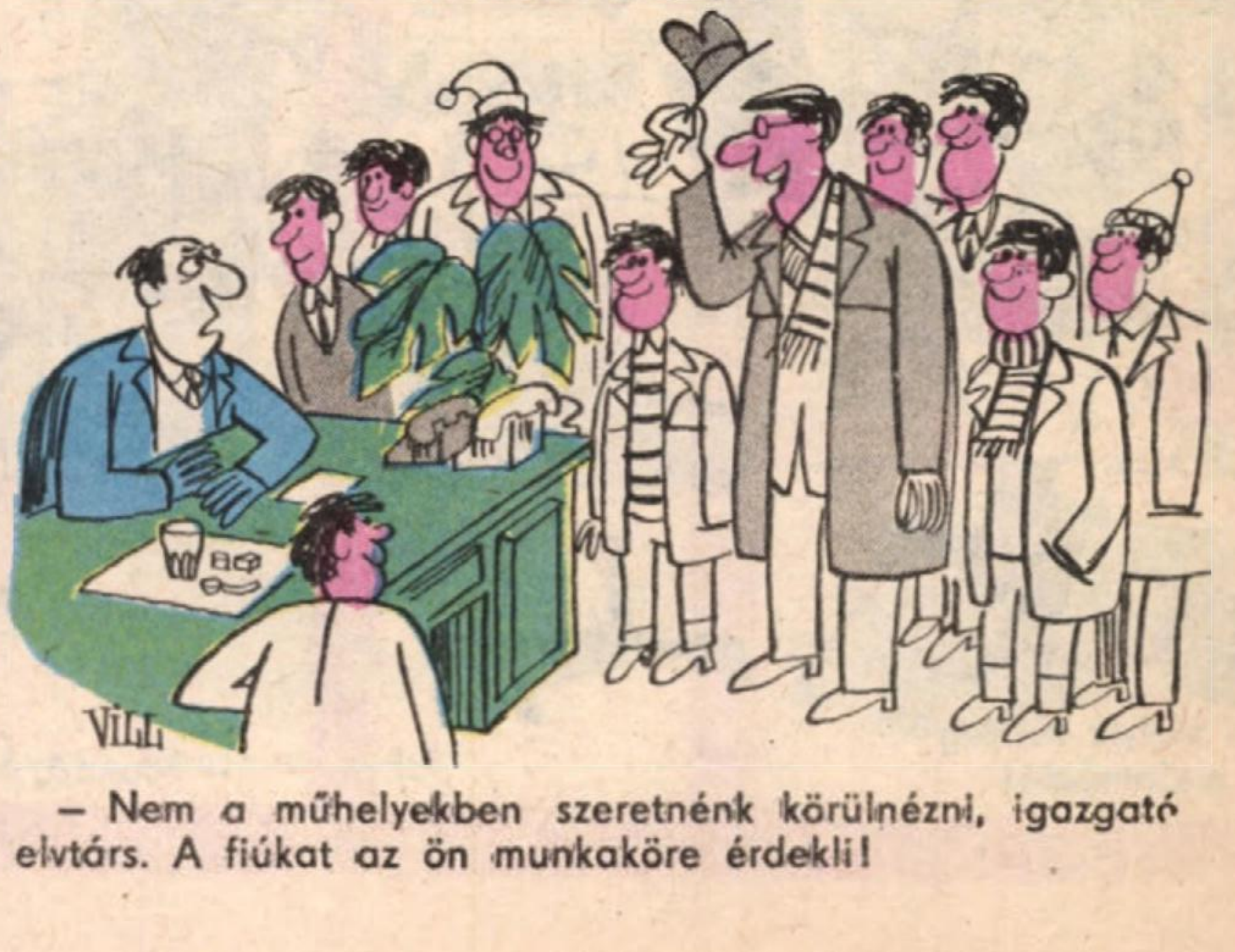

– Nem a műhelyekben szeretnénk körülnézni, igazgató elvtárs. A fiúkat az ön munkaköre érdekli!

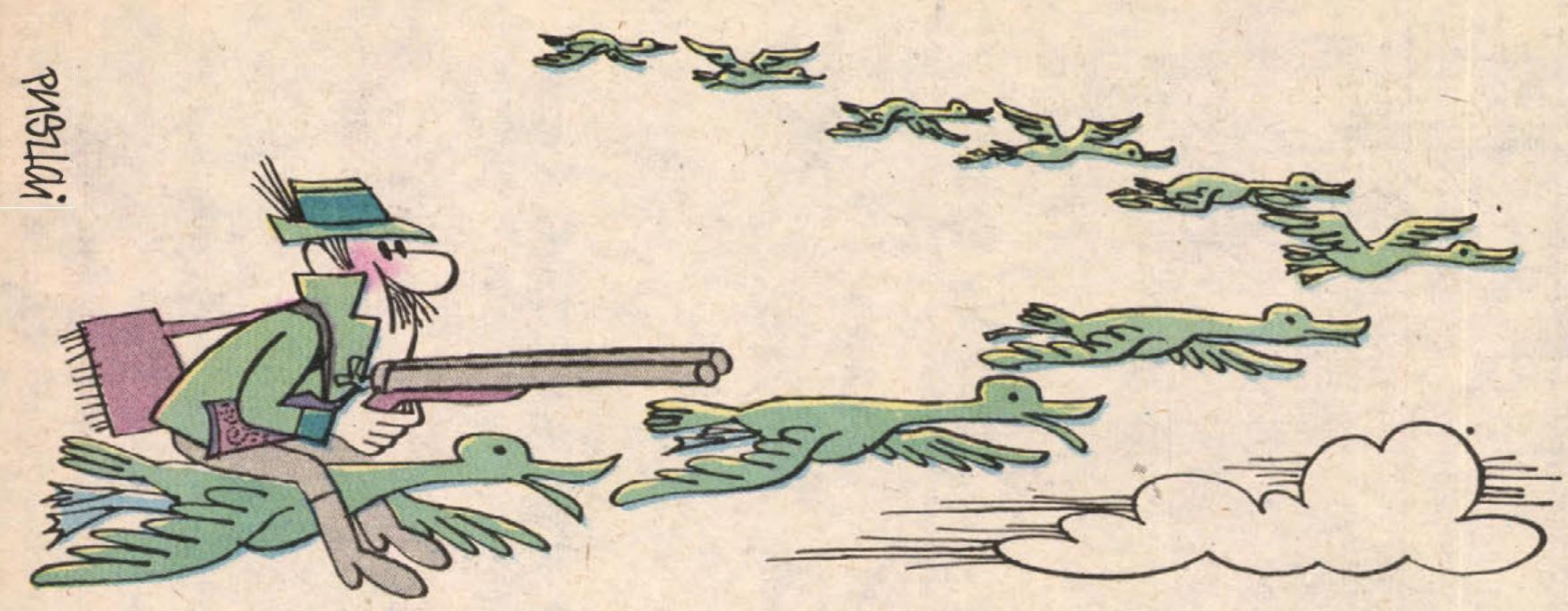

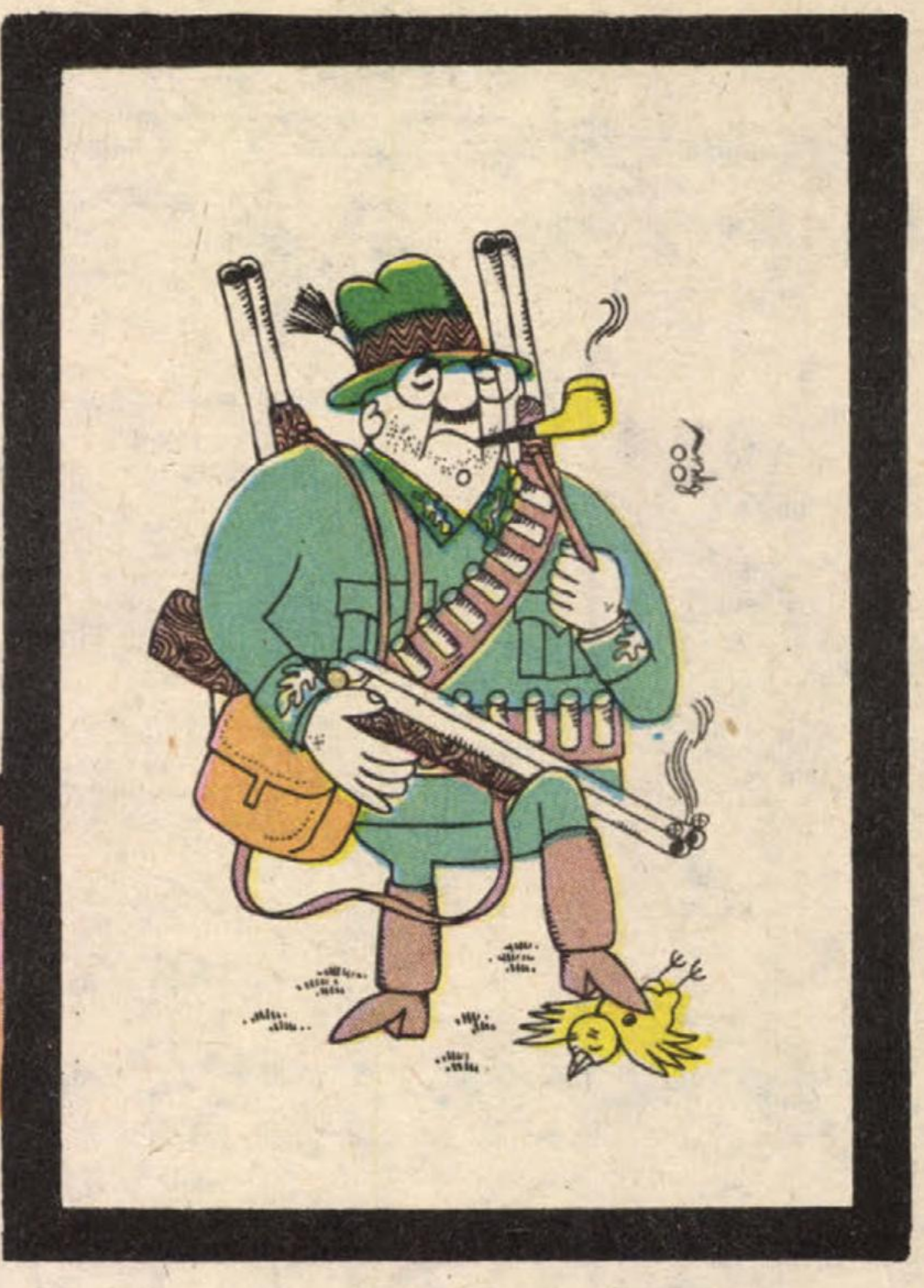

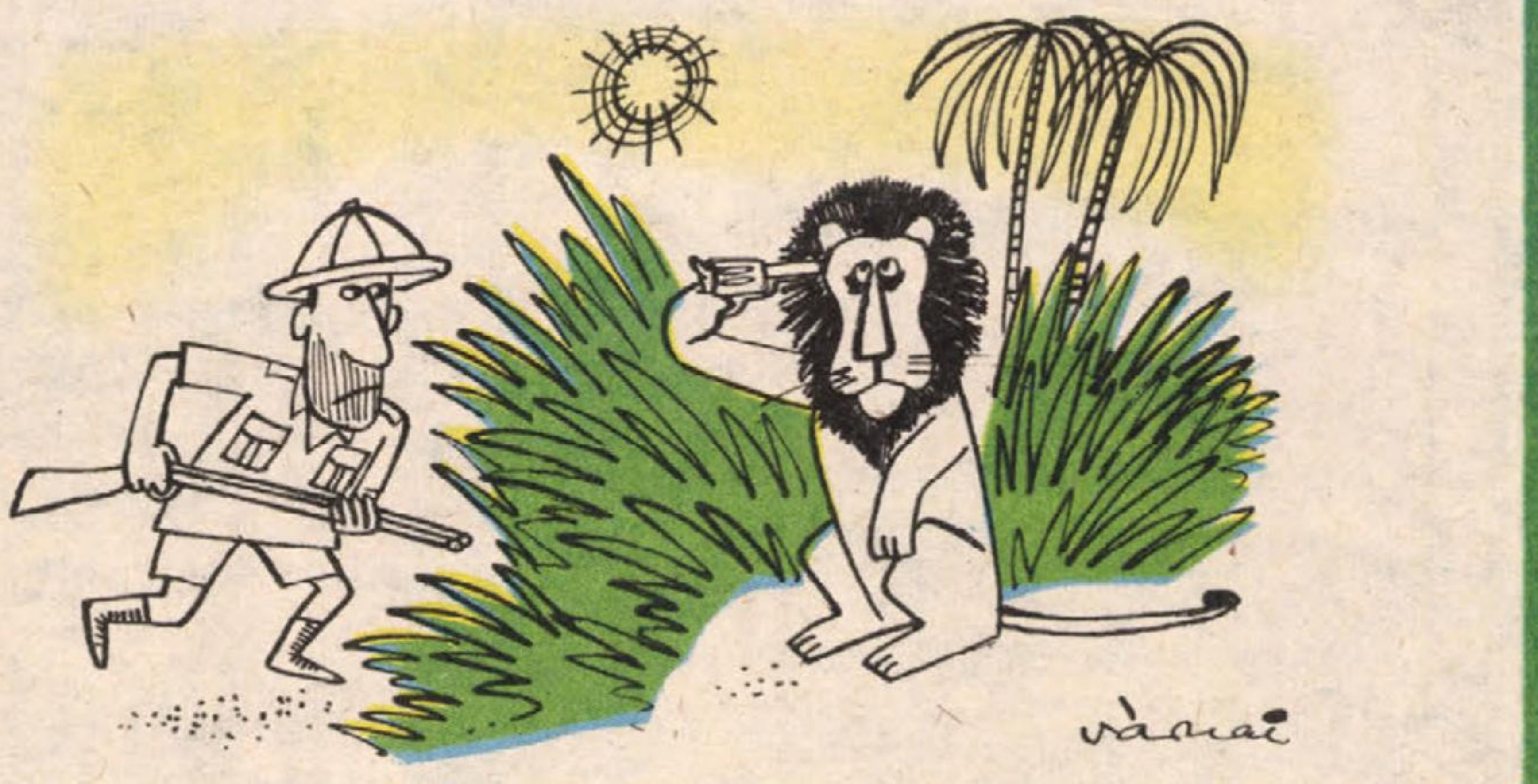

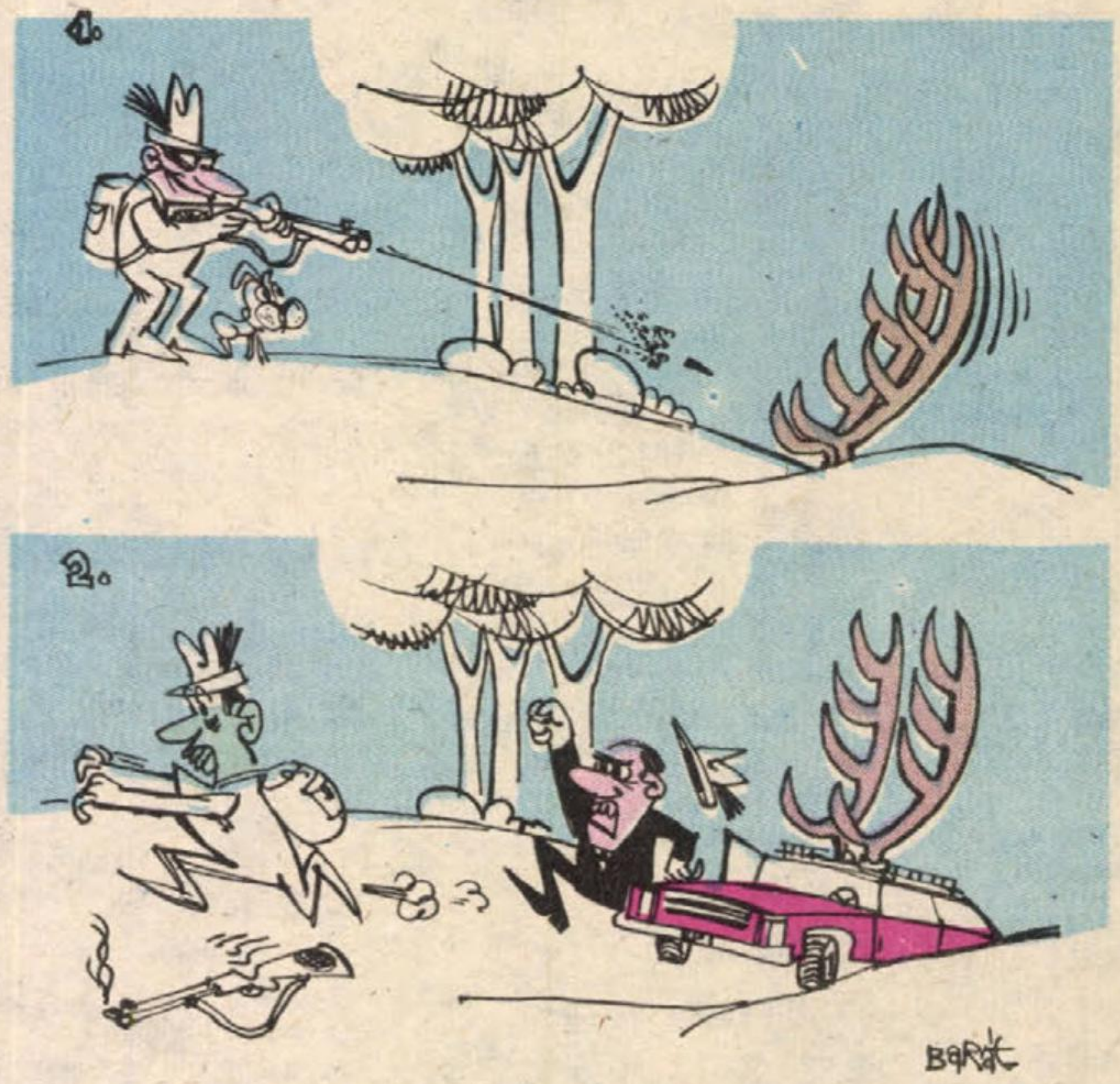

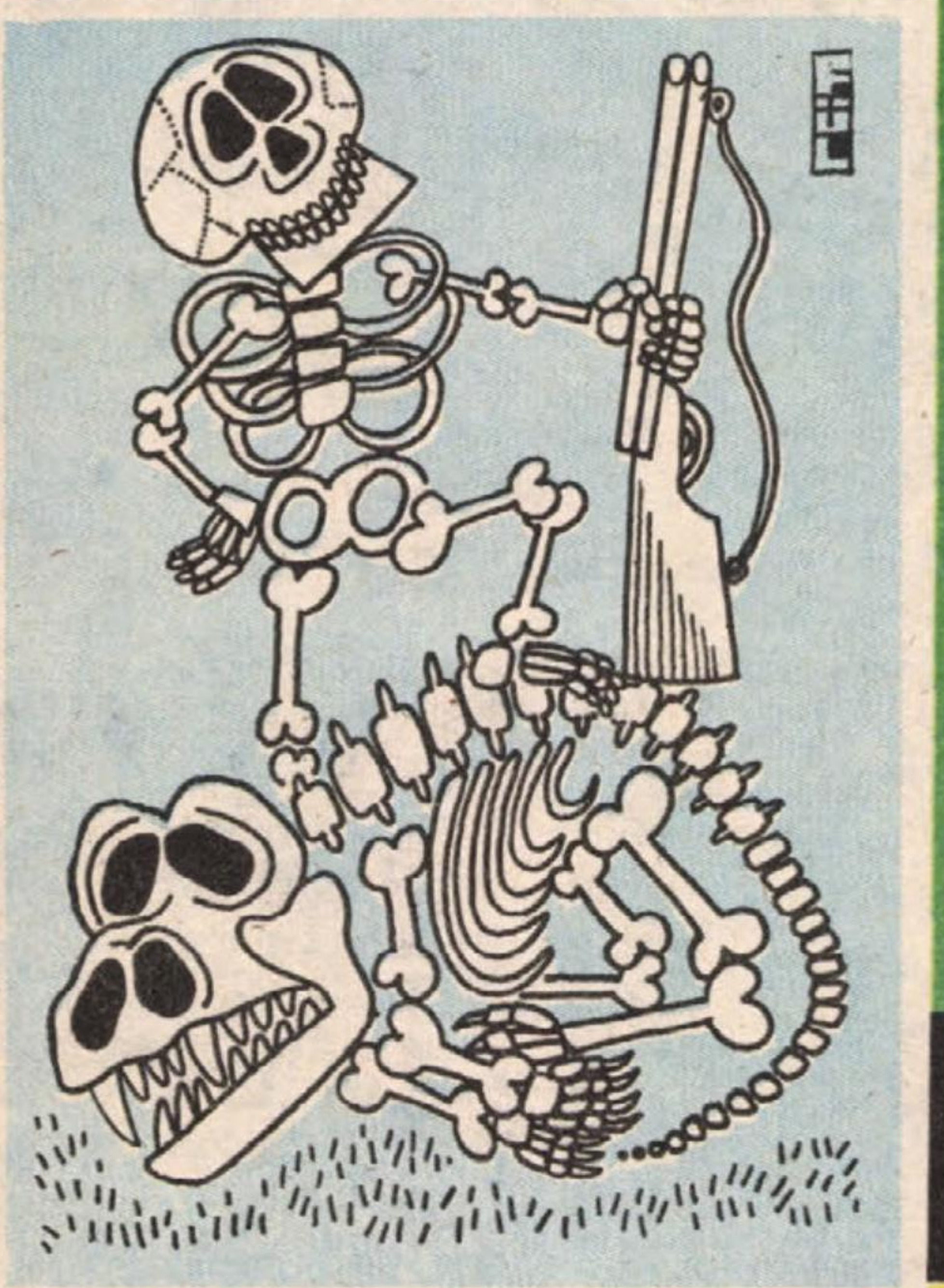

VADÁSZAT

PUSZTAI, BALÁZS-PIRI,
VÁRNAI, BARÁT, FÜLÖP,
SAJDIK, VASVÁRI, HEGEDÜS

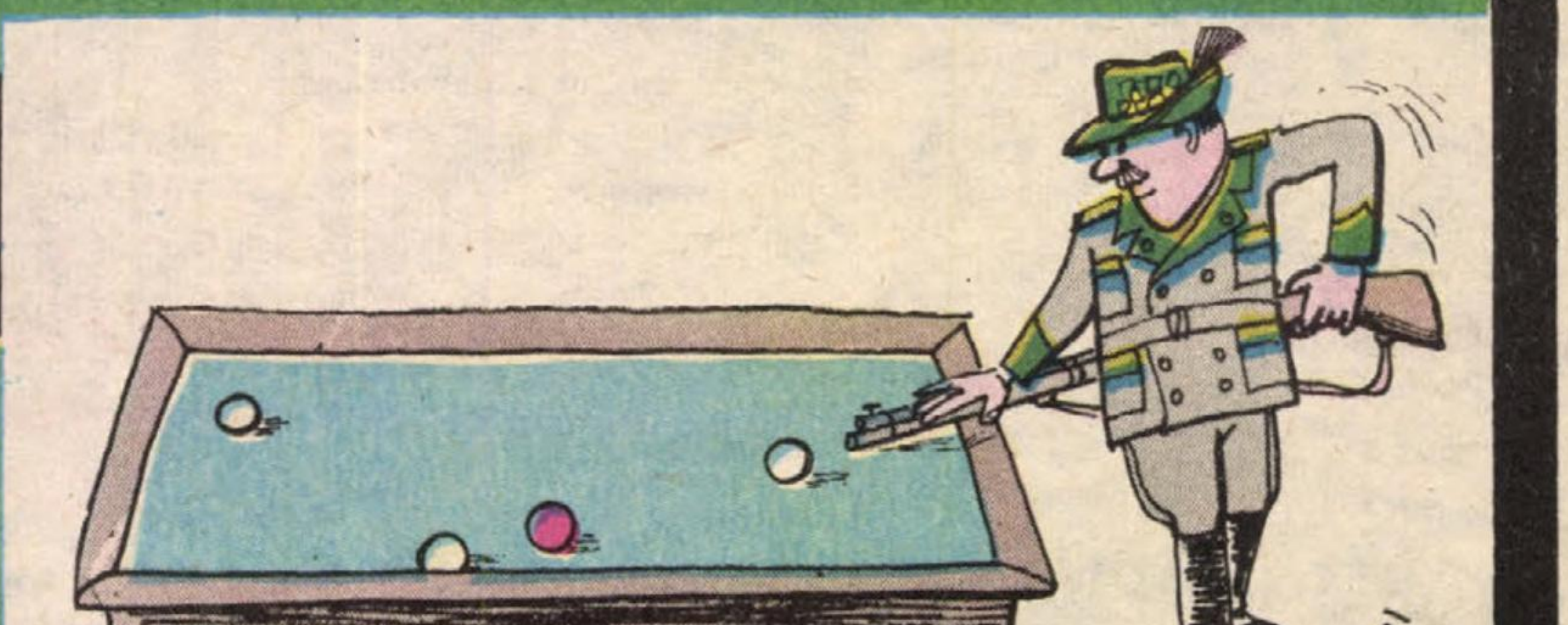

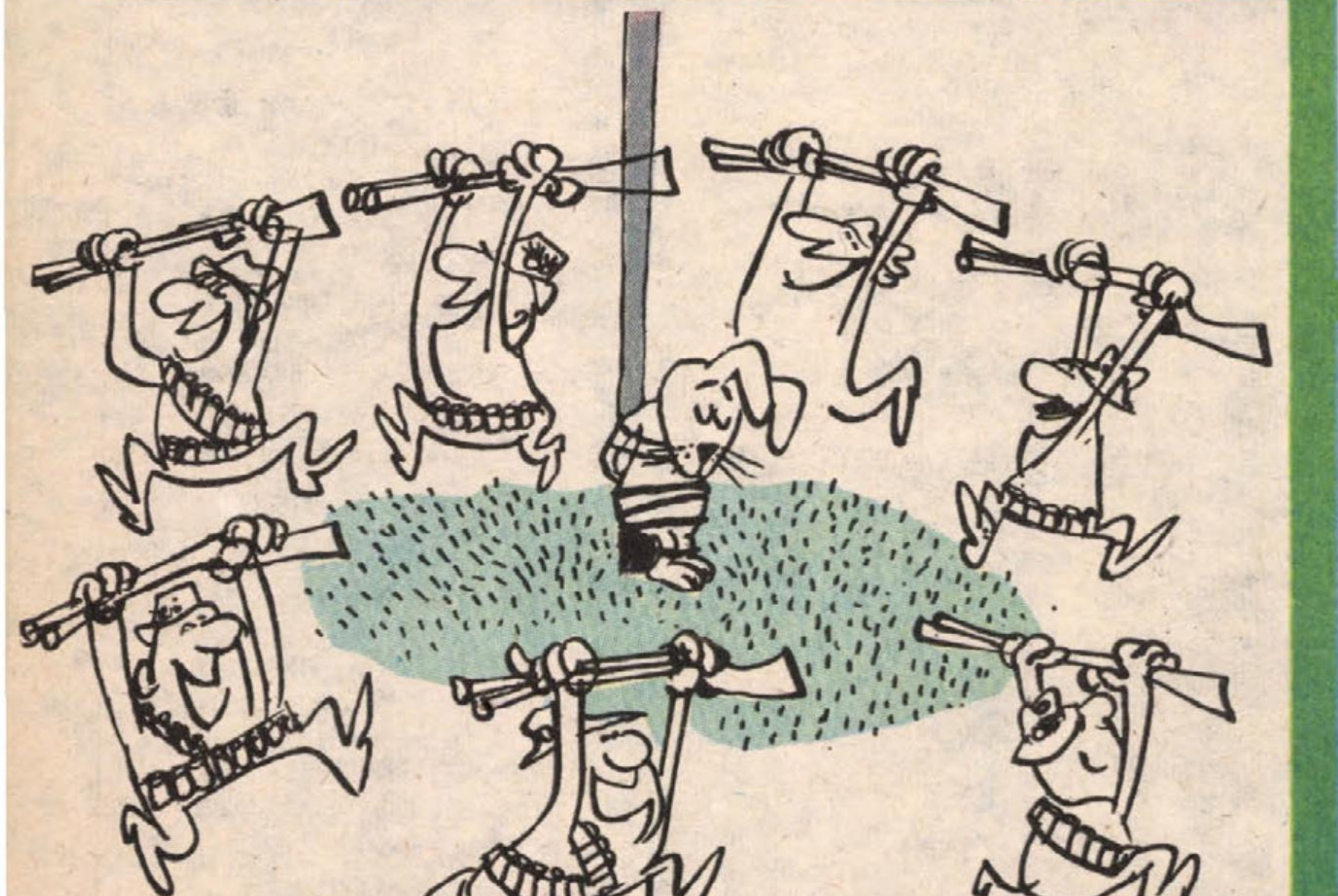

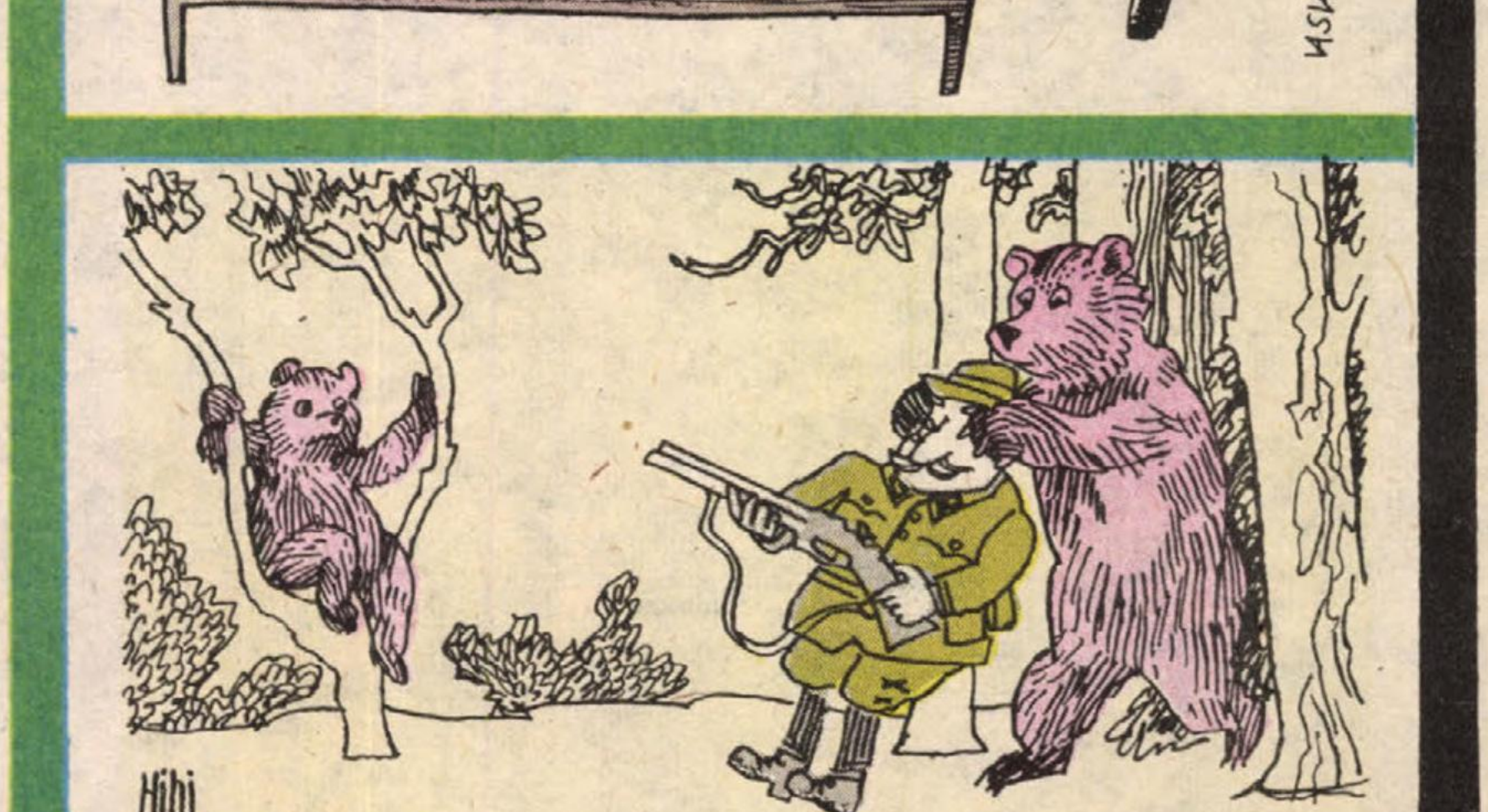

TÉLI EDZŐMÉRKŐZÉS

Várnai György rajza

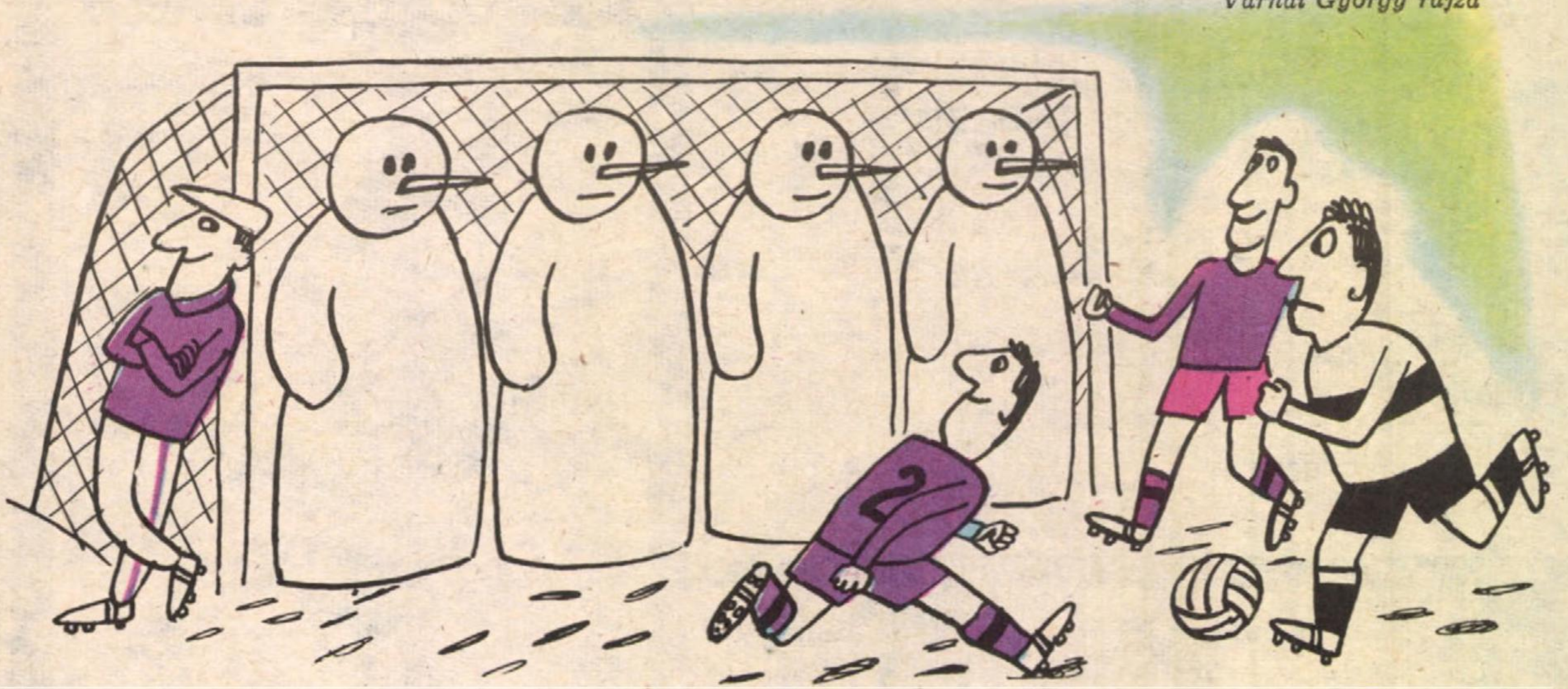

JAVASLAT EGY ÚJ ÜZEMRE

Aggódom! Gyárainkban, üzemeinkben egyre nagyobb erőfeszitéseket tesznek, hogy hibátlan, korszerű és selejtmentes árukat gyártsanak. Az üzemek alapos piackutatásokat végeznek, így e kiváló minőségű termékek pontosan a szükségletnek megfelelő mennyiségben kerülnek majd forgalomba. Természetesen még nem tartunk itt, de a sajtó híradásait olvasva úgy érzem, hogy egyre közelebb kerülünk hozzá. Éppen ezért aggódom!

Ebben az esetben ugyanis, mit árulnak az Alkalmi Áruházakban? Mit értékelnek le? Mi képezi a nagy árleszállítások árualapját? Mi már lassan nem évszakokkal, hanem a tavaszi, nyári, őszi és téli szezonvégi árleszállításokkal mérjük a múló időt. A tavasz hírnöke nem a fecske, nem a hóvirág és nem az olvadás, hanem a téli cikkek nagy okkáziója. Életünk elengedhetetlen része lett az az öröm, hogy egy harmincforintos cikket, a naptári év bizonyos napjain, huszonegy ötvenért vásárolhatunk meg.

Ehhez azonban elfekvő, és fölösleges árukészletek kellenek. Most ezeket akarják megvonni a szánktól!?

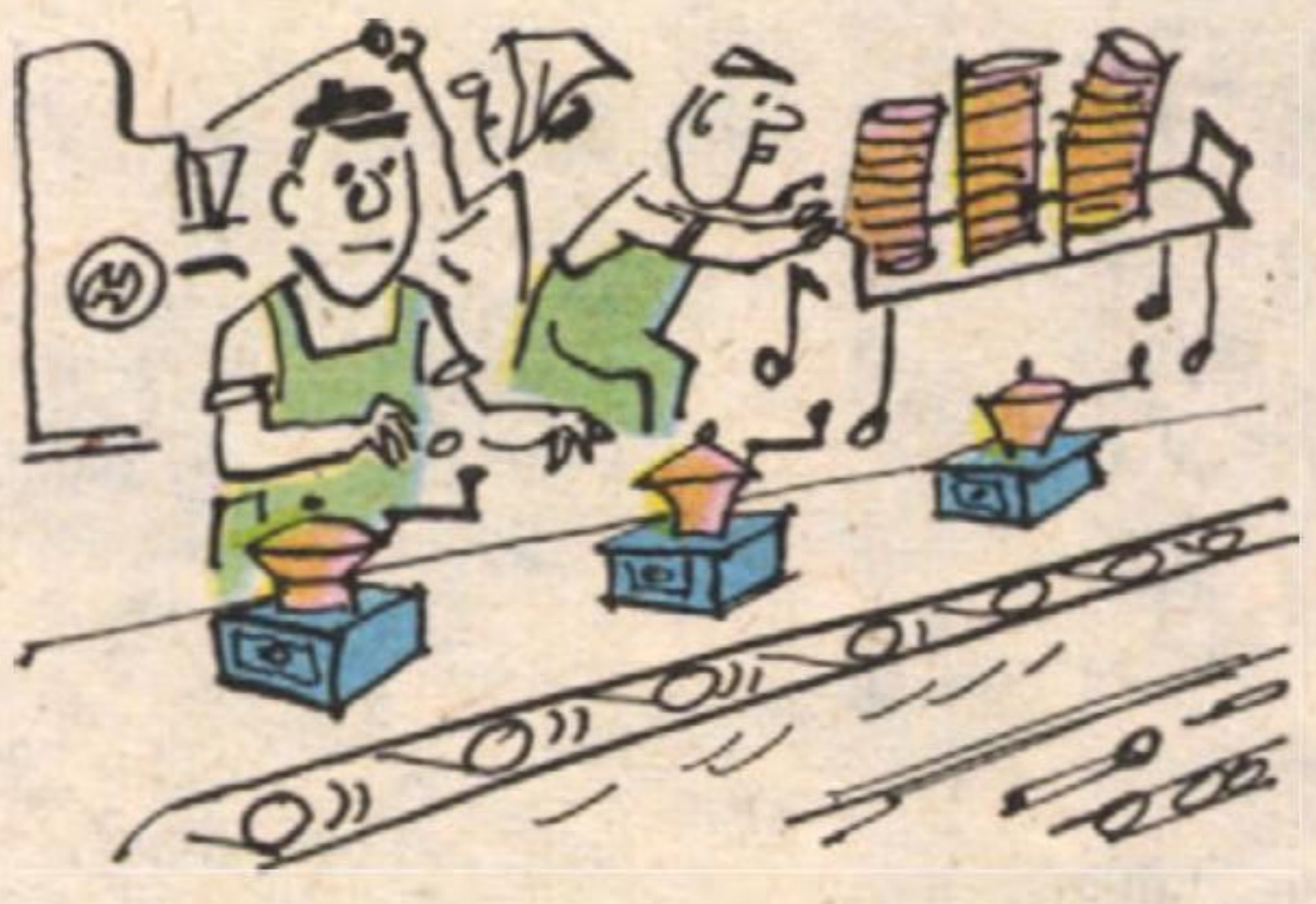

Itt csak az én ötletem segíthet. Alapítsuk meg a LECÜ-t, azaz a Leértékelt és Elfekvő Cikkek Üzemét. Itt eleve a selejtes, korszerűtlen, divatjamúlt áruk előállítására rendezkednének be. Ebben az üzemben a jó áru számítana selejtnek, a legfontosabb termelési mutató az lenne, hogy a gyár termékei mennyire maradtak el a világszínvonaltól. Aki itt jól dolgozik, az rosszul dolgozik, nincs tehát helye az üzemben.

Ha megtetszik a javaslatom, vállalom az üzem megszervezését. Abszolút nem értek a közgazdasághoz, tehát működésem a papírforma szerint is bíztató. Szakemberekben nem lesz hiány. Minden üzem át fog engedni néhány kitűnő munkaerőt. Gépparkunkat is be tudjuk szerezni a társvállalatoktól, melyek a technológiát is szívesen átadják. A minap beszéltem tervemről egy nagy gyár igazgatójával, aki megértve az ötlet nagyszerűségét, egész vezérkarát felkínálta nekem. A hír gyorsan terjedt és hamarosan számos üzem mutatott hajlandóságot, hogy néhány új termékük jogát átadja.

Persze fennáll annak a veszélye, hogy a LECÜ egyik-másik mérnöke, szakmunkása vagy egyéb beosztottja, nem az üzem szellemének megfelelően dolgozik. Ezeket természetesen azonnal átadjuk más gyáraknak. Az ilyen fluktuáció nagymértékben segítené a társüzemek káderpolitikáját is.

Számos indokom lenne még, de úgy érzem ez is elegendő. A LECÜ sikeres működését illetően egyetlen aggályom van csupán: hogyan fogunk megbírkózni a nagy konkurrenciával?

Ö. F.

ÉBERSÉG

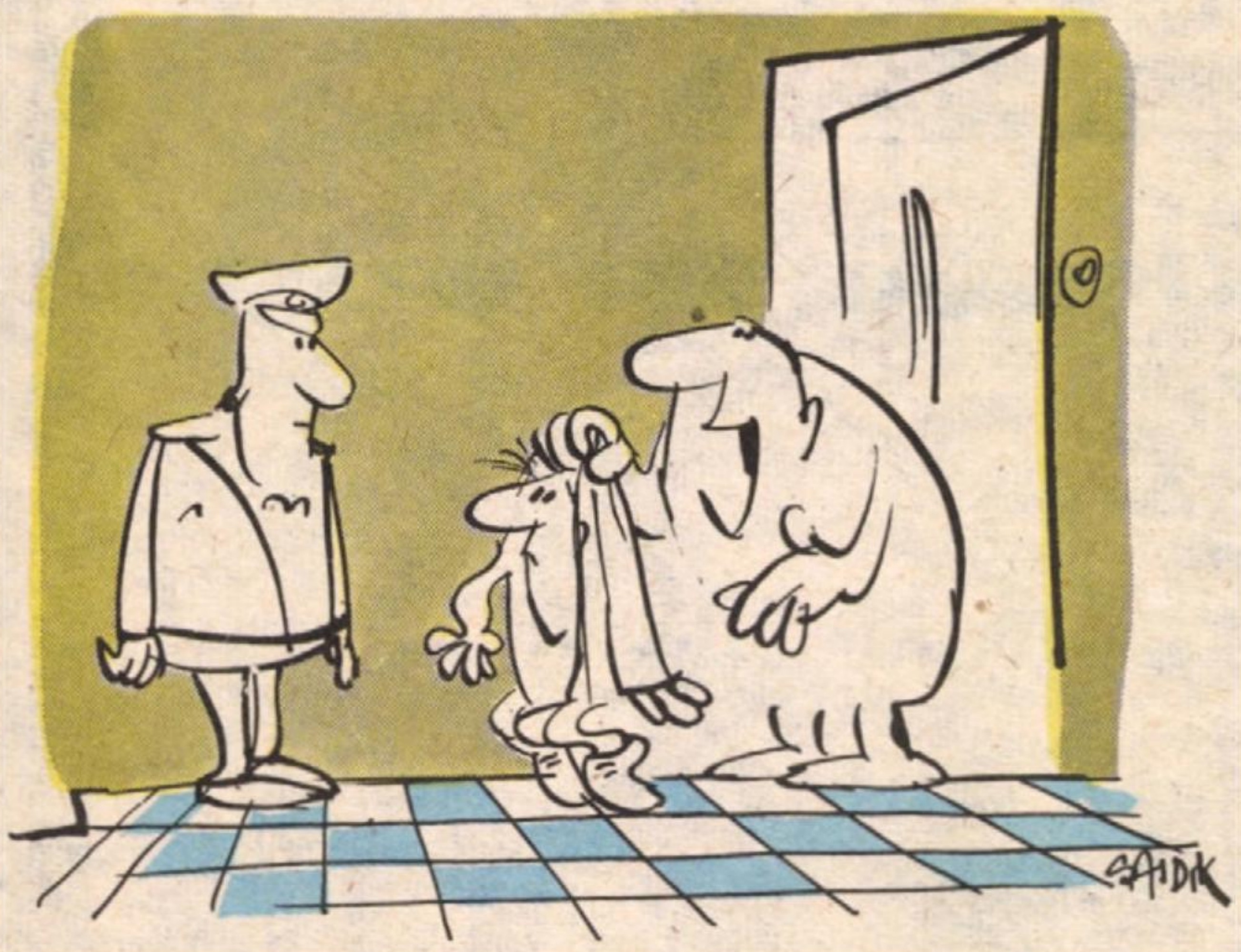

– Rögtön tudtam, hogy szélhámos! Azt mondta, hogy a HKI küldte ki a lakás beázást megjavítani!...

AZ OPERÁBAN

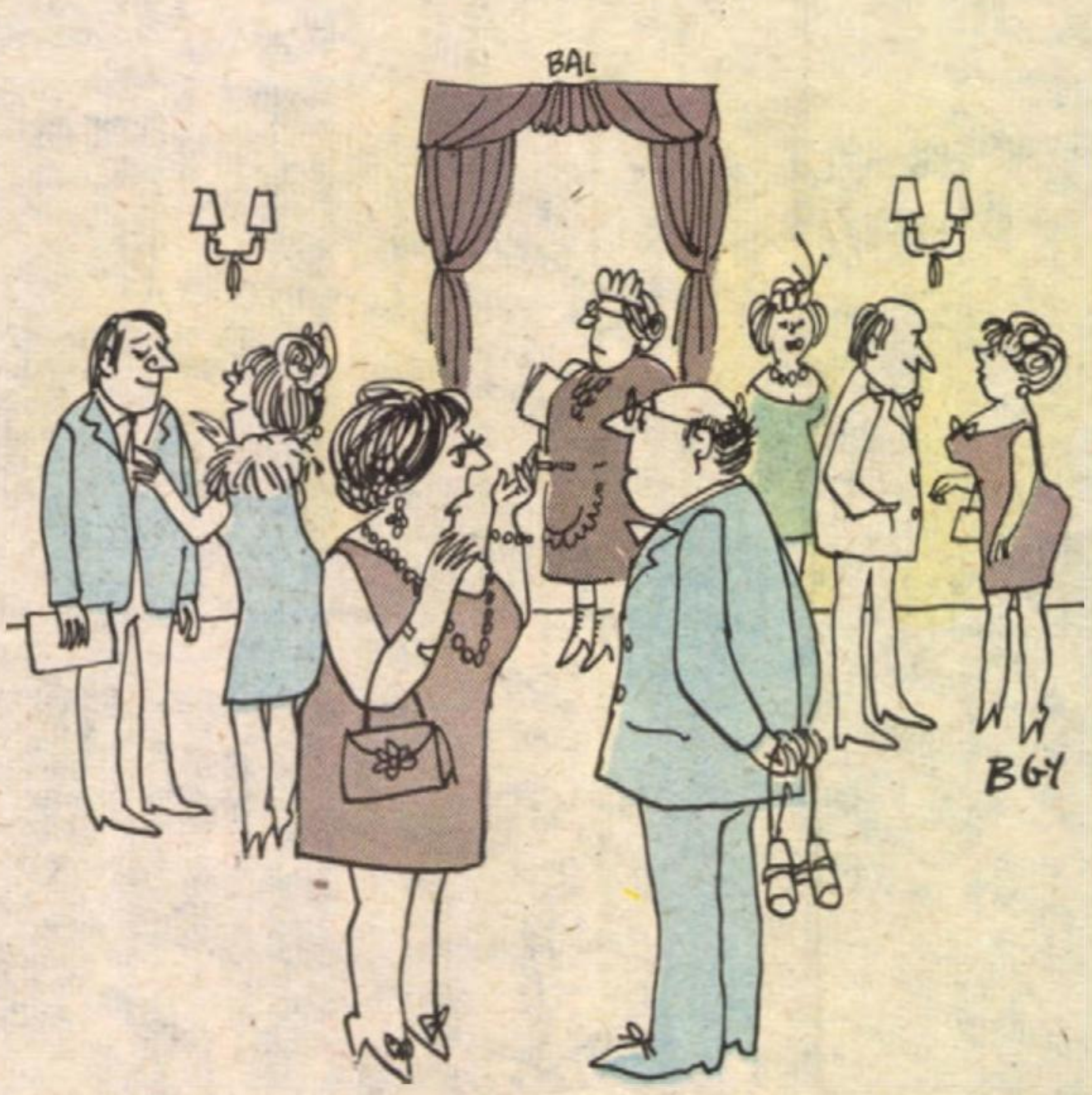

– Most elpasszoltuk az Angyalt!

● EHETI HIRDETÉSEINK ● EHETI HIRDETÉSEINK ● EHETI HIRDETÉSEINK ●

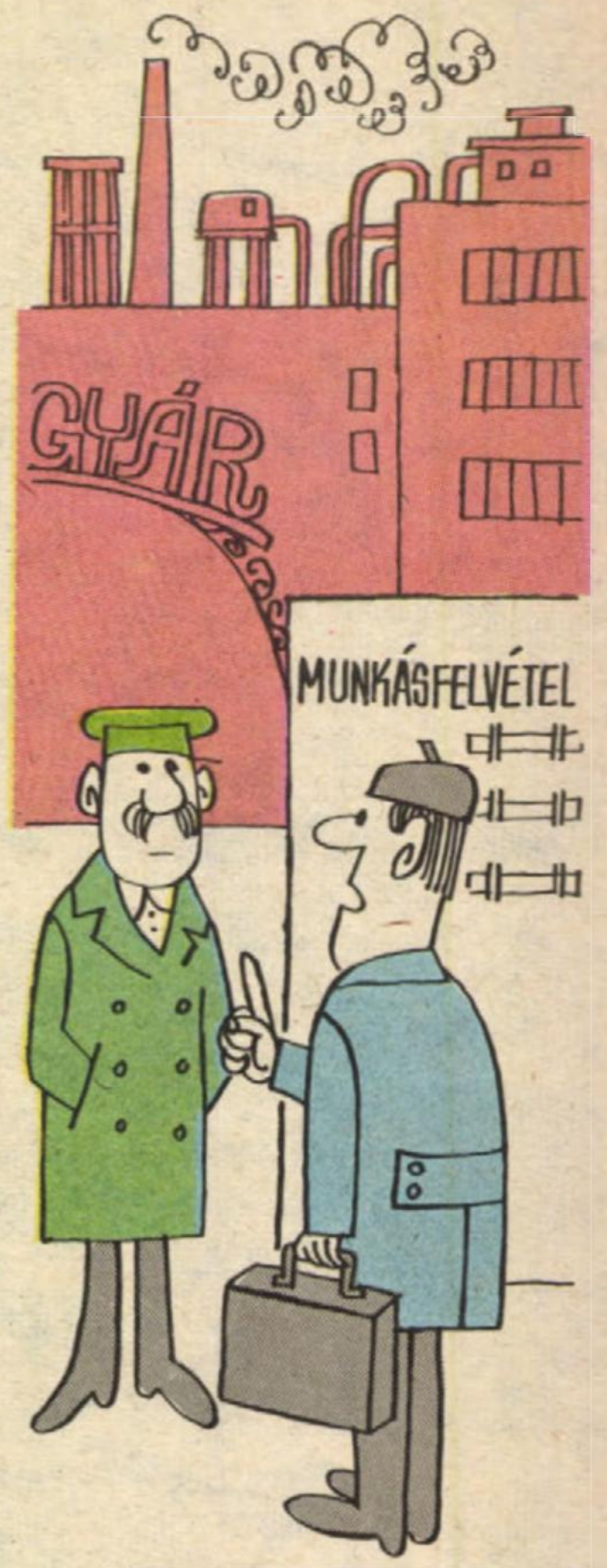

-Először is: mindenki tagja-e a Biztosítási és Önsegélyző Csoportnak, mert én csak ilyen helyre állok be dolgozni!

IFJÚSÁGI TÁBOROZÁSI SORSJEGY

ÖRÖKLAKÁS
CSAK 4,— FT

Főnyeremény önnek:
HÁROMSZOBÁS BERENDEZETT OTP ÖRÖKLAKÁS

Főnyeremény minden fiatalnak:
ÚJABB IFJÚSÁGI TÁBOROK AZ ORSZÁG LEGSZEBB VIDÉKEIN

IFJÚSÁGI TÁBOROZÁSI SORSJEGY

Nyeremények:
Öröklakások, személygépkocsik, robogók, televíziók, magnetofonok, táskarádiók, 2 személyes EXPRESS utazások, filmfelvevők, több mint 12 ezer vásárlási utalvány

HÚZÁS:
1969. MÁRCIUS 30-ÁN

NEM KELL
A VILÁG VÉGÉRE
MENNI
NYITÁSTÓL-
ZÁRÁSIG
KAPHATÓ
friss
tej, vaj, túró
a KÖZÉRT és CSEMEGE
BOLTOKBAN

RENDES EMBER
Mindig visz fel
AMIGO
kávét

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK

NAPI TÉMA

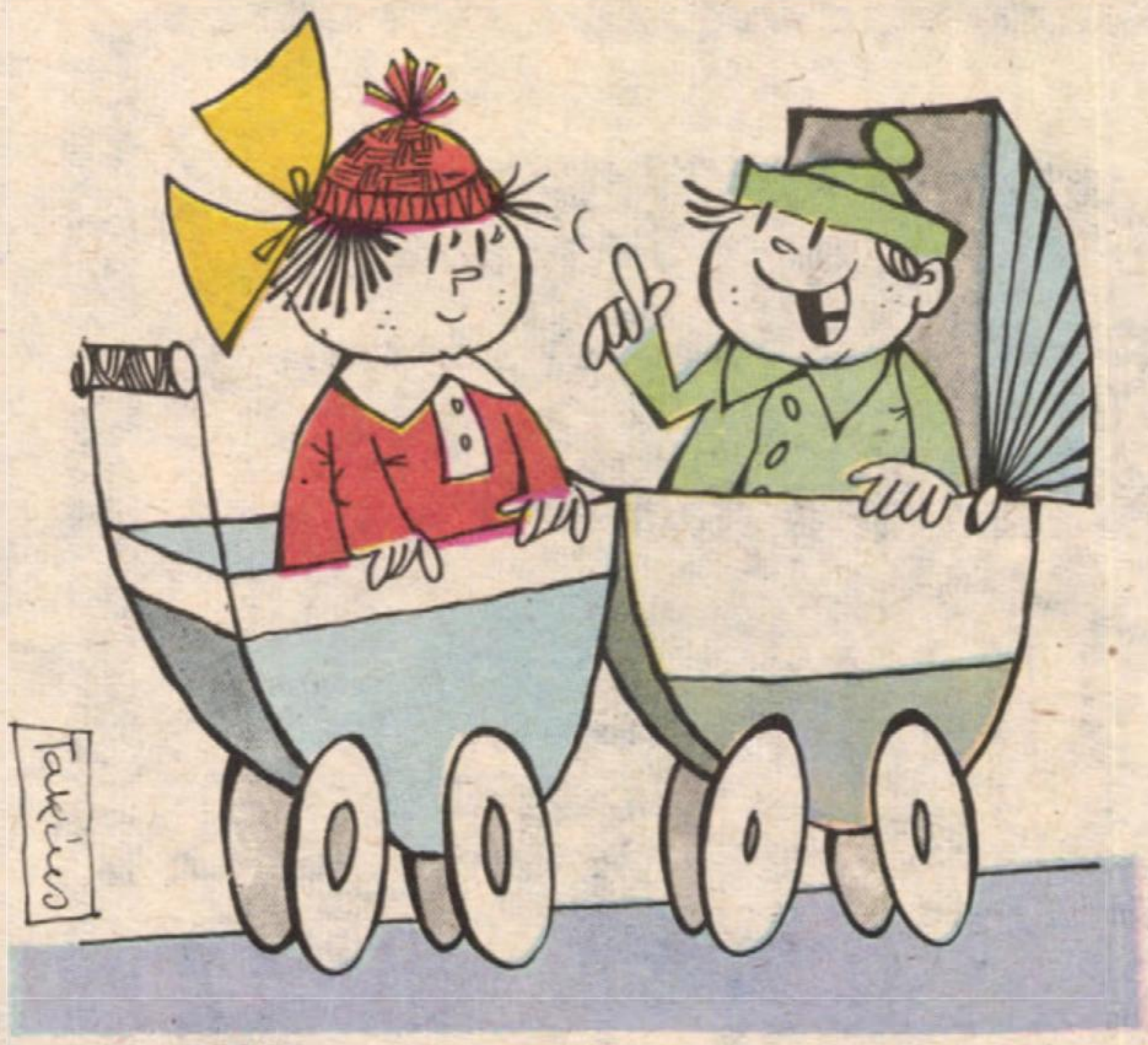

– A ti bölcsődétekben mennyi lesz a nyereségrészesedés?

APRÓSÁGOK

Képes rejtvényeket közöl az Ifjúsági Magazin. A februári szám egyik rejtvényét egy könyv címlapjáról készült fénykép illusztrálja. A címlapon jól olvasható:

Lengyel József
Visegrádi utca

A fogós kérdés, a megfejtendő rejtvény pedig így hangzik: „Ki a Visegrádi utca című könyv szerzője?"

Jaj, vajon ki lehet? Megöl a kíváncsiság!

* * *

Állandó a panasz: nincs elég kristályvíz. A Ludas múltheti számában az illetékesek is hozzászóltak a témához és közölték: egyhamar nem is lesz elegendő belőle.

És akkor a kezembe akad egy gyufacímke, rajta a szöveg: „*Egész évben kristályvíz!*" A kristályvíz ez esetben nyilván nem mint ital, hanem mint téma értendő.

* * *

Olvasom a Magyar Nemzetben: „*Javult az állatállomány összetétele, de a szarvasmarha-állományon belül csökkent a tehenek és kocák száma.*"

Nem csökken viszont a hír-állományon belül a balfogások száma, amint azt a fenti kis idézet is mutatja. Mert ugyan ki látott már olyan anyadisznót (kocát), amelyiknek szarva lett volna?

* * *

„*Lószáraz-kolbász*" olvasom az előkelő titulust a lógyulaira ragasztott nemzeti színű címkéken. Hát én már ettem *csontszáraz* kolbászt (majdnem minden gyulai ilyen!), szóval olyat, amelyik olyan száraz mint a csont, de olyat még nem, amelyik olyan száraz — már engedelmet! — mint a ló...

Jó volna, ha egy szóval előbbre tennék a kötőjelet és azt írnák: „*Ló-szárazkolbász.*" Vagy egyszerűbben: „*Száraz lókolbász.*" Még egyszerűbben: „*Lógyulai.*"

R. B.

FARSANG

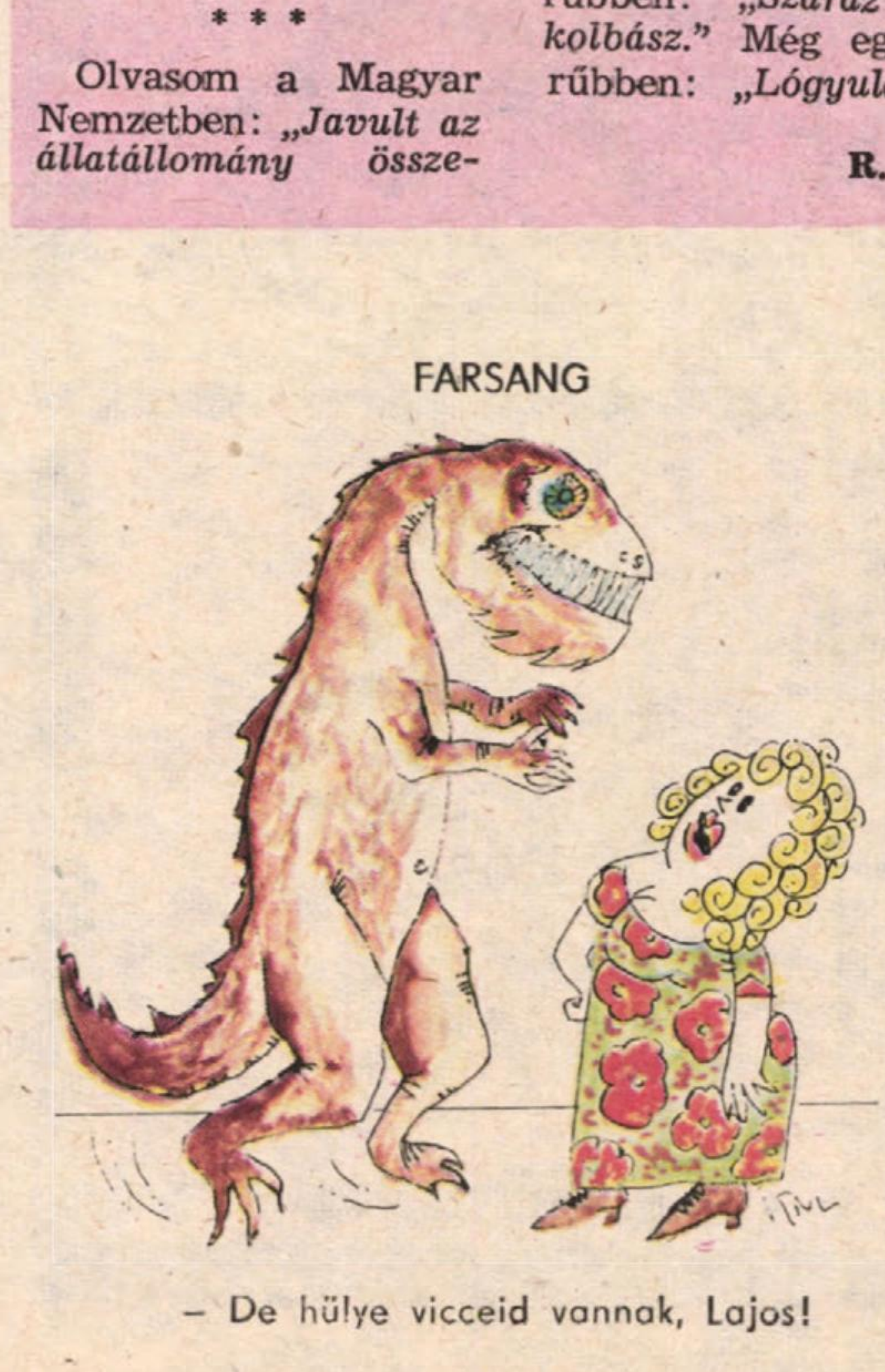

– De hülye vicceid vannak, Lajos!

A RÖVIDLÁTÓ

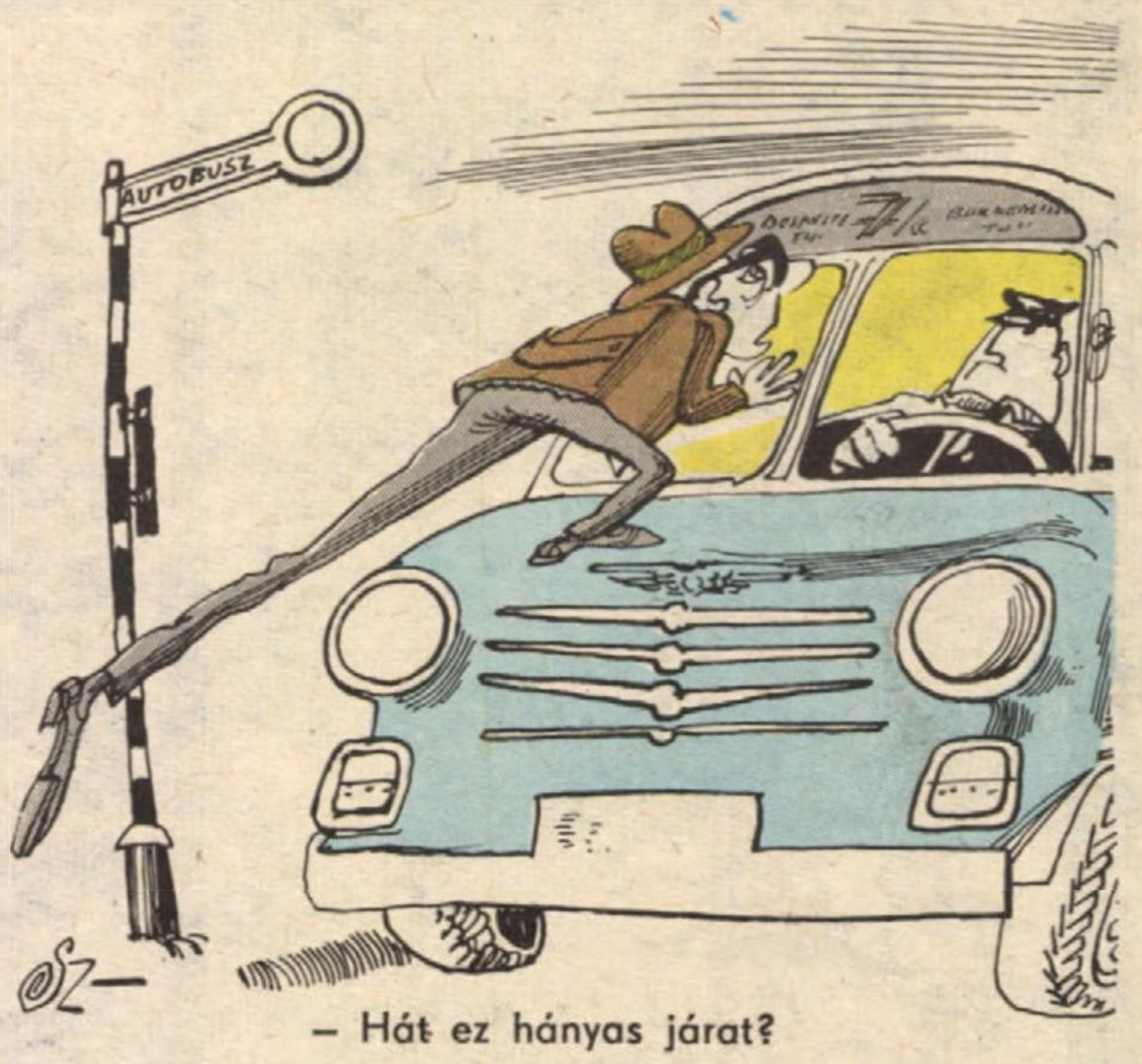

– Hát ez hányas járat?

MELLÉKBÜNTETÉS

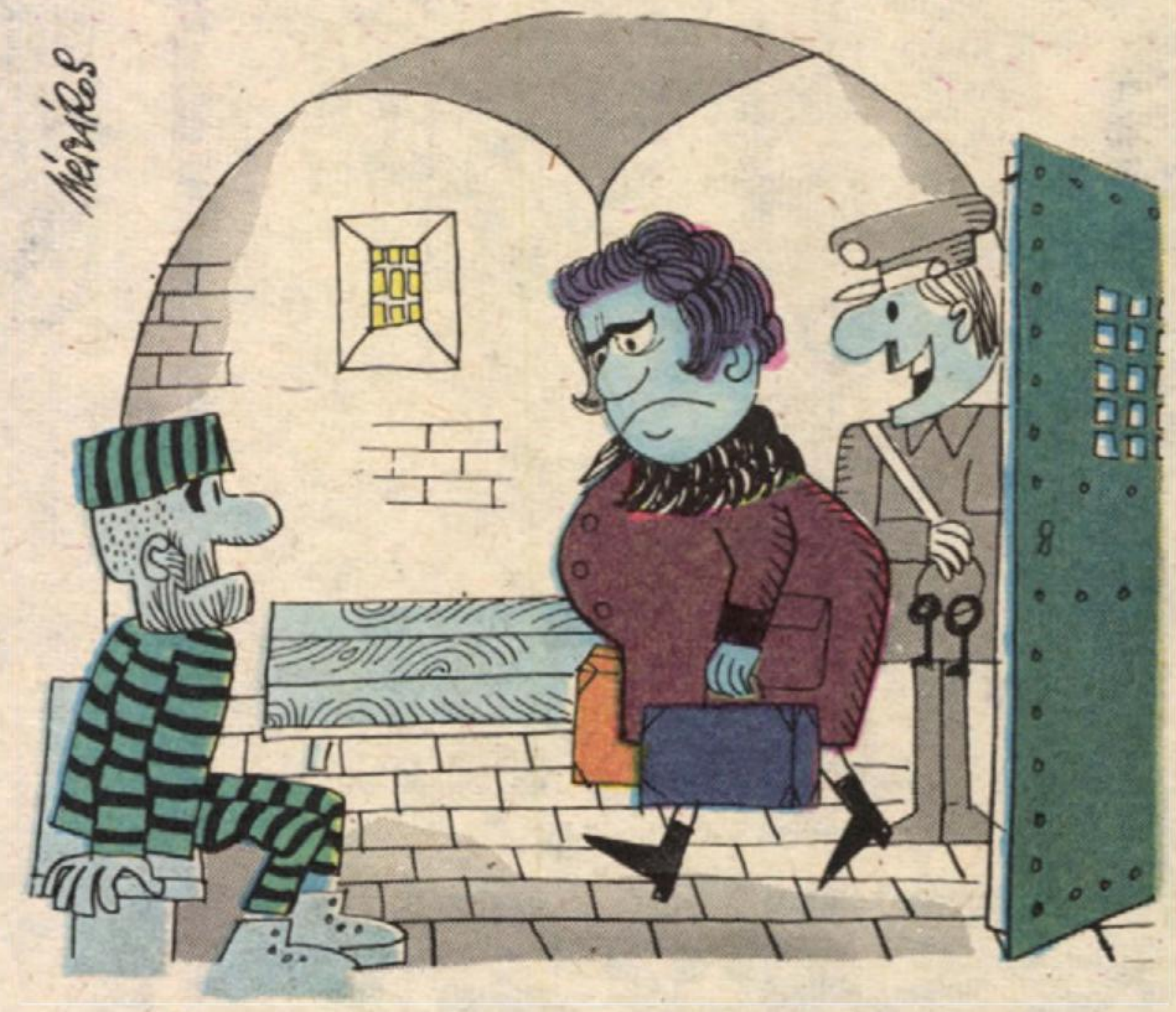

– Megengedtük, hogy a felesége is beköltözzön.

ÚJ SZAKVEZETÉS AZ ÖKÖLVÍVÓKNÁL

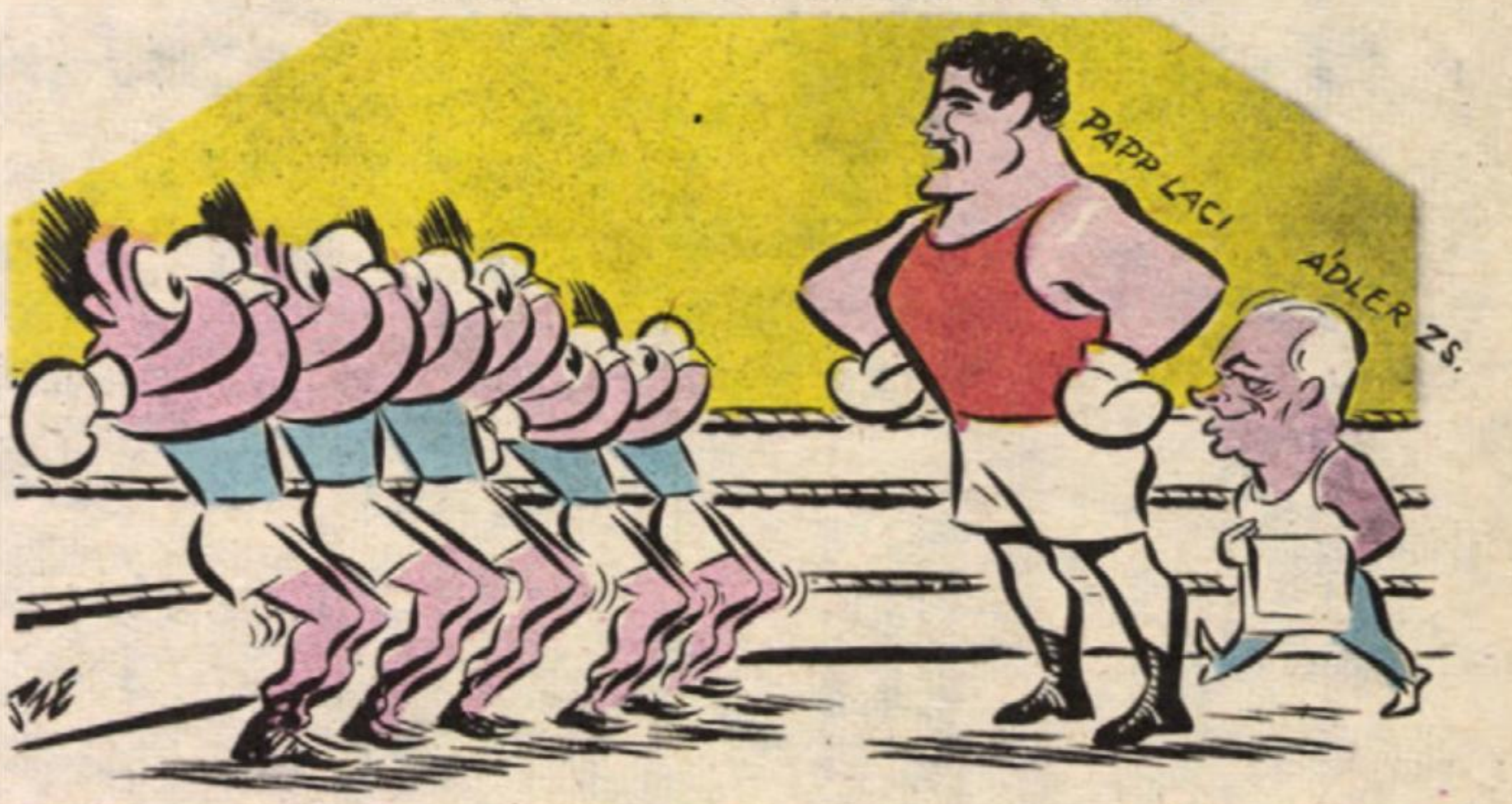

Papp: Most pedig bemutatom, hogy kell ütni!

ELVONT FOGALMAK

Ha feltámadnak régen elszállt évek,
s vásott gyerekként táncolnak elébed,
elcsattant csókok, rég kihűlt ebédek,
katonasors, vagy drukkos diákélet,
suli-tízpercben elfogyasztott zsemlék... –
azt általában úgy hívjuk, hogy **emlék.**

Ha úgy érzed, taglóval fejbevertek,
és formás ujjacskák köré tekertek,
ha semmi étvágyad nincs délfelé,
csak bambán bámulasz önmagad elé,
s ez hetekig is tart, hidd el nekem, –
ezt úgy hívják, hogy **örök szerelem.**

Ha hull az ember bánatos halomba,
ha puska dörren és robban a bomba,
ha nem a holnapokról, vagy a máról,
csupán egy árva asztal formájáról
folyik meddő és pokoli vita –
ezt úgy hívják: **magas politika.**

Szőnyi Zoltán

IMPORT HUMOR

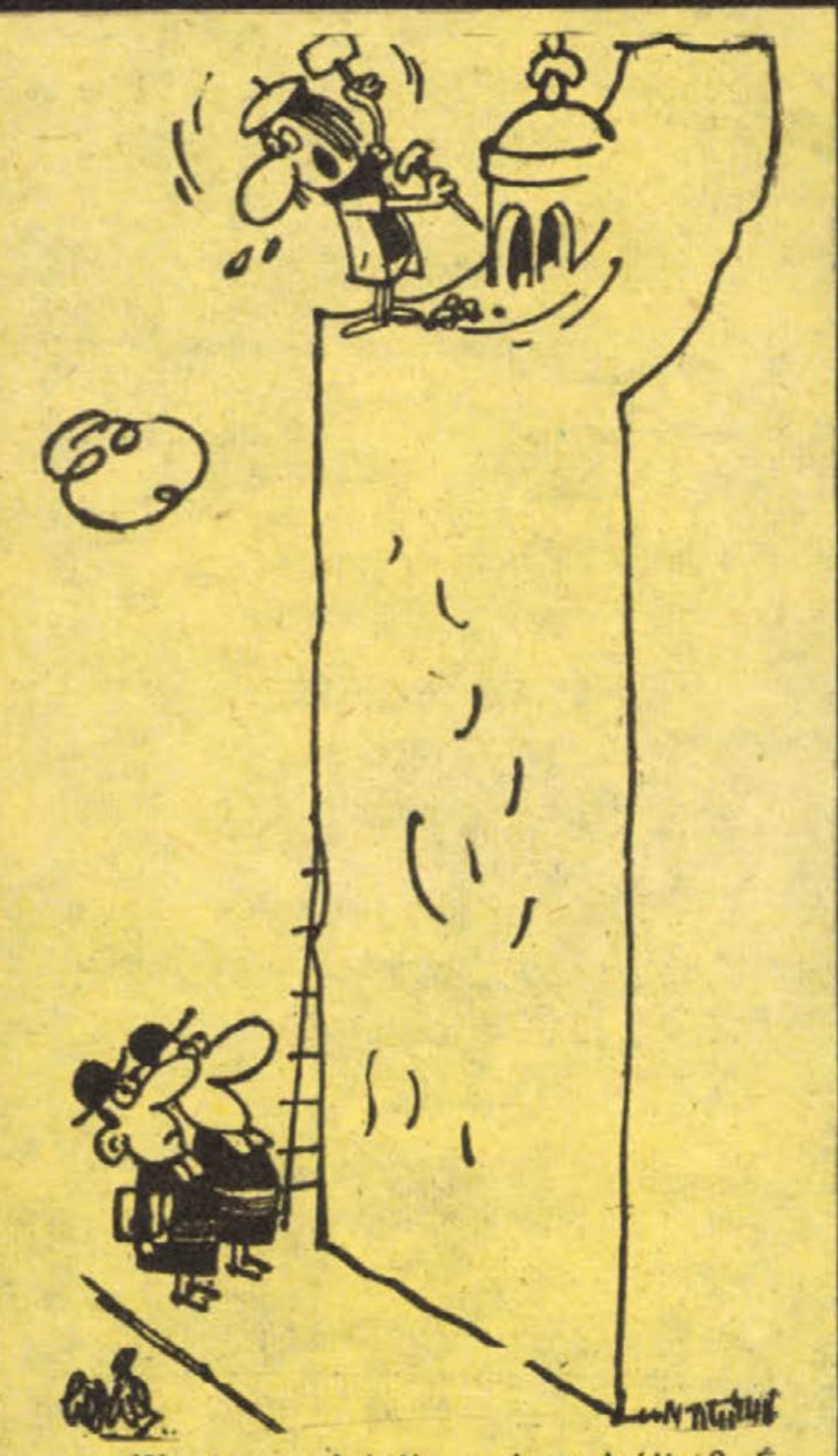

— Önök rendelték a katedrálist? És hány személyesre parancsolják?

(„Ici Paris")

SZERVEZÉSI HIBA

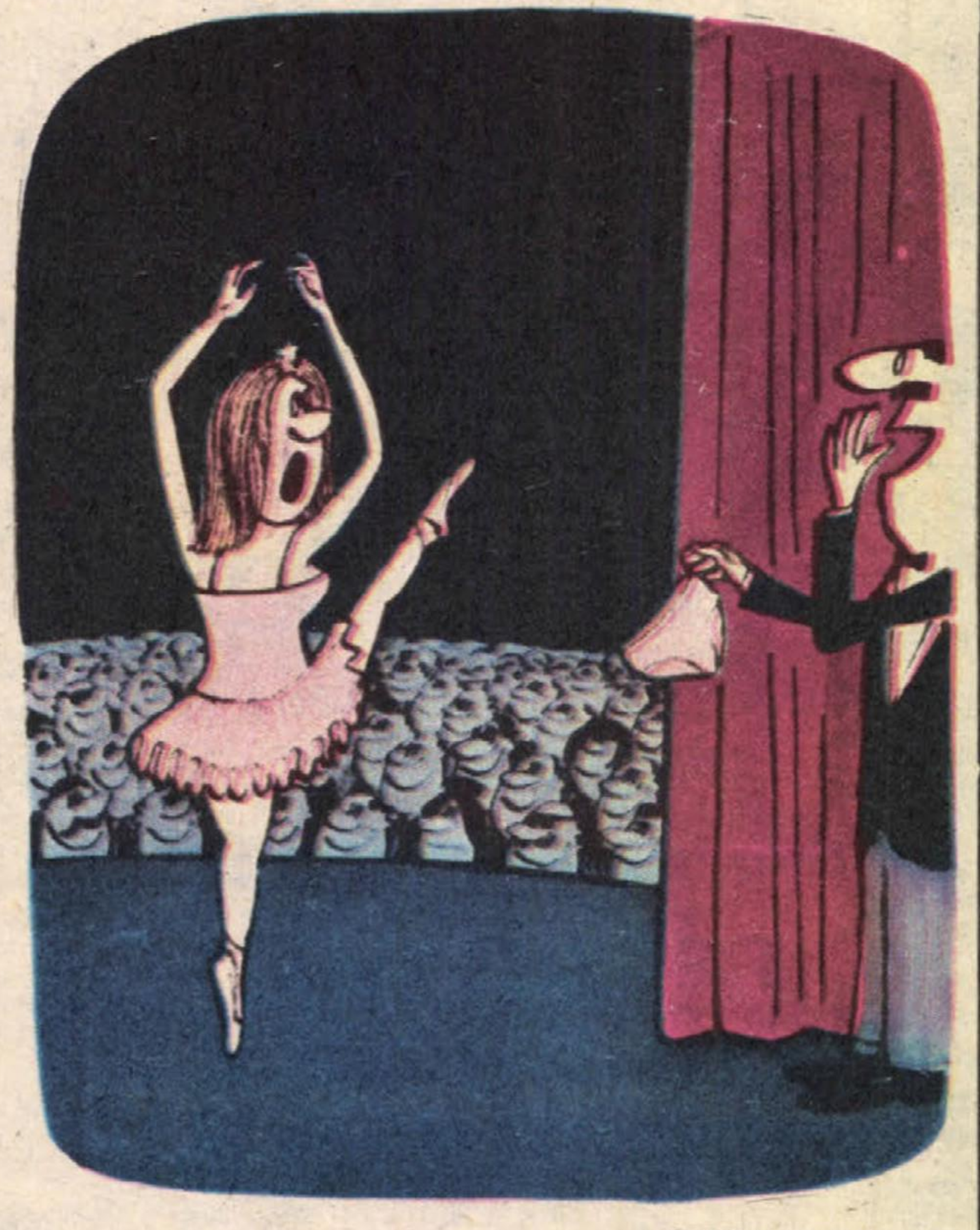

(„Quick", München)

ÁLLATBARÁTOK

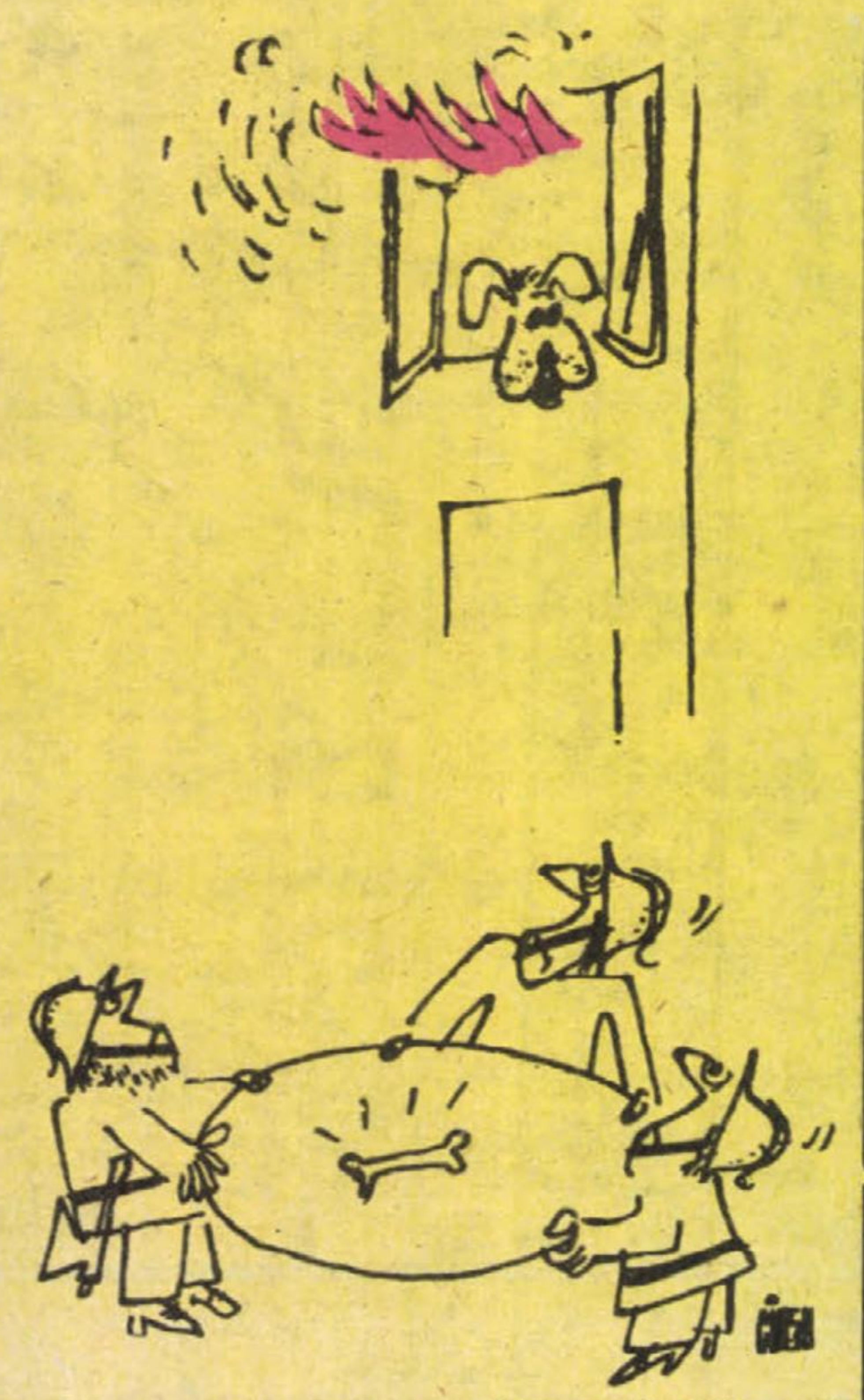

(„Urzica", Bukarest)

AZ ÉV LEGJOBB KOSÁRLABDÁZÓJÁNAK...

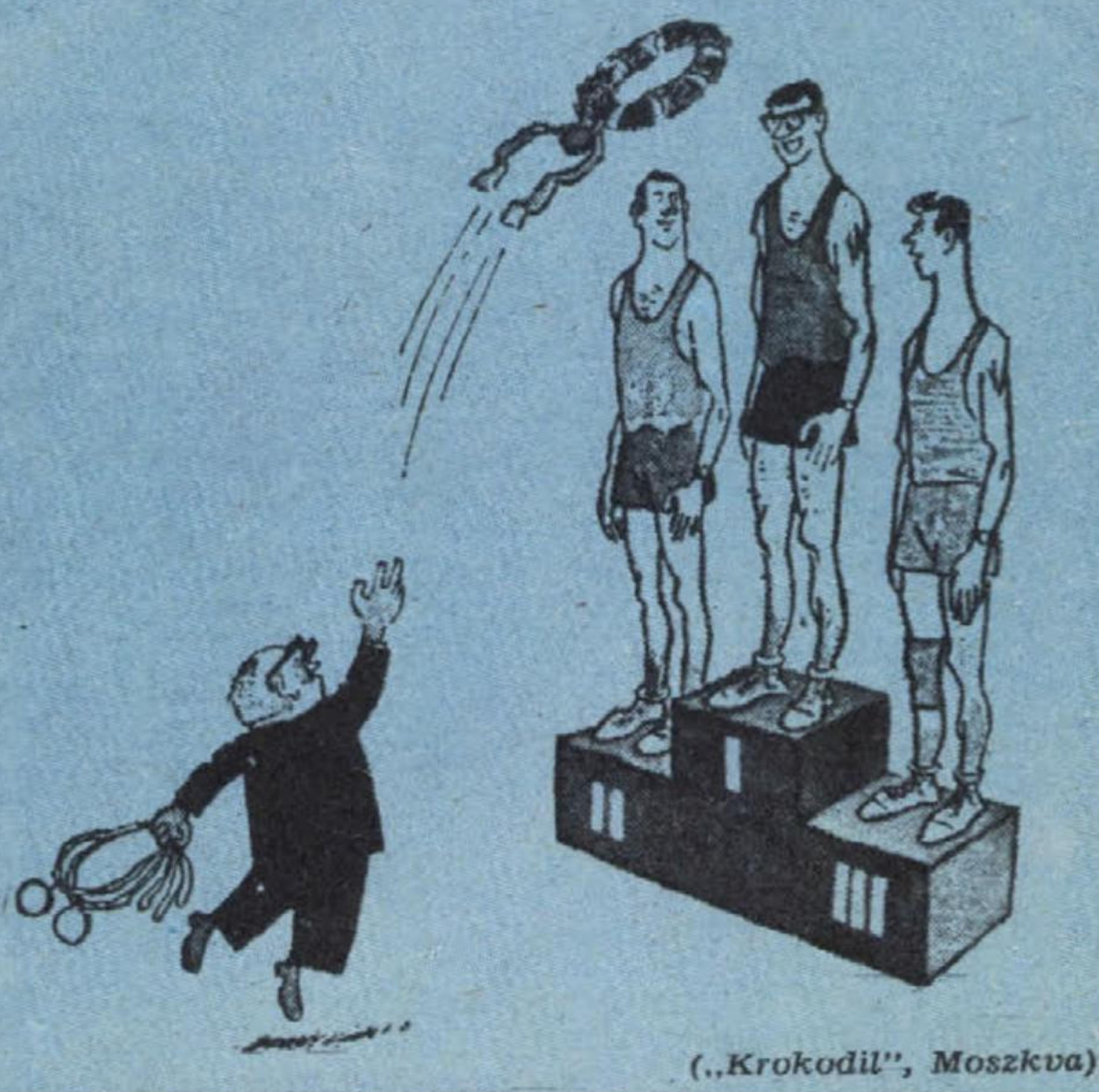

(„Krokodil", Moszkva)

UDVARIAS HARCOS

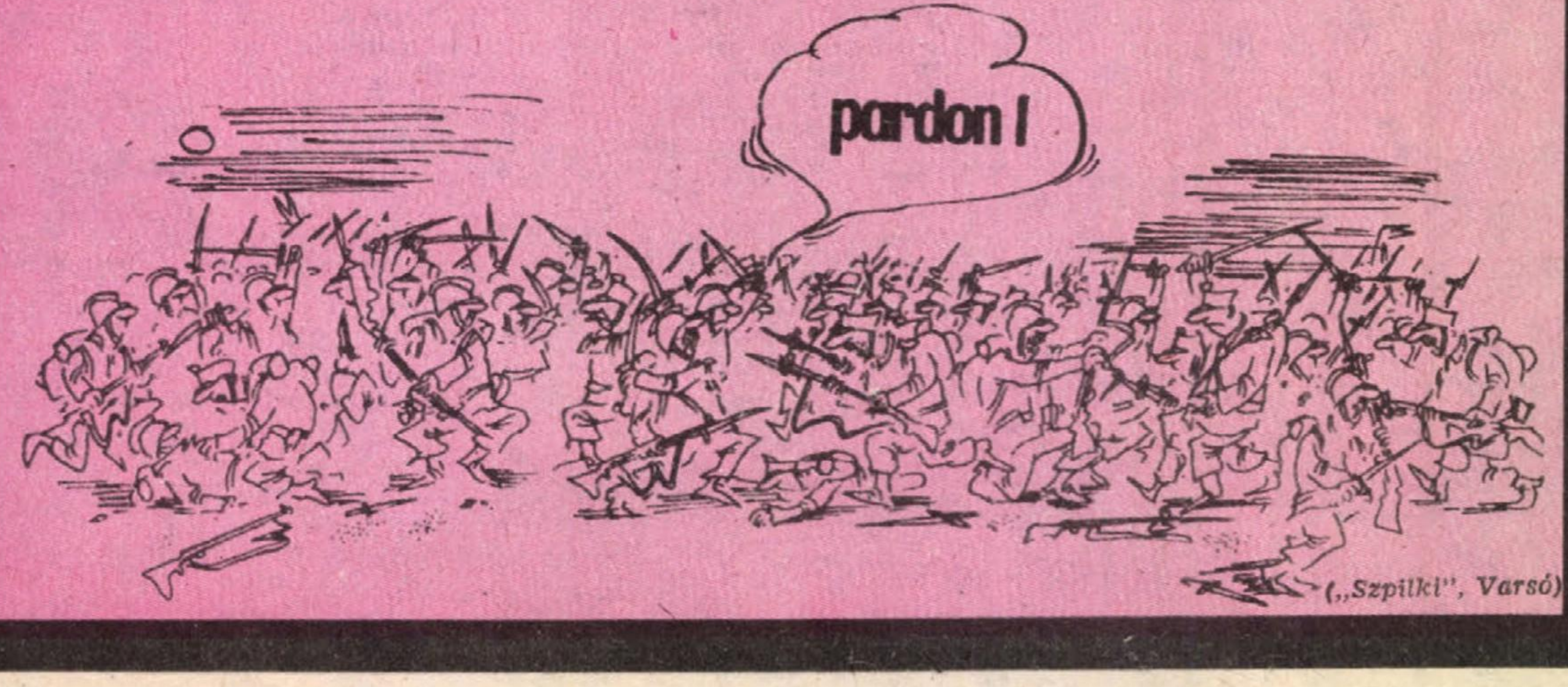

(„Szpilki", Varsó)

SZILÁNKOK

MEGLEPŐ HÍR

Egy Miamiba tartó amerikai repülőgép pilótáját senki sem kényszerítette leszállásra. Az FBI nyomozást folytat a rejtélyes ügyben.

ISMÉT OTTHON

— Lajos! Egy évvel ezelőtt azzal mentél el hazulról, hogy csak lemégy a sarokra, iszol valamit.

— Ne haragudj, de részegen nem mertem hazajönni.

REKLÁM

A moziban már időtlen idők óta ugyanazt az OTP-reklámot vetítik. Már a könyökünkön jön ki. Nem kellene valami újabb reklámfilmet készíteniük? Ha nincs rá pénzük, vegyenek fel kölcsönt az OTP-től.

VEVŐSZOLGÁLAT

Kétségtelen, hogy a kereskedelem fejleszti szolgáltatásait. Nem csodálkoznék, ha az Ékszer V. alábbi hirdetését olvasnám:

> *Reggel munkába menet rendelje meg nálunk napi arany karkötő- és gyémántnyakék szükségletét! Délután nem kell tolongania a csúcsforgalomban. Az árut becsomagolva félretesszük az Ön részére.*

SZÍNES TÉVÉ

Egyszer majd nálunk is lesz színes televízió. Részlet egy majdani kritikából: „Rengeteget mulattunk kitűnő komikusunkon, de a füle talán egy kicsit kékebb volt a kelleténél. El voltunk ragadtatva, mikor a kitűnő művésznő dühtől cinóberpirosan odavágja a főhőshöz a jegygyűrűjét. Nagyon tetszett az esküvői jelenetben a püspöklila reverenda. Bátran elmondhatjuk, hogy kitűnő színművészeinkből maholnap kitűnő szín-művészek lesznek."

FELVILÁGOSÍTÁS

Szakemberek egyöntetű véleménye szerint helyes, ha a szülők gyermekük felvilágosítását korán kezdik. Lehetőleg már hét órakor. Fél nyolckor talán már késő...

CINIKUS ÉLETRAJZ

X. Y. 1920-ban született. De minek?

TEMPÓ

— Gazember! Fiatalságom legszebb másfél óráját rád pazaroltam!

AZ ÓRA

Volt fuvaros ismerősöm meséli:

— Eladtam a lovamat egy óráért. Sajnos, azóta az óra minden kocsma előtt megáll!

Galambos Szilveszter

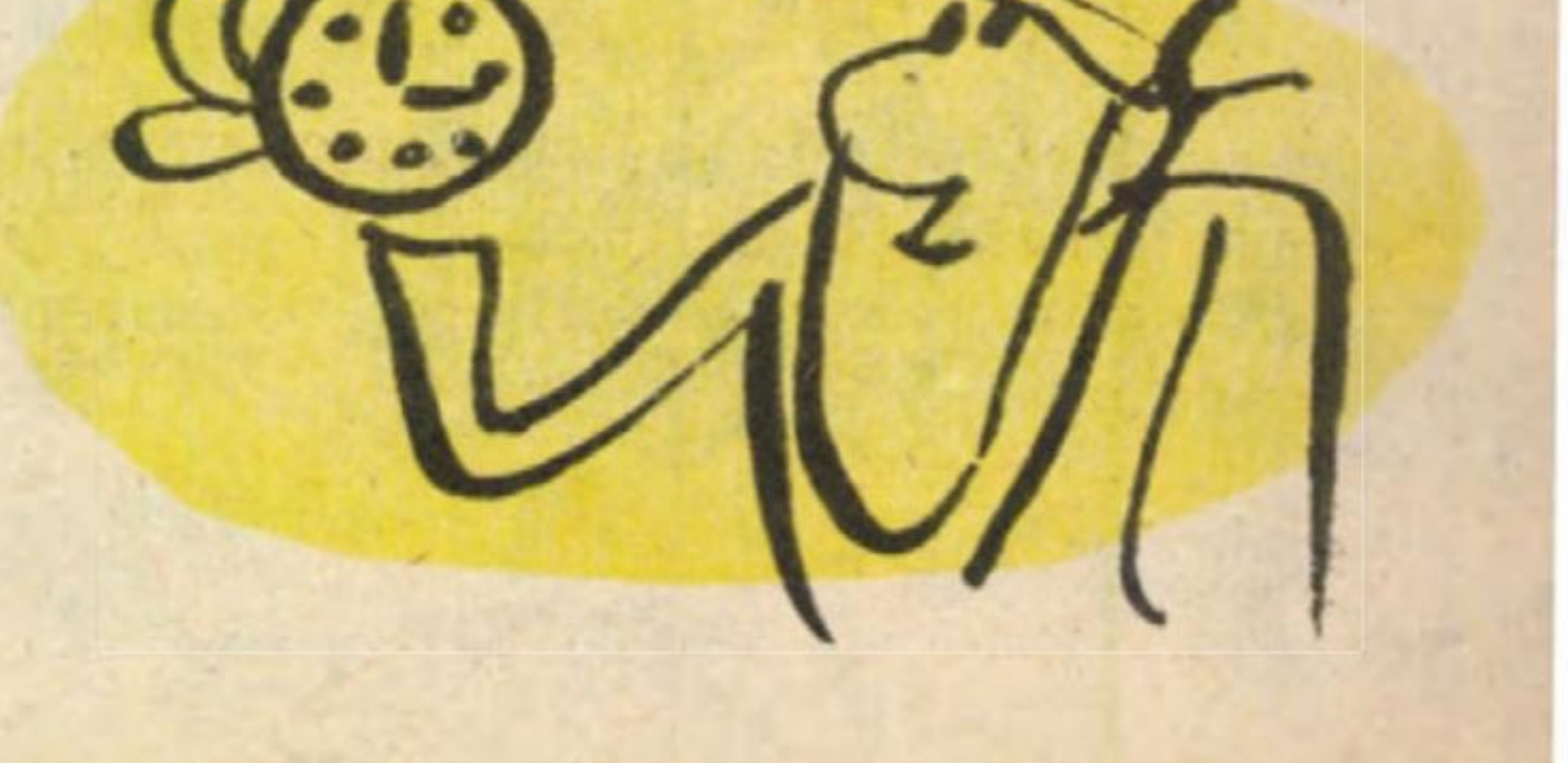

A FALU BIKÁJA

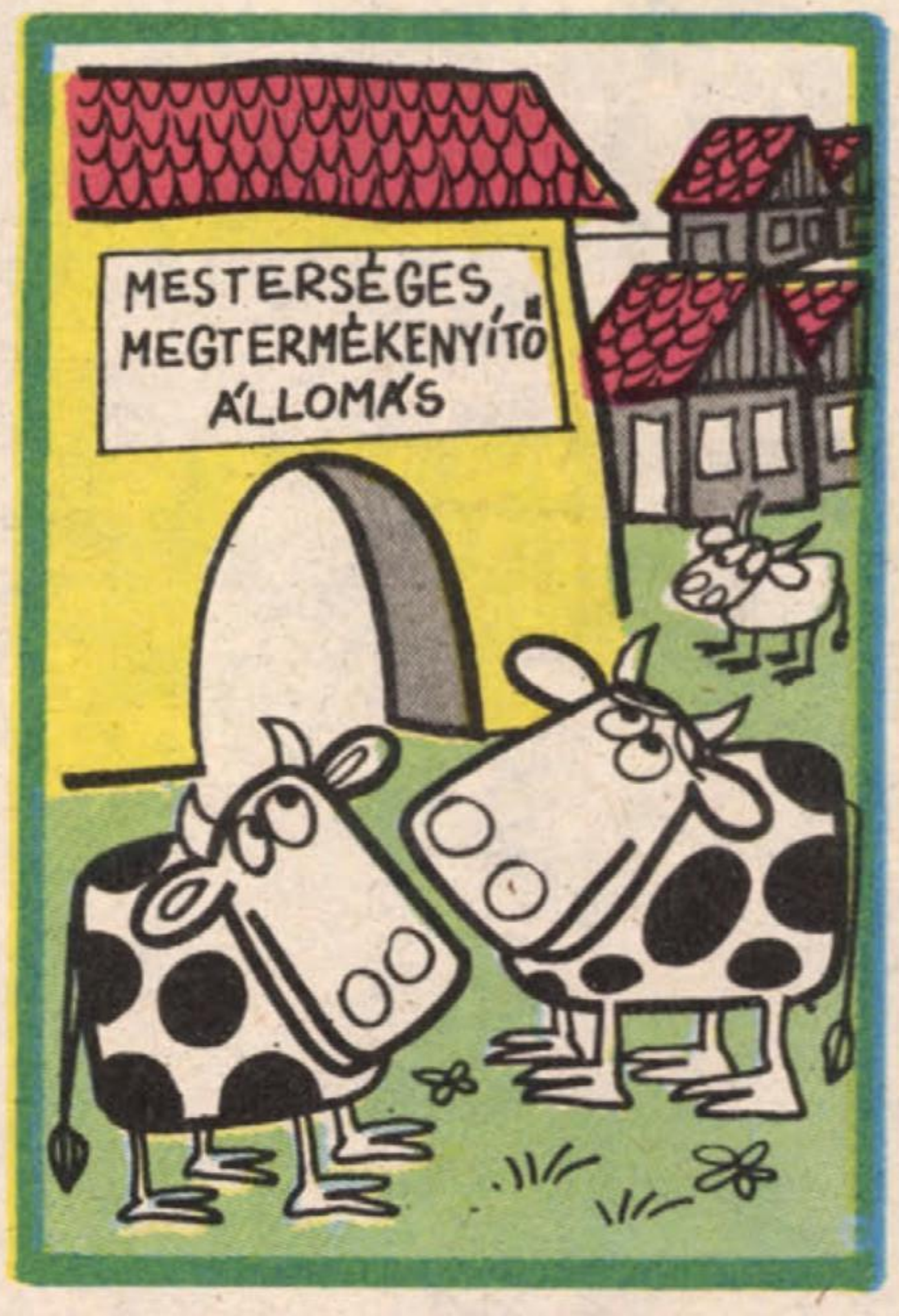
MESTERSÉGES
MEGTERMÉKENYÍTŐ
ÁLLOMÁS

A FALU JEGYZŐJE

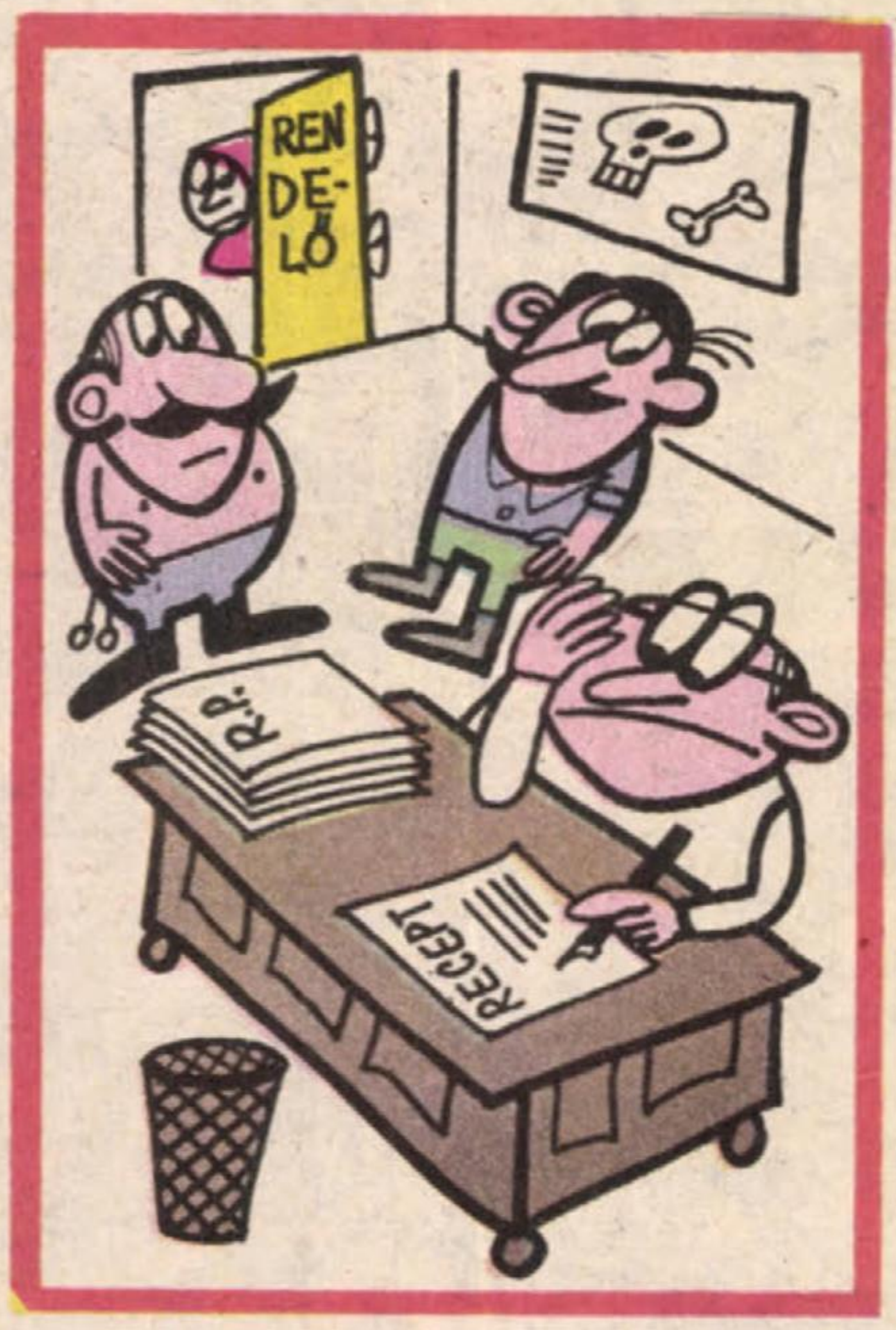
RENDE-
LŐ
R.P.
RECEPT

A FALU ROSSZA

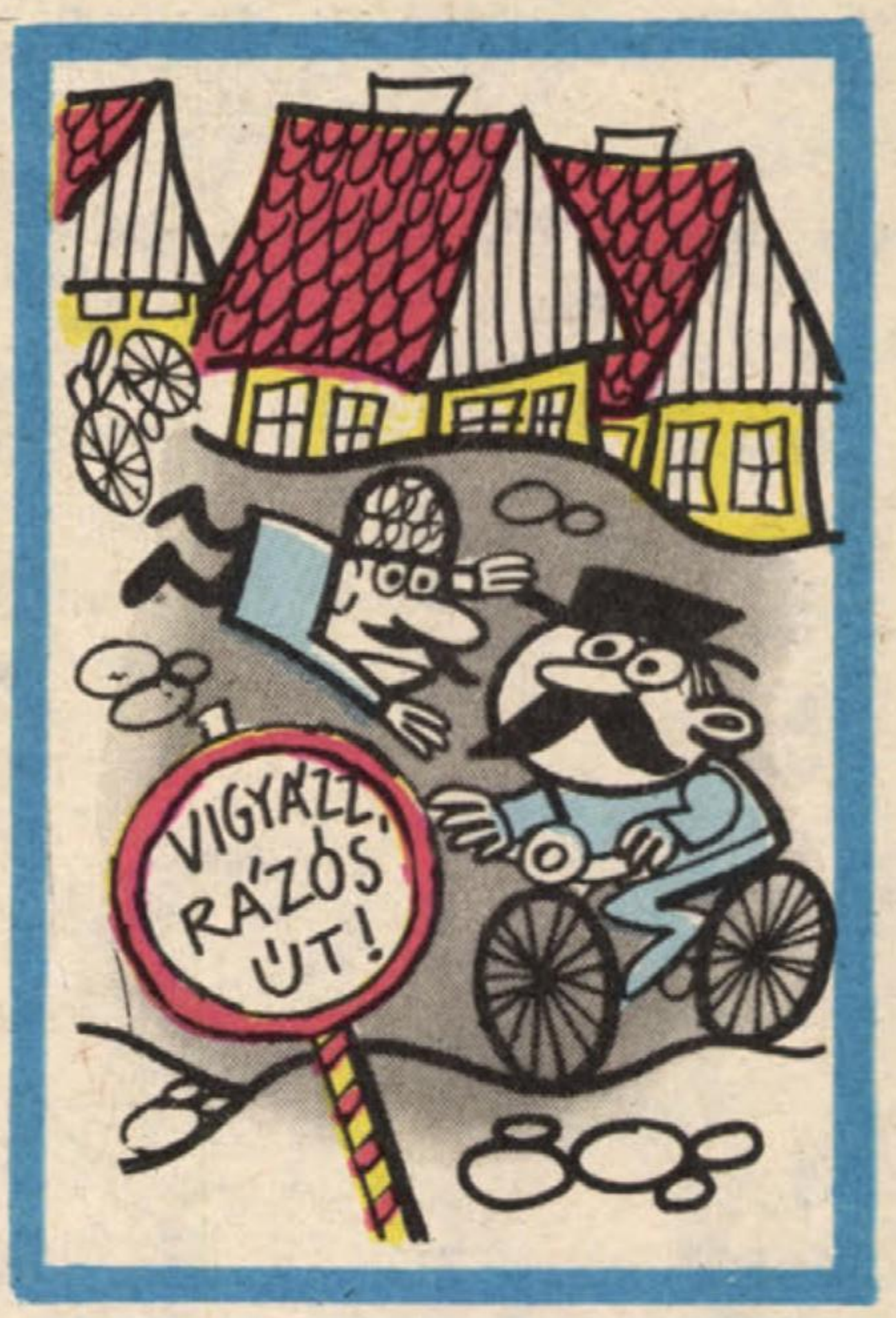
VIGYÁZZ,
RÁZÓS
ÚT!

Fülöp György rajzai

A FALU SZÁJA

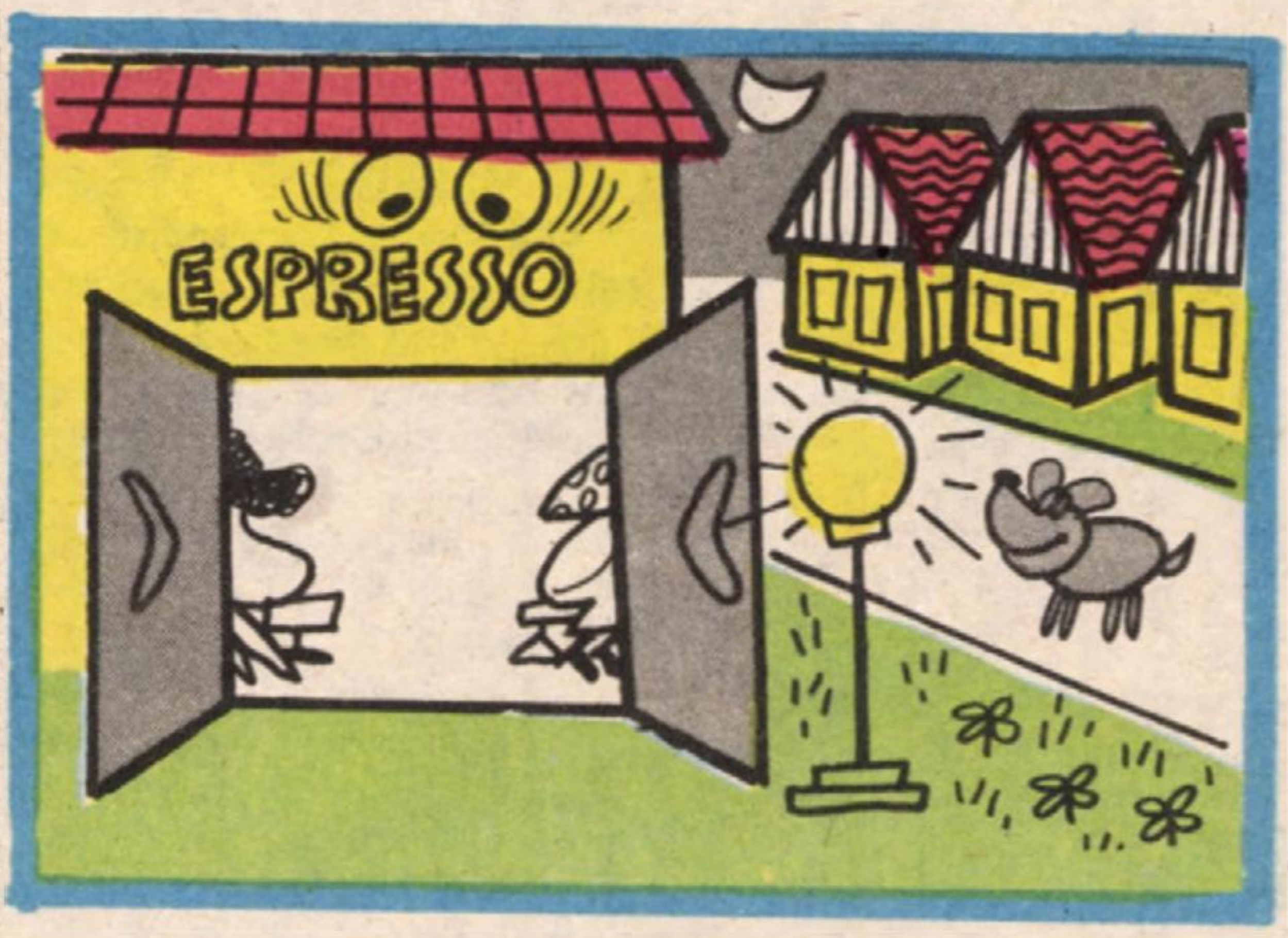

A FALU SZÉPE

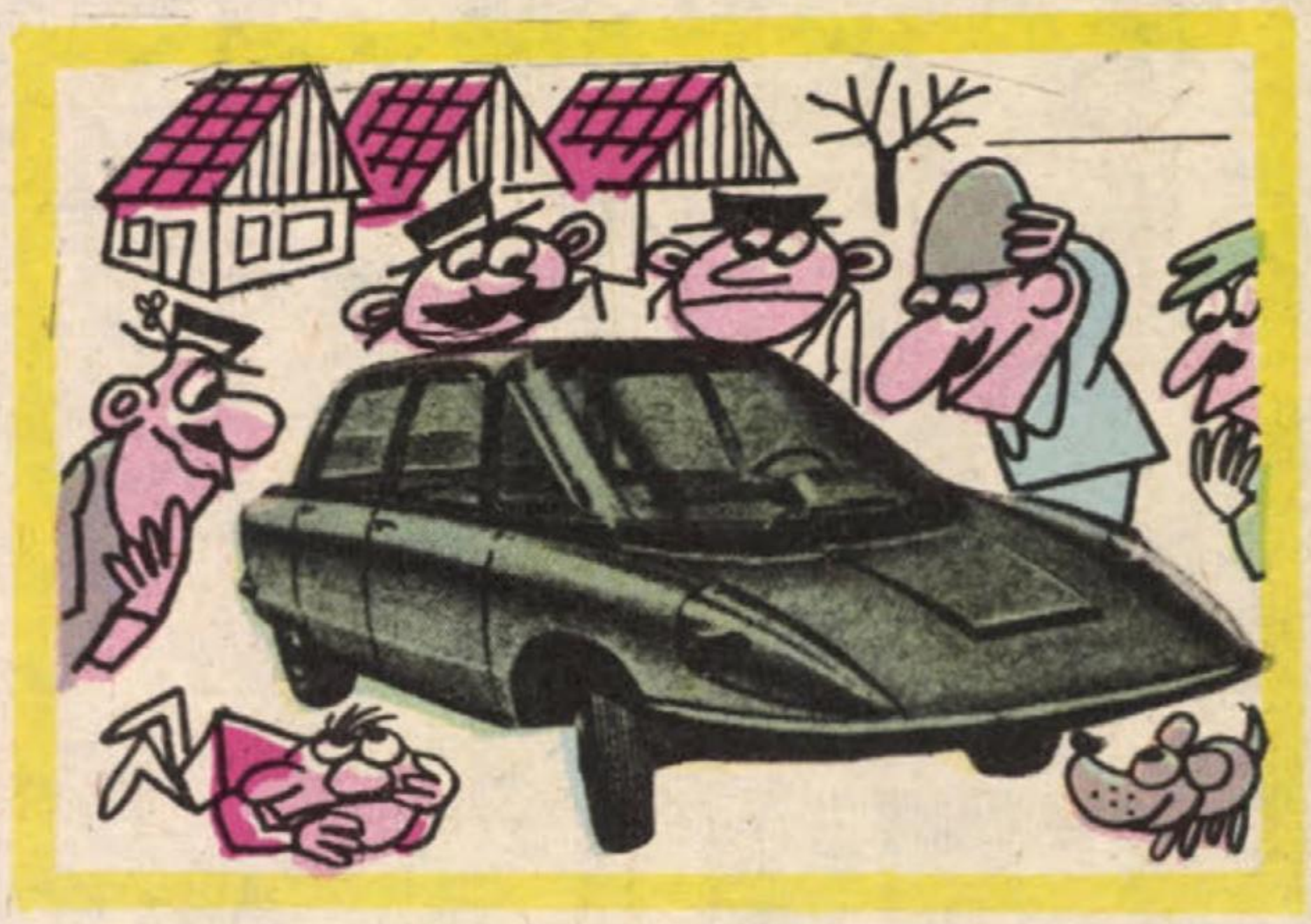

A FALU VÉGE

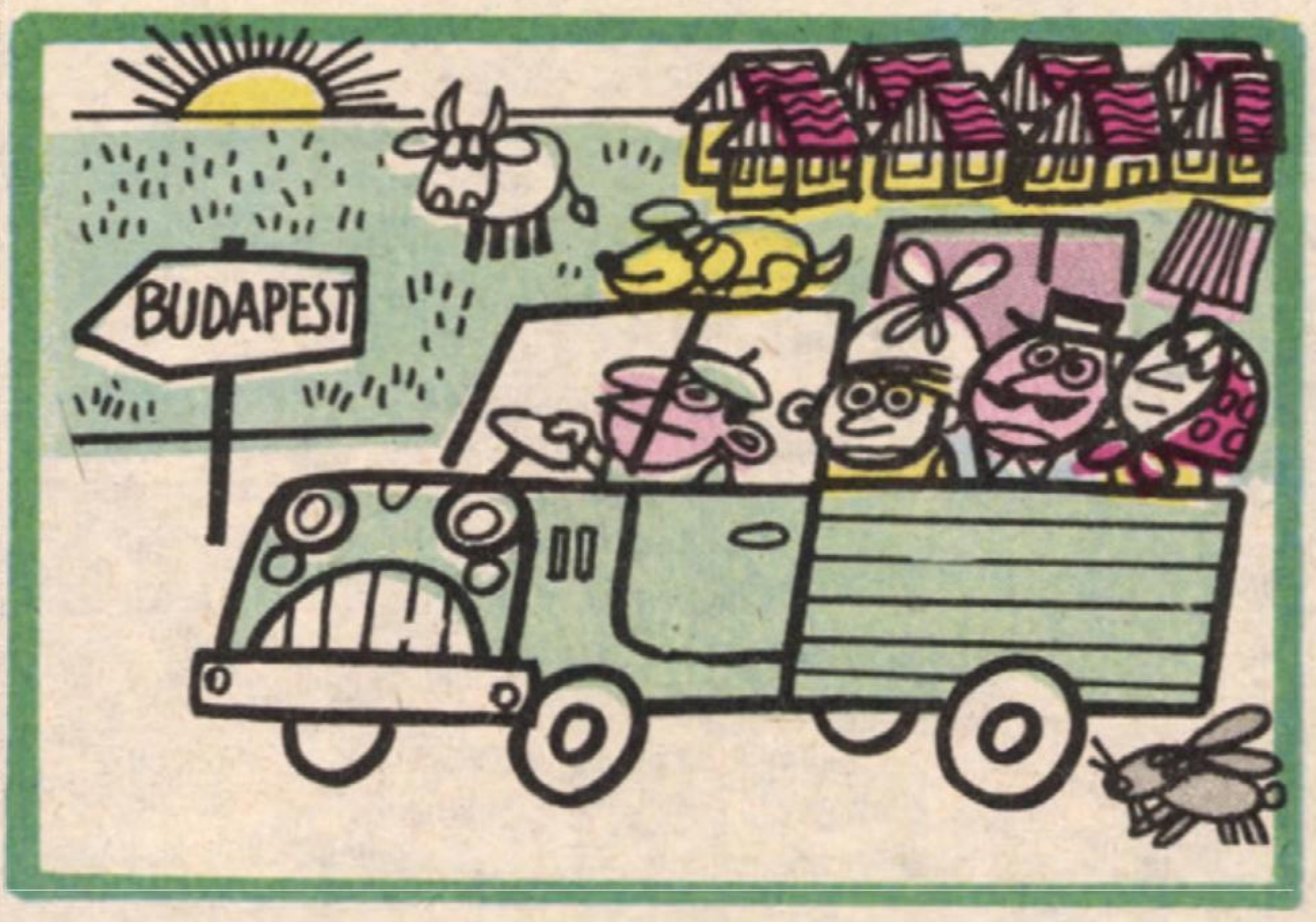

FALUMÚZEUM

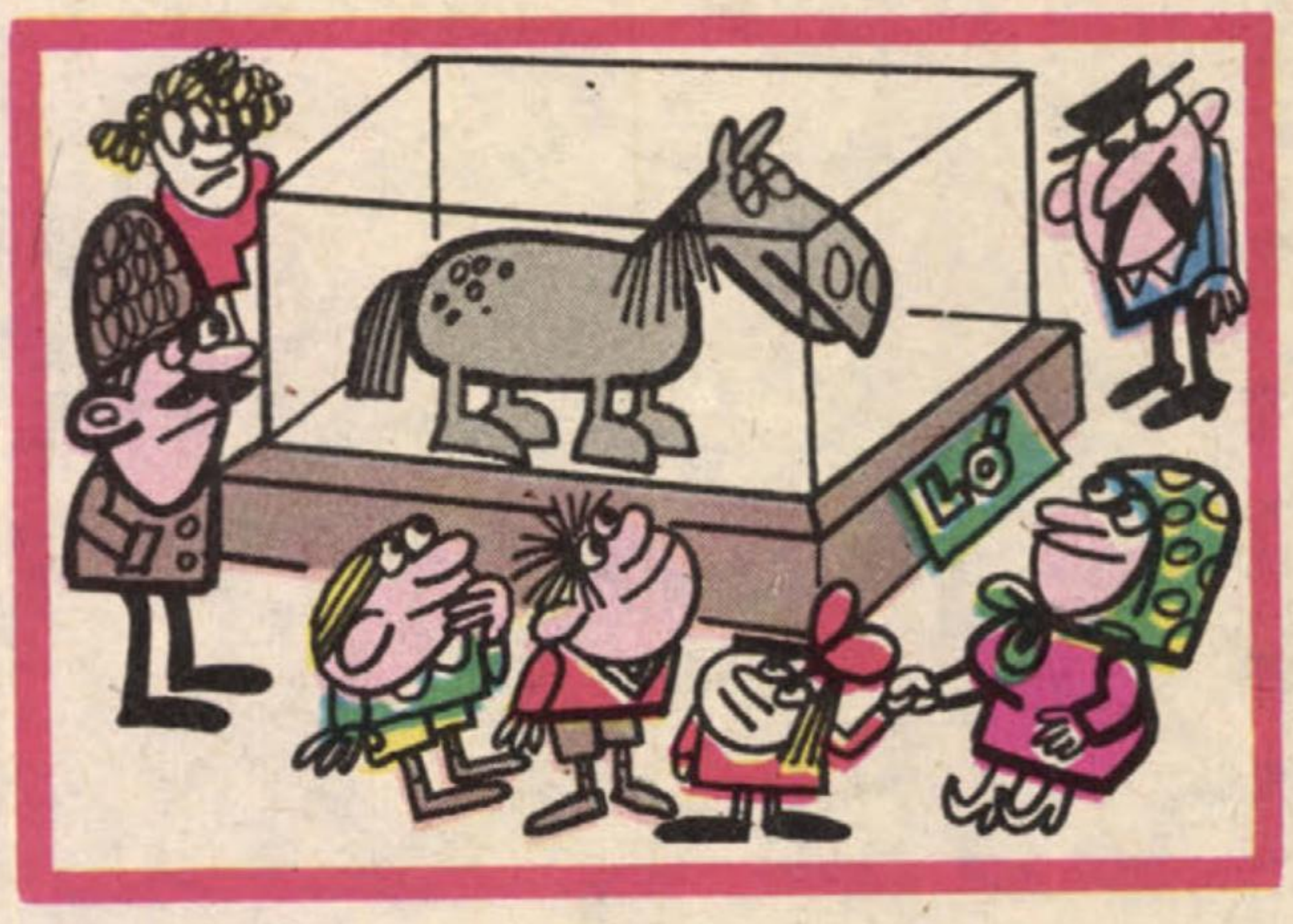

RÉBUSZ

Az 59. sz. rejtvényünk megfejtése:

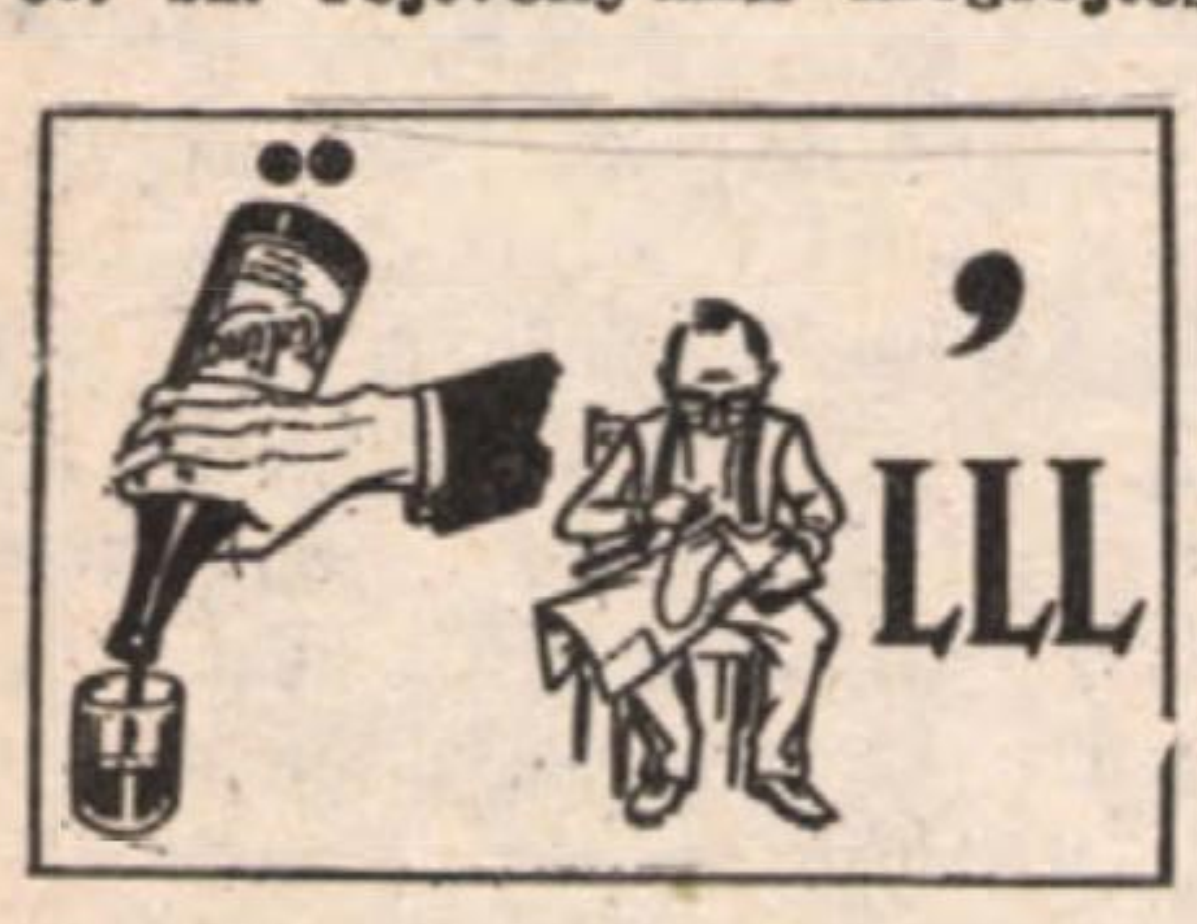

Börtöntöltelék

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Bartos Imréné, Seregélyes, Vöröshadsereg u. 84.

Kalavszki Györgyi, Szeged, Középfasor 31—33.

Szolcsánszky István, Budapest, XIX., Bem u. 20/a.

61. REJTVÉNYÜNK

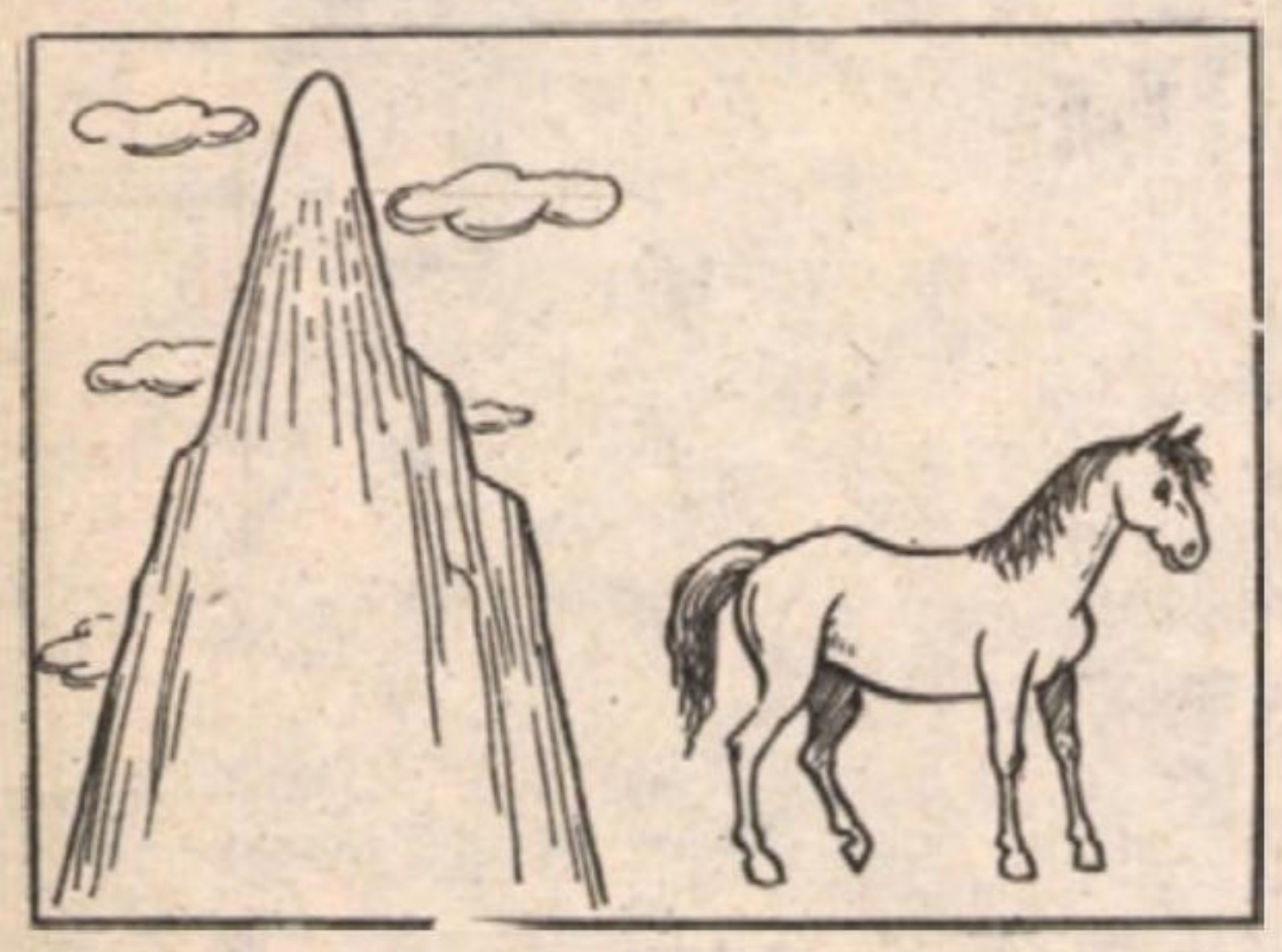

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb 1969. március 7-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

BUKSI INTŐT KAP

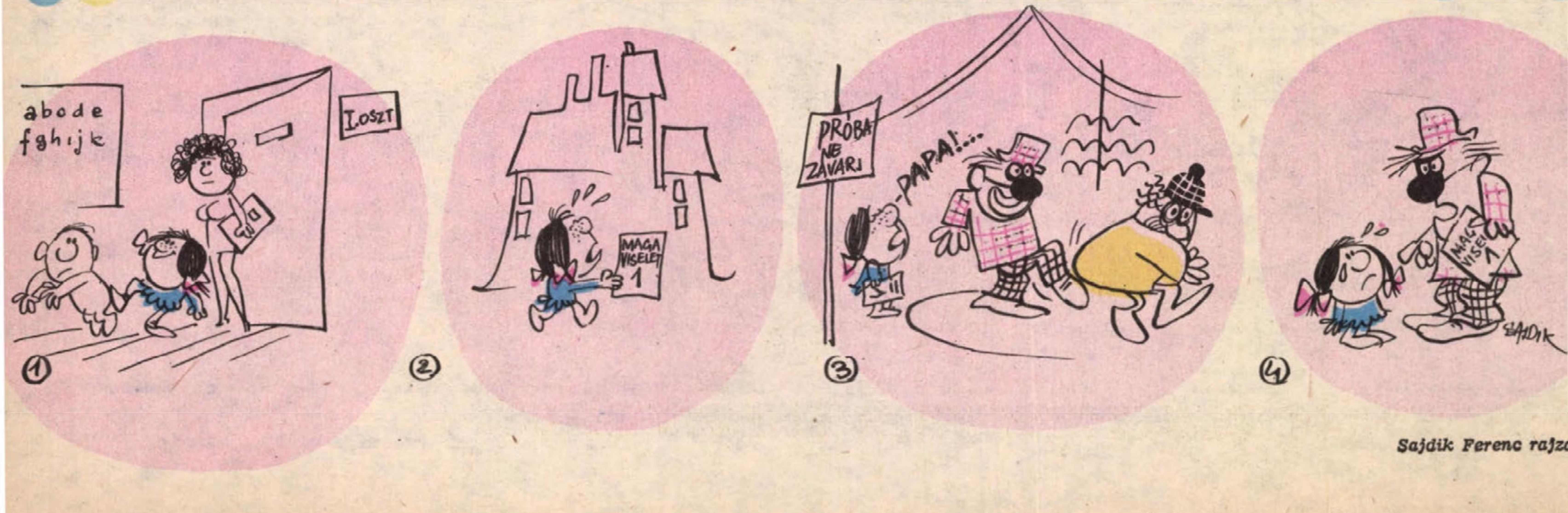
abcde
fghijk
I. OSZT
①
MAGA
VISELET
1
②
PRÓBA
NE
ZAVARJ
-PAPA!...
③
MAGA
VISEL
1
SAJDIK
④

Sajdik Ferenc rajza

HATÁRIDŐ-ELTOLÓDÁS

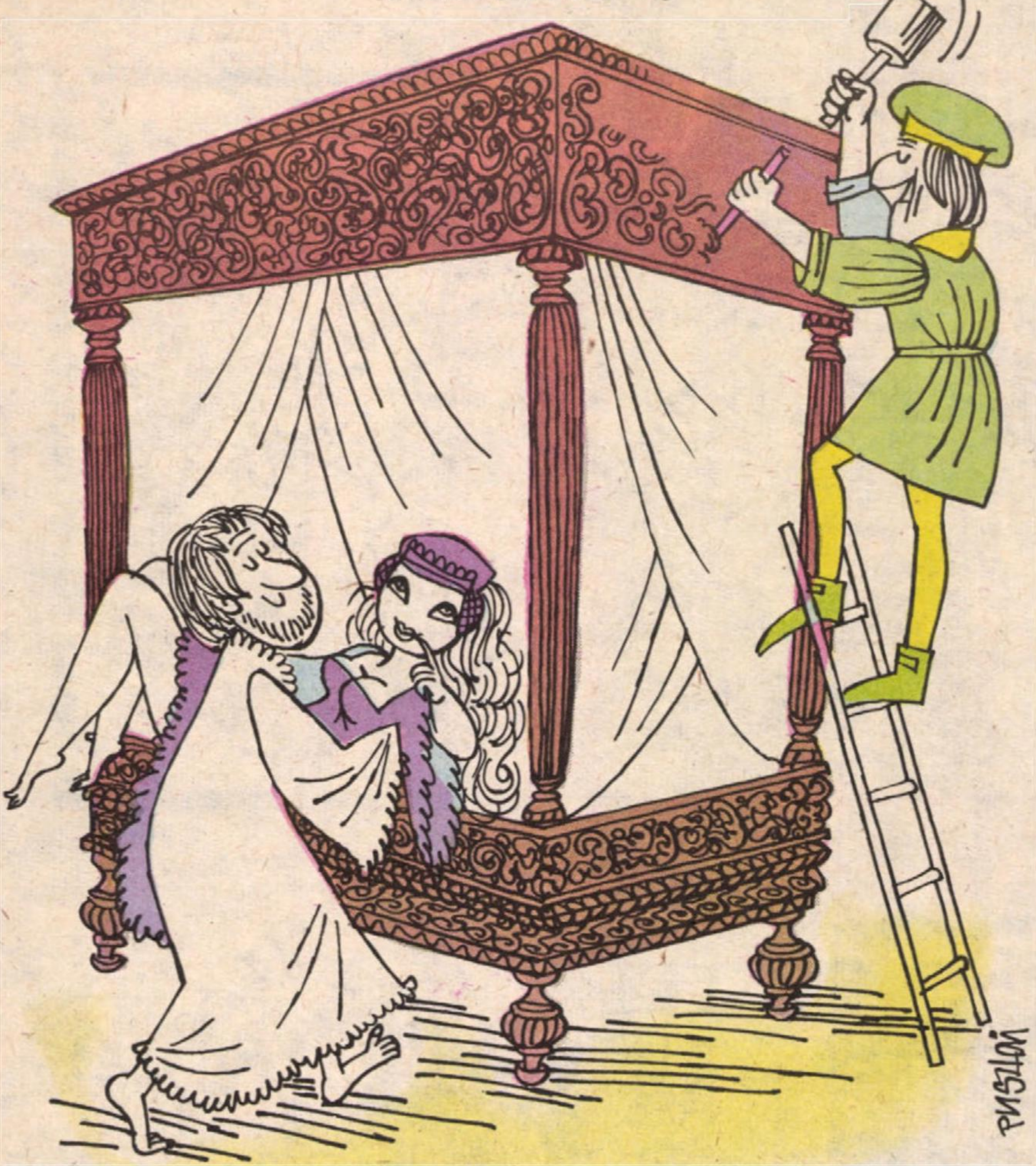

A FILMKKRITIKKUS

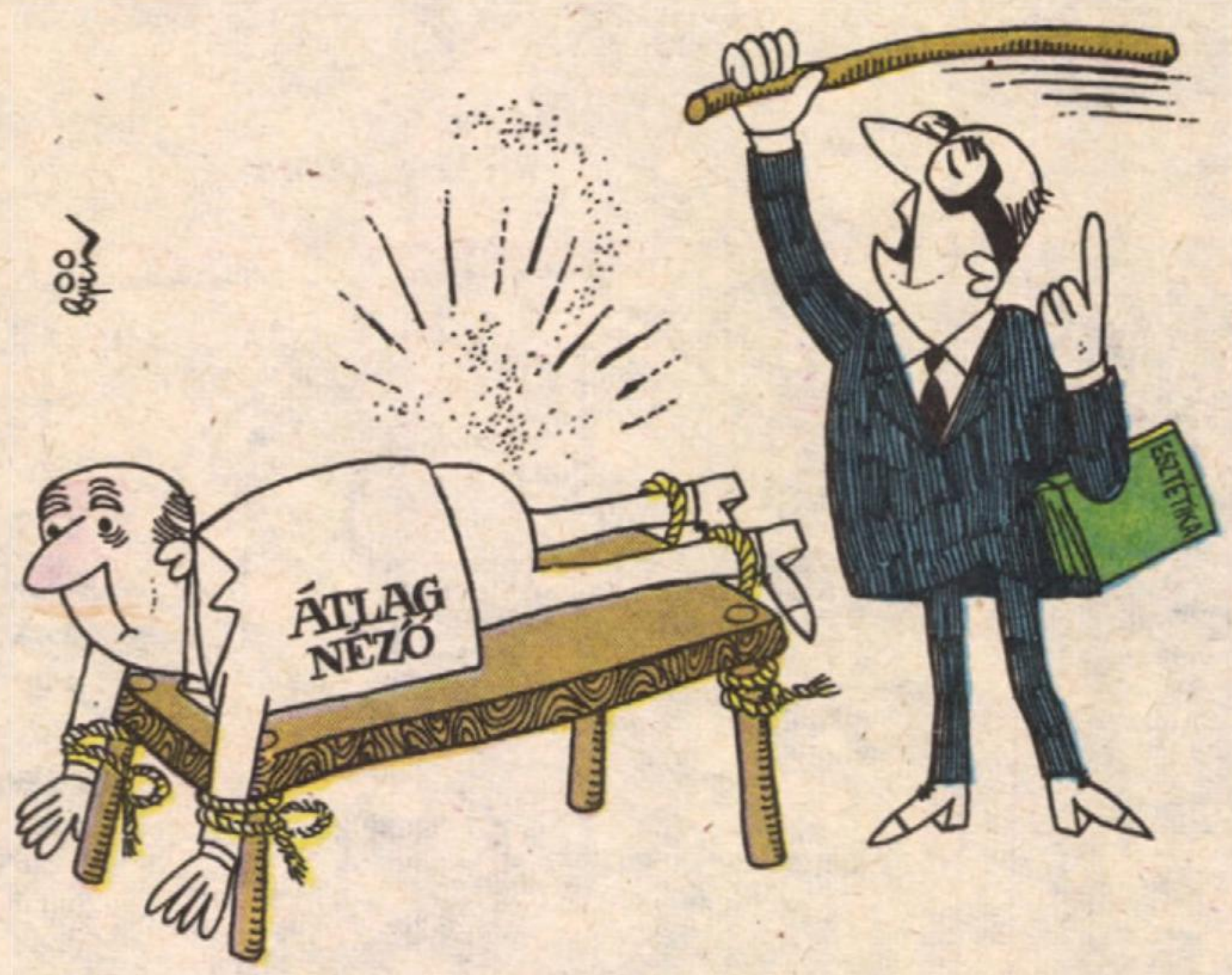

ESZKIMÓÉKNÁL

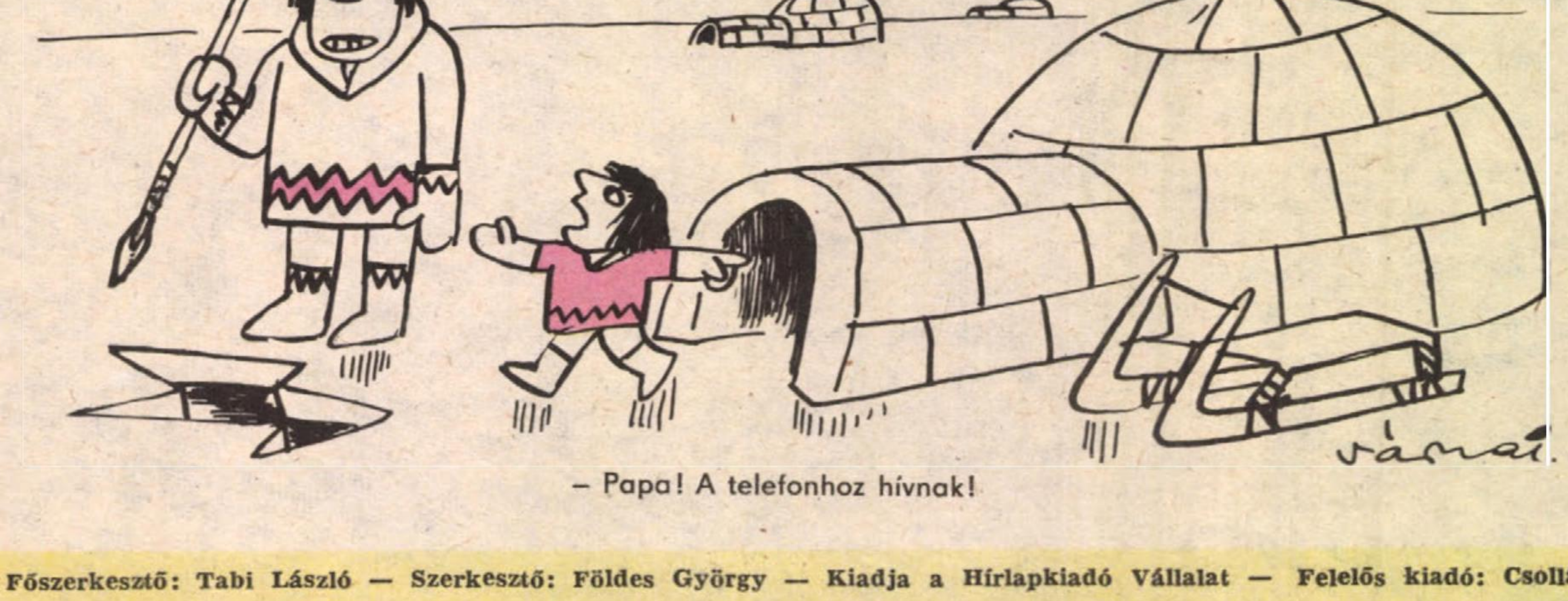

– Papa! A telefonhoz hívnak!

TAVASZI TATAROZÁS ELŐTT

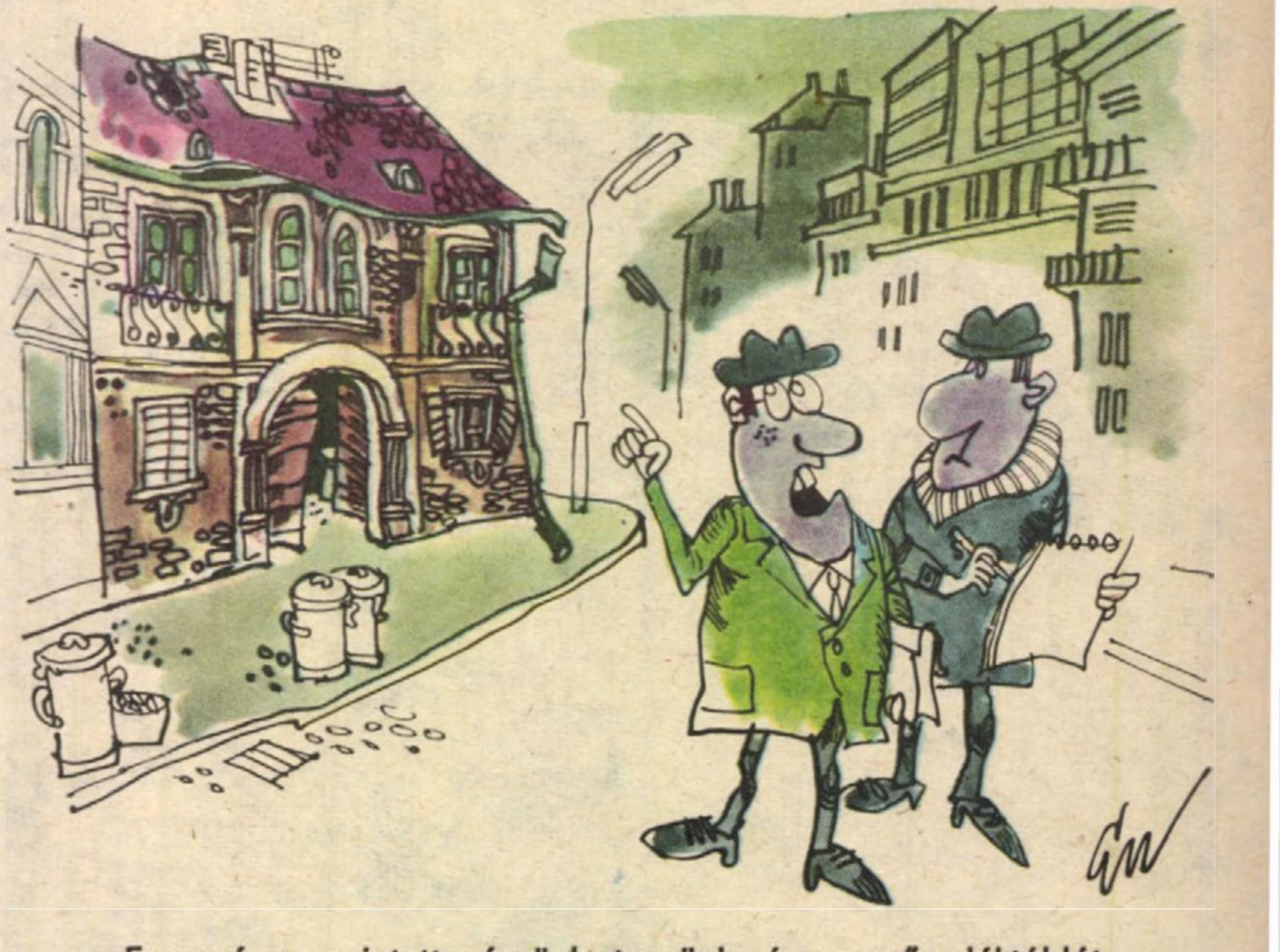

– Erre már nem jutott pénzünk, tegyünk rá egy műemléktáblát...

FÉLTIK AZ ÉLETEMET

Megyek át a forgalmas úton, a rendőr rám fütyül, magához int, megbírságol; fölugrom a mozgó villamosra, a kalauz kacskaringós kiselőadásban alaposan megdorgál; iszom egy pohár vizet, a klórtól csak úgy háborog a gyomrom. Más talán méltatlankodik a fenti esetekben, én nem, mert tudom, hogy mindez a javamat szolgálja, mert féltik az életemet és ez felettébb jólesik nekem.

Hát még mennyire jólesik az, amikor minden óvintézkedés és elővigyázatosság ellenére, rendszerint az én könnyelműségem következtében, meghibásodik az egészségem, s rendelkezésemre áll az SZTK a teljes apparátusával és igyekszik meggyógyítani, mert félti az életemet.

Az SZTK féltő gondoskodása nagy elővigyázatossággal is párosul. Rendelet szabja meg azt a gyógyszermennyiséget, amelyet a körzeti orvos egy alkalommal fölírhat. Ennek jó oka az, hogy senki tulajdonába ne kerülhessen annyi gyógyszer, amellyel — ne adj' isten — egy elkeseredett pillanatban megmérgezhetné magát.

Hiába ismeri az orvos a betegét, a betegének a betegségét, hiába tudja, hogy évek óta és talán élete végéig szüksége van arra a bizonyos orvosságra, a rendelet értelmében *csak néhány napra valót* írhat. Olyan orvosságokról beszélek, amelyek recept nélkül korlátlanul vásárolhatók a gyógyszertárakban.

Huszonöt éve fáj a fejem, eddig százszor megállapították, hogy „nem befolyásolható”, szedegetem a sablon gyógyszereket. Van, amikor az egyszerre kapott adag elég két hétig, van, amikor három nap alatt elfogy. Ez utóbbi esetben a negyedik napon ismét mehetek a rendelőbe, várhatok egy jó órát, föltartom a doktor urat legalább öt percre és... és közben, mivel a fertőzéses megbetegedések ideje vagyon, összeszedek néhány garnitúra vírust a javából.

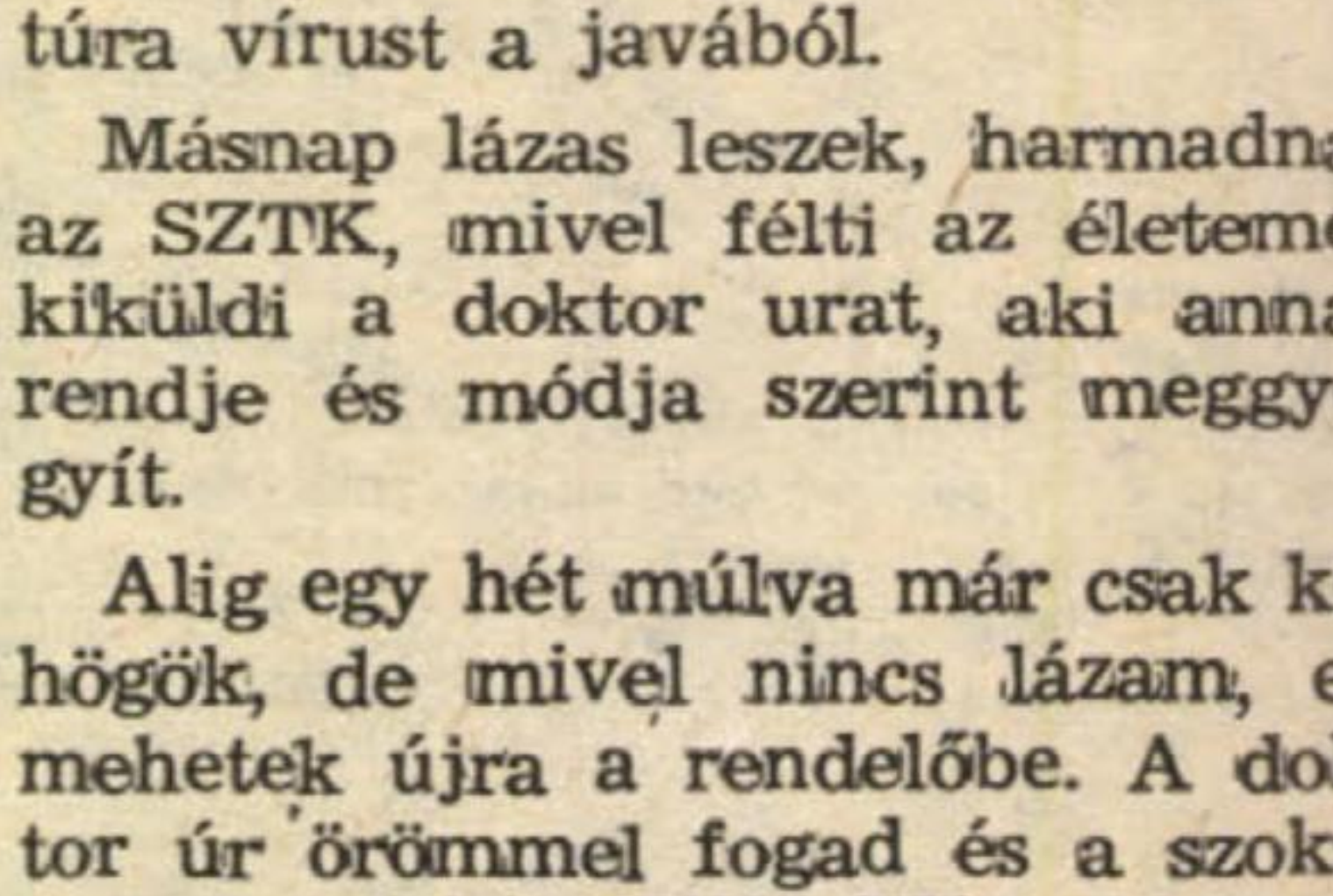

Másnap lázas leszek, harmadnap az SZTK, mivel félti az életemet, kiküldi a doktor urat, aki annak rendje és módja szerint meggyógyít.

Alig egy hét múlva már csak köhögök, de mivel nincs lázam, elmehetek újra a rendelőbe. A doktor úr örömmel fogad és a szokásos orvosság mellé, fölír még egy üveg Fagifort is.

Elmegyek a patikába, sorba állok szépen, megkapom a gyógyszereket.

Otthon eszembe jut, hogy „kiírt” a doktor úr, másnap mehetek dolgozni. Nagy bánatomban fogom a Fagifort és leiszom magam, le én a sárga földig.

Mégis csak igaza van az SZTK-nak! Ha két üveggel adhatott volna belőle a doktor úr, talán most nem írhatnám ezeket a sorokat.

Sólyom László

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.2418/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre